

NALADIYAR

நாலடியார்

NALADIYAR

நாலடியார்

Nach englischen und tamilischen Quellen
ins Deutsche übertragen von Uwe Beissert

ஆங்கில, தமிழ் உதவிகளுடன் ஜேர்மன் மொழியில்
மொழி பெயர்த்தவர் ஊவே பைசேர்த்

Projekt Ohm (AUM) und Epics

ஓம் திட்டம் & எபிக்ஸ்

© 1° Projekt Ohm (AUM), Basel, 1992

Der Reinerlös wird den Zielen der Herausgeber entsprechend für karikative Zwecke verwendet.

Kontaktanschrift:

Projekt Ohm
Postfach 31
CH - 4302 Augst

Gestaltung des tamilischen Teils: Teilnehmer der gemeinnützigen Bildungseinrichtung 'EPICS, Educational Project in Computer Science': U. Eswary, N. Uruthiramoorthy, R. Nanthakumar, A. Amirthalingam, S. Ruban, N. Thayaparan

Lektor: Wolfgang Conrad

Der Rechtschaffenen Worte sind wie ein Stecken, der Strauchelnde stützt auf morastigem Grund.

Tiruvalluvar: Tirukkural, 415

இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே

ஒழுக்க முடயார்வாய்ச் சொல்.

திருவள்ளுவர்: திருக்குறள், 415

Teil I - Tugend

1 Von der Vergänglichkeit des Wohlstands	21
2 Von der Vergänglichkeit der Jugend	24
3 Von der Vergänglichkeit des Lebens	27
4 Von der Macht der Tugend	29
5 Von der Uneinheit des Lebens	32
6 Von der Entlassung	35
7 Von der Freiheit vom Zorn	38
8 Von der Geduld	42
9 Vom Ehrenwort	45
10 Von der Freigebigkeit	48
11 Von höheren Taten	51
12 Von der Wahrheit als Wohltat	54
13 Von der Furcht vor schlechten Taten	57

Teil II - Wohlangehen

14 Vom Lernen	61
15 Von der ersten Bedenkt	64
16 Von den wahrhaft Großen	67
17 Von der Abneigung, die wahrhaft Großen zu beleidigen	70
18 Vom Umgang mit den Großen	73
19 Von der wahren Größe	76
20 Von der ausnehmenden Tatkraft	79
21 Von der Sorge ums Familienwohl	82
22 Von Prüfungen, bevor man Freundschaften schließt	85
23 Von Freundschaft, welche Dürben und Vergeßenen trägt	88
24 Von falscher Freundschaft	91
25 Von der angewandten Weisheit	94
26 Vom Mangel an Weisheit	97
27 Vom nutzlosen Wohlstand	100
28 Vom Geiz	103
29 Von der Art der	106

Der Fachlehrer Herr ...

...

Der Rechner wird den Zielen der Herausgeber entsprechend für ...

...

...

Projekt Q11
Postfach 81
CH - 4302 Aargau

Gestaltung des familiären Teil- Teilnehmer der gemeinnützigen
Bildungseinrichtung "EPiCS, Educational Project in Computer
Science": U. Esawy, M. Oudhennorty, B. Nandhakumar, A.
Amthalingum, S. Ruben, N. Thirumala

Lektor: Wolfgang Conrad

Vorwort	6
---------	---

Naladiyar - Anmerkungen zu tamilischen Weisheiten von Tugend, Wohlergehen, Lust	10
--	----

Zur Übertragung	19
-----------------	----

Teil I - Tugend

1 Von der Vergänglichkeit des Wohlstands	21
2 Von der Vergänglichkeit der Jugend	24
3 Von der Vergänglichkeit des Leibes	27
4 Von der Macht der Tugend	20
5 Von der Unreinheit des Leibes	33
6 Von der Entsagung	36
7 Von der Freiheit vom Zorn	39
8 Von der Geduld	42
9 Vom Ehebruch	45
10 Von der Freigebigkeit	48
11 Von früheren Taten	51
12 Von der Wahrheit als Wirklichkeit	54
13 Von der Furcht vor schlechten Taten	57

Teil II - Wohlergehen

14 Vom Lernen	61
15 Von der edlen Herkunft	64
16 Von den wahrhaft Großen	67
17 Von der Absage, die wahrhaft Großen zu beleidigen	70
18 Vom Umgang mit den Guten	73
19 Von der wahren Größe	76
20 Von der ausdauernden Tatkraft	79
21 Von der Sorge ums Familienwohl	82
22 Von Prüfungen, bevor man Freundschaften schließt	85
23 Von Freundschaft, welche Dulden und Vergessen trägt	88
24 Von falscher Freundschaft	91
25 Von der angewandten Weisheit	94
26 Vom Mangel an Weisheit	97
27 Vom nutzlosen Wohlstand	100
28 Vom Geiz	103
29 Von der Armut	106

Seite		Seite
30	Von der Ehre - Selbstachtung	109
31	Von der Furcht vor dem Betteln	112
32	Von der Weisheit der Versammlung	115
33	Vom mangelnden Wissen	118
34	Von der größten Torheit	121
35	Von der Niedrigkeit	124
36	Von der Niedertracht	127
37	Verschiedenes	130
38	Von den Huren	133
39	Von züchtiger Hausfrauenschaft	136
Teil III - Liebe		
40	Von der Liebe	140
	Hinweise und Erläuterungen	143
	Wortangaben	188
	Ausgewählte Literatur - Naladiyar und Tirukkural	191

Vorwort

Das Naladiyar genießt unter den Werken der tamilischen Literatur neben dem Tirukkural eine außerordentliche Wertschätzung. Ein Sprichwort verweist auf den Zusammenhang beider Werke: "Vier und zwei dienen der Redegewandtheit." Das bedeutet, daß das Studium des Naladiyar, dessen Stanzen aus *Venbas*, jeweils vier Versen, bestehen, und das Studium des Tirukkural mit seinen jeweils zwei Versen pro Stanze, den *Kural-Venbas*, das Sprachvermögen fördert.

Das Schriftgut aus der Zeit des dritten tamilischen *Sangam* (der tamilischen Akademie) wurde in das *Methankku* und das *Keelkanaku* - beide enthalten jeweils achtzehn Werke - eingeteilt. Das Naladiyar gehört zum *Keelkanaku*.

Die Legende gibt Auskunft über die Entstehung des Naladiyar: Achttausend Jaina-Asketen verfaßten achttausend Vierzeiler; im Laufe der Zeit hielten letztlich nur vierhundert der Prüfung stand. - Pathumanar, ein tamilischer Weiser, ordnete die Verse in enger Anlehnung an die Gliederung der Inhalte und Kapitel im Tirukkural.

Im Naladiyar werden ethische und sozial-philosophische Themen behandelt. Über die Bedeutung des Lernens heißt es:

"Wahre Schönheit ist nicht Lockenpracht, nicht der Kleiderfalten Wurf und Safrangelb. - Wahre Schönheit ist des Lernens Gabe, Harmonie der Seele zu bewahren, welche dem Gewissen Frieden schenkt." (131)

An die Menschen ergeht folgender Rat:

"Geh der Tugendhaften Weg! Vor dem Tode fürchte dich! Voll Geduld ertrage, was man Schlechtes sagt! Laß die Tücke und betrüge nicht! Meide Freundschaft derer, die begehen böse Tat! - Lausche der wahrhaftig Großen Worte Tag um Tag!" (172)

G. U. Pope wählte das Naladiyar, den Tirukkural und das Tiruvasagam für seine Übersetzungen ins Englische. Seine Naladiyar-Fassung vollendete er im Jahre 1893.

Er sagte: "Sie (die Tamilen) nehmen unter den Völkern Indiens eine herausragende Stellung ein; der Kural und das Naladiyar halfen ihnen dabei."

Wer sich in das Naladiyar vertieft, wird von dessen großen Einfluß auf das Leben der Tamilen überzeugt.

Uwe Beissert hat nun dieses bedeutende Werk ins Deutsche übertragen. Damit liegt seine zweite Bearbeitung klassischer tamilischer Literatur vor: Er übertrug bereits den Tirukkural in seine Muttersprache. - Die Tamilen auf der ganzen Welt stehen in seiner Schuld für die Arbeiten und Dienste, die er der tamilischen Sprache und Literatur erwies.

Projekt Ohm gebührt Lob und unser aufrichtiger Dank für die Herausgabe beider Fassungen.

Madras, im Oktober 1992

Dr. K. P. Ratnam

(Nach der englischen Vorlage)

அணிந்துரை

“நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி” எனும் இந்த அடியில் நாலு என்பது நாலடியாரையும் இரண்டு என்பது திருக்குறளையும் குறிக்கின்றன. தமிழ் நூல்களிலே – உலகிலே வாழ்வியல் கூறும் நூல்களிலே – சிறந்து உயர்ந்து ஒப்பின்றி விளங்குவது திருக்குறளே என்பது அல்பேட் கவைற்சர் போன்ற உலகப் பேரறிஞர்தம் முடிபாகும். இத்தகைய திருக்குறளுடன் சேர்த்து எண்ணப்படும் பெருமைக் குரியதாக நாலடியார் விளங்குகிறது. இஃதொன்றே நாலடியாரின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டப் போதியது.

இரண்டு அடிக்குறள் பாக்களால் ஆக்கப்பட்ட நூல் திருக்குறள் என வழங்கப்படுவது போலவே நாலடி வெண்பாக்களைக் கொண்ட இந்நூலும் நாலடியார் என வழங்கப்படுகின்றது.

சங்க நூல்கள் பதினெண் மேற்கணக்கு என்றும், பதினெண் கீழ்க் கணக்கு என்றும் இரு பிரிவாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளன. நாலடியார் கீழ்க்கணக்கு நூல் வரிசையில் முதலில் வைத்து எண்ணப்படுகிறது.

“நாலடி நான்மணி நாளாற்பது ஐந்திணைமுப்
பால்கடுகம் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியோடு ஏலாதி என்பனவே
கைநநிலையாம் கீழ்க் கணக்கு”

இந்த வெண்பா கீழ்க்கணக்கு நூல்களை அடுக்கிக் கூறுகிறது. முதற் சொல்லாகிய “நாலடி” என்பது நாலடியாரைக் குறிக்கிறது.

நாலடியாரில் நானூறு வெண்பாக்கள் உள். இதனால் இந்நூல் நாலடி நானூறு எனவும் வழங்கப் பெறும். இந்நூலின் தோற்றம் பற்றிய செவிவழிக் கதையின்படி எண்ணாயிரம் சமண முனிவர்கள் பாடிய எண்ணாயிரம் வெண்பாக்களில் இந்நூலில் உள்ள நானூறு வெண்பாக்களே காலம் கடந்து வாழ்கின்றன என்பர்.

பதுமனார் எனும் புலவர் நாலடியாரை நாற்பது அதிகாரங்களாகவும் அறம் பொருள் இன்பமென மூப்பாலாகவும் வகுத்து வைத்தார். இவருடைய

வகுப்புப் பெரும்பாலும் திருக்குறளின் தொகுப்பையே தழுவியதாக உள்ளது.

சமணமுனிவர்கள் ஆக்கிய நூலாகையால் இந்நூலிலே யாக்கை, செல்வம், வாழ்வு முதலியவற்றின் நிலையாமையும், துறவின் பெருமையும், சிறப்பாகவும் நுட்பமாகவும் உரைக்கப் பட்டுள்ளன. வெண்பாக்கள் யாவும் இனிய ஓசையும், செஞ்சொல்லும், படிப்போர் உள்ளத்தைத் தொடும் கருத்தாழமும் கொண்டு சிந்தனைக்கு விருந்தாக மிளர்கின்றன. இந்நூலில் உள்ள உவமைகள் படிப்போர் உள்ளத்தைப் பிணிக்கும் தகமையின. செல்வத்தின் நிலையாமையினை விளக்குதற்கு வண்டிச் சக்கரம் உவமையாகக் கூறப் பட்டுள்ளது. வண்டிச் சில்லு உருள்வது போலச் செல்வமும் ஓரிடத்தில் நிலைக்காமல் உருண்டு ஓடும் என்பது இதனால் நுட்பமாகவும் தெளிவாகவும் விளக்கப் படுகின்றது.

மக்கள் நன்கு வாழுவதற்குரிய வழிகளைக் கூறும் இந்நூலின் ஒரு வெண்பாவை ஈண்டுக் காண்போம்.

“அறிமின் அறநெறி, அஞ்சுமின் கூற்றம்,
பொறுமின் பிறர் கடுஞ் சொல் போற்றுமின் வஞ்சம்
வேறுமின் வினை தீயார் கேண்மை, எஞ்ஞான்றும்
பெறுமின் பெரியார் வாய்ச் சொல்” (172)

அந்த வெண்பா சிறந்த அறிவுரையைக் குறிக்கிறது. இந்த நூலைச் சென்ற நூற்றாண்டுக் கடைசியில் முனைவர் சி. யு. போப் எனும் ஆங்கிலேயர் மொழி பெயர்த்தார். இப்பொழுது திரு ஊவே பைசேர்த் அவர்கள் யேர்மன் மொழியில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இவ்வரும் பெருந் தொண்டைச் செய்த யேர்மனியப் பேரறிஞருக்கு உலகமெங்குமுள்ள தமிழர்களின் பாராட்டும் நன்றியும் உரியன. அவரை ஊக்கி உதவி, இம்மொழி பெயர்ப்பையும் அவருடைய திருக்குறள் யேர்மன் மொழிபெயர்ப்பை முன்பு வெளியிட்டதைப் போல வெளியிடும் ஓம் திட்ட அங்கத்தினர்க்கு என் உளமார்த்த பாராட்டும் நன்றியும் உரியன.

இலங்கை அகதிகளுக்குமட்டுமன்றி தமிழுக்கு ஒப்பற்ற பணியாற்றும் ஓம் திட்ட அன்பர்கள் அடுத்துச் சங்கப் பாடல்களிலே சிலவற்றையாகுதல் யேர்மன் மொழியில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட ஆவன செய்வார்களாக.

சென்னை, தி. ஆ 2023 (1992) முனைவர் கா. பொ. இரத்தினம்

Naladiyar - Anmerkungen zu tamilischen Weisheiten von Tugend, Wohlergehen, Lust

Das Naladiyar, auch *Naladi-Nannurru*, das Werk der Vierhundert Vierzeiler, ist eine Anthologie didaktischer Spruchdichtung in tamilischer Sprache und zählt zu den Höhepunkten literarischen Schaffens in Südindien; es wurde auch als *Bibel der Bauern*, *Vellalar-Vetham*, bekannt.¹ Das Naladiyar soll im dritten oder vierten Jahrhundert n. Chr.² entstanden sein. Andere Datierungen, auch frühere, sind für einzelne Verse möglich. Spekulationen, die das Alter des Werkes mit 4000 Jahren ausweisen,³ werden hier ausgeschlossen; sie kommen einem anderen Zeitbegriff entgegen und mögen der Überhöhung der Würde des Werkes dienen.

Die Legende⁴ erteilt Auskunft über die Entstehung des Werkes: Eines Tages suchten 8000 Jaina-Asketen⁵, vom Hunger getrieben, Zuflucht im Lande eines Pandiya-Königs⁶, der ihnen Obdach und Nahrung gewährte. Nachdem die Hungersnot gebannt war, wollten die Jainas in ihr Land zurückkehren. Der König jedoch mochte die fremden Gelehrten und Dichter an seinem Hofe nicht mehr missen; so mußten sie eines Nachts heimlich davonziehen. Am Morgen darauf fand man auf jedem ihrer Sitze einen Vierzeiler. Die Verse fanden nicht den Beifall des Hofes und wurden auf Befehl des Königs in die Vaigai⁷ geworfen. Vierhundert dieser Vierzeiler wurden trotz der Gegenströmung an das Ufer zurückgetrieben. Der König gab ihnen den Namen Naladiyar.

Die anderen Verse sollen als zwei weitere Werke weder die Bedeutung noch den Ruhm des Naladiyar erreicht haben; viele dieser Verse seien jüngeren Datums.⁸

Das Werk ist gleichsam ein Spiegel tamilischer Denkweise und wirft ein helles Licht auf das dörfliche Leben und seine Umwelt. Es gewährt Einsichten in Verhaltensweisen und gibt Auskunft über Auseinandersetzungen zwischen Jainas und Brahmanen in alter Zeit. Von gleich großem Reiz sind Naturbeobachtungen und Angaben zur Geographie.

Das Naladiyar ist kein religiöses Werk im herkömmlichen Sinne, obwohl es - wenn auch weniger eindringlich als Tiruvalluvars Tirukkural - auch so gesehen wird. Die Gottheiten Indra, Mal (Vishnu), Shiva, Kaman, Yaman, Sarasvathi und Lakshmi dienen eher als Allegorien. Neben anderen Denkweisen bildet die jinistische Lehre im Naladiyar die Grundlage für ein sinnerfülltes Leben.

Das Naladiyar muß wie alle wichtigen tamilischen literarischen Beiträge dem *Sangam*, der Akademie von Madura, der seinerzeit höchsten Autorität, vorgelegen haben. Auch deshalb ist sein Alter nur zu schätzen; in Madura waren nicht so sehr historische Ereignisse es wert, festgehalten zu werden, sondern Zeiten übergreifende und zeitlose Denkweisen, die auch aus anderer Quelle - nämlich Sanskrit - gespeist wurden.

Tiruvalluvars Tirukkural mag auch für das Naladiyar als Vorbild und Arbeitsgrundlage gedient haben; inhaltliche Parallelen sind allzu deutlich. Es bietet sich an, das Naladiyar auch aus diesem Grunde im Zusammenhang mit dem Tirukkural zu lesen.

Anders als Tiruvalluvars Tirukkural mit *Valluvam*⁹, dem 'Valluvarismus' als Schule für tamilische Denkweisen, hat das Naladiyar kein Lehrgebäude hervorgebracht; trotz seiner Eigenständigkeit ist es streckenweise ein 'Kommentar' zum Tirukkural. Auf die Bedeutung und den Zusammenhang beider Werke wird in der Sekundärliteratur verwiesen.

Das Naladiyar ist, wie auch andere tamilische Dichtungen, außerhalb seiner Kulturkreise in Südindien und Teilen Sri Lankas kaum bekannt; das schmälert aber seine Bedeutung nicht. - Vor allem die Europäer bestimmten im 19. Jahrhundert durch ihre Beschäftigung mit der Sanskrit-Literatur das Bild, das der Westen von Indien entwarf. Das hat sich - zudem verklärt durch schwärmerische Betrachtungsweisen von Religionen und einseitige Vorstellungen über das Wirken der Kulturen auf dem indischen Subkontinent und in den angrenzenden Ländern - bis heute kaum gewandelt. Das tamilische Schriftgut wurde vernachlässigt, obwohl es bedeutende, frühe schriftliche Zeugnisse aufweist.

Das Naladiyar ist in drei Teile - erstrebenswerten Lebenszielen entsprechend - gegliedert: *Aram*, 'Tugend', *Porul*, Wohlergehen (Wohlstand, Reichtum) und *Kamattupal*, Liebe (Lust). - Jedes der insgesamt vierzig Kapitel besteht aus zehn Vierzeilern, die der Tradition des *Venba* folgen. - Die Gliederung erscheint teilweise künstlich; mancher Vers läßt sich auch anderen Kapiteln zuordnen.

Vor allem im ersten Teil wird eine pessimistische Grundeinstellung gelehrt; die Befreiung davon wird über tugendhaftes Verhalten - *Aram* in Tamil entspricht etwa *Dharma* in Sanskrit - bereits auf Erden angestrebt.

Im Zusammenhang mit der Erlösung vom Kreislauf der Wiedergeburten - er wird als unerträgliches, aber überwindbares Joch angesehen - ge-

winnt die Lohnidee an Bedeutung. Nur skizzenhaft wird von 'himmlischen Welten' gesprochen, was auf die Diesseitsbezogenheit der Aussagen hinweist.

Durch Aufhebung des Kastenwesens wird ein Weg der Befreiung von irdischen Gebundenheiten aufgezeichnet und Reformdenken ersichtlich:

136 Verachte nicht den Fährmann, dem das alte Recht des Kastenwesens niedrigsten gesellschaftlichen Stand bestimmt! Überquer das Wasser mit der Kraft, die er dir leiht! - Lerne das, was gut und weise, mit der Hilfe des, der wirklich weiß!

195 Spricht man von der guten oder schlechten Kaste, sind es Worte ohne Sinn. Nicht durch Wohlstand aus den alten Ruhmestaten: durch Entsagung, Lernen und durch Tatkraft wird bestimmt, was Kasten sind.

Zu den Möglichkeiten, dem Kreislauf der Wiedergeburten zu entkommen, gehört Zuwendung zum Nächsten auch durch soziale Werke:

38 Aus des Banyan-Baumes Samen klein wird doch ein großer Baum und spendet Schatten weit. - Kleinste Gaben aus des Tugendhaften Hand, der gleichermaßen sie erhielt, lassen niedrig Freuden keinen Raum.

Wiederholt, an einer Stelle äußerst eindringlich - und ungewöhnlich für jainistisches Denken -, wird die Wiedergeburtenlehre verworfen:

52 Die wahrhaft Großen sinnen über allen Wandel, über Krankheit, Alter und den Tod und tun doch ihre Pflicht. - Irrer unter vielen Toren, der die siebenfach Geburten und der Sterne Weisheit lehrt.

Überwindung des Kreislaufes der Wiedergeburten wird nicht durch Weltfremdheit, sondern durch weltzugewandtes Handeln erreicht, unter anderem durch Beherrschung des Zorns, durch Geduld - fast gleichgesetzt mit Vergebung - und Pflichterfüllung. Weltzugewandt sind gleichfalls die Aussagen über den Ehebruch und seine abschreckenden Folgen, wie zum Beispiel die gesellschaftlichen Ächtung; Ehebruch wird nicht nur als abscheuliche Tat erkannt, sondern brandmarkt auch das verwerfliche Wesen des Täters:

85 Wer vormals die Gesellschaft der Gemeinen suchte - ohne eine Gefühl für Recht -, schönen Frauen willig hingegeben -, wer gar mit Gewalt des andern Ehefrau sich nahm -, muß als Zwitter nun sein

Leben fristen und als Tänzer sich verdienen niedrig Brot.

87 Freude dessen, der unsteten Wesens, der in seiner Torheit schläft mit eines andern Frau, dessen Nachbarn seine Schuld verkünden, dessen eigene Familie furchterfüllt wehklaget, ist - als leckte er der Schlange Kopf.

Der Ehebrecher wird schließlich zum Tode verurteilt.

Die Beherrschung und Pflege der Sprache, aber auch das Schweigen zum richtigen Zeitpunkt, sind wiederholt genannte Rezepte, um das dies- und jenseitige Ziel zu erreichen:

256 Wer gelehrter Zunge, schweiget still, da er Falsches sagen könnt'; andre reden wild drauf los. - Der Palmyrapalme trockne Blätterbüschel rascheln laut, doch nicht das grüne Blatt.

In dem vermutlich jainistischen¹⁰, sicher nicht von orthodoxen Brahmanen erstellten Werk, erhalten wir Auskunft über Auseinandersetzungen zwischen Jainas und Brahmanen:

243 Gleich, in welchen Boden Brechnuß ward gesät: ein Kakao-Baum wird sie nie! - Mancher aus dem Land im Süden kam ins Paradies! - Nur der eingeschlagne Weg entscheidet künft'gen Stand. - Bewohner der Hölle sind viele aus nördlichem Land!

Ansonsten ist das Werk nahezu frei von solch offenem, auch konfessionellem Zank; Anspielungen sind jedoch nicht zu übersehen. Die Auseinandersetzung des Nordens mit dem Süden, also auch zwischen Sanskrit und Tamil - andere sprechen von arischen und dravidischen Denkweisen -, muß heftig geführt worden sein; in manch anderem Werk, so auch im Periyar Puranam¹¹, wird dies deutlich.

Askese, die aber nicht von Kasteiung spricht, nimmt im ersten Teil einen beachtlichen Stellenwert ein. Sie gewinnt durch Weltzugewandtheit an Bedeutung. Bis dahin ist ein langer Weg der Selbstkritik zu gehen; es muß ein Bewußtwerdungsprozeß über die Vergänglichkeit des Leibes durchlebt werden, und dieser Weg wird nach einem Leben treuer Pflichterfüllung als Lernender und als Familienvater in der Einsiedelei abgeschlossen. Letzteres ist nicht als Weltflucht zu verstehen, sondern als Lohn: die Wirren des Lebens als nichtig erkannt zu haben:

53 Die wahrhaft Großen haben still erkannt, wie ihr Haus, die Jugend und der Schönheit Anmut, hoher Rang, der Wohlstand und die Stärke

schwinden hin. - Sie, der eignen Rettung wegen, wollen so nicht länger leben und entsagen irdischem Gewinn.

Der Asket erweist sich anderen gegenüber als überlegen und gibt das seinen Kritikern deutlich zu verstehen:

58 Schwer ist's, jene zu ertragen, deren Sprache ist verachtenswertes Wort. Schlimmer, da sie in Verdammnis sinken an der Höllenfeuer Ort. Wer vollkommen, sieht sie zu beklagen als die höchste Pflicht.

Askese beansprucht durch erworbene Selbstlosigkeit geistige Führerschaft, die von jedem anzustreben ist und von jedem erreicht werden kann. Sie bedeutet nicht so sehr Versenkung in eine andere Wirklichkeit, sondern diesseitsbezogene Ein- und Ausübung tugendhafter Verhaltensweisen, die auch den Erwerb der Wonnen in 'himmlischen Welten' ermöglichen. Askese bedeutet zudem Erwerb von Tugend mit dem Ziel, Jenseitsvorstellungen zu beherrschen und so den Menschen angstfrei zu machen:

35 Wer das Zuckerrohr preßt und trinket den Saft, bevor der Abfall verbrennt, den suchet das Elend nicht heim. - Wer sich geplagt und die Früchte des Daseins geerntet, der leidet im Angesichte des Todes nicht Pein.

Tugendhaft sein zu können ist nicht nur Asketen vorbehalten, sondern letztlich jedem möglich, der sich und anderen bereits auf Erden ein Stück Himmel schafft. Tugendhaft zu sein bedeutet nicht, einem passiv machenden Denkmuster verfallen zu sein, sondern einem weltoffenen Lebenskonzept zu folgen. Gutes um des Guten willen getan zu haben bringt Lohn - nämlich dauerhafte Anerkennung, etwa Unsterblichkeit:

96 Wen die Welt liebt, ist wie eine Palme in des Dorfes Mitte, welche reichlich Frucht erbringt. - Wer, bevor er speist, nicht gibt, wächst und blühet auch sein Haus, ist wie eine unfruchtbare Palme auf der Feuerstatt.

100 Ein Katham weit, von hier nach dort, hörest du der Trommel Ton; nach Gedankens Augenblick erreicht des Donners Groll dein Ohr. - Drei einander folgend Welten werden noch vernehmen: "Wahrhaft groß, wer voll Erbarmen mit den Armen war!"

Im zweiten Teil, Wohlergehen, wird eine klare Strukturierung nicht immer offenbar; zwar wirkungsvoll angeordnet, sind die Verse doch teilweise eine Reihung von Aussagen, die besser im Zusammenhang mit

dem ganzen Werk als kapitelweise gelesen werden sollten.

Wohlergehen bedeutet nicht nur ein Leben in materiellem Wohlstand, sondern auch seelische Ausgeglichenheit und Zufriedenheit auf dem Wege dorthin. - Mit 35 Kapiteln ist dieser Teil größer als I und III, doch inhaltlich keineswegs gewichtiger. Hohe Tugenden sind Pflichterfüllung, ständiger Wissenserwerb, gar einer guten Familie zu entstammen - was nicht mit Kastenzugehörigkeit zu verwechseln ist -, ihr zu dienen und richtiger Umgang mit anderen Menschen. Einen breiten Raum nehmen Standhaftigkeit im Denken, Treue und Freundschaft, insbesondere zur eigenen Familie, ein. Auch Sprache und Literatur erfahren den Stellenwert, der ihnen gebührt. Abkehr von Niedertracht und Geiz legen gleichfalls Zeugnis für das Wohlergehen ab. - Das Naladiyar ist im zweiten wie auch im dritten Teil überwiegend diesseitsbezogen und vertröstet insgesamt nicht mit Zugeständnissen an Jenseitsvorstellungen, die nicht schon auf Erden verwirklicht werden können.

Besonders deutliche Worte sind gegen die Armut gerichtet, welche den Menschen, da sie vermeidbar sei, die Würde raube und dem, der Geld besitze, ungerechtfertigte Ehren zuteil werden lasse:

281 Da er in ein rotgefärbtes Tuch sich hüllt und vielleicht nur ein paar Münzen hat, wird ihm doch von vielen Hochachtung gezollt. - Wer nicht Wohlstand nennt sein eigen, stammt er auch aus edlem Haus, wird abscheulicher als eine Leiche eingeschätzt.

284 Um den Reichen sammelt tausendfach sich kriecherisches Pack, wie das Krähenvolk sich um den Leichnam scharf. Ist der Wohlstand - gleich der Bienen Flug - geschwunden, fragt doch niemand, wie es ihm ergehen mag.

Die Auseinandersetzung mit der Armut, ihren Ursachen und Folgen oder den Möglichkeiten ihrer Beseitigung wird außerordentlich eindringlich geführt. Der Armut als Folge von Niedertracht aus Geiz und Habgier und der Gleichgültigkeit gegenüber der Not anderer wird besondere Aufmerksamkeit gewidmet:

279 Gaben zu verschenken, ohne drüber nachzudenken, ist Mildtätigkeit. - Bittende sind wie das Kalb, Geber wie die Kuh. - Niedertracht gibt milde Gaben unter Zwang. Eine schlechte Kuh gibt reichlich Milch, wenn sie gezwungen wird.

In einem Vergleich wird ausgeführt, daß der Armen Wort, sei es noch so wahr, nicht gehört werde; doch nicht das Schicksal oder Eigenver-

schulden durch Taten in früheren Leben werden hier, wie es an anderer Stelle deutlich wird, dafür haftbar gemacht. Fast resignierend - wer will: kühl und distanziert - wird Anklage erhoben:

115 Hohen Preis erzielt ein Kalb von guter Kuh. - Angenommen wird des ungebildet Reichen Wort. Wie der Pflug den Boden kratzt, wenn das Feld nach Wasser schreit, bleibt das Wort der Armen ungehört.

Erfahren wir auch, was Tiruvalluvar früher dazu sagte:

1046 Die Worte der Armen zählen nicht auf der Welt, auch wenn sie vollkommen und voll tiefer Weisheit die Wahrheit tun kund.

Welch eine Provokation sowohl der Reichen als auch der Armen! In der Frage einer gerechten Verteilung der Güter gibt es im Naladiyar weder Mittelmaß als Kompromiß noch Mittelmäßigkeit: Eines der schlimmsten Verhängnisse sei, so arm zu sein, daß man nichts geben und somit einer der Hauptpflichten, Gutes zu tun, nicht nachkommen könne. Selbst das Betteln, das - anders als im Tirukkural das Betteln aus Not - als würdelos abgelehnt wird, sei besser, als nichts zu geben:

288 Besser ist ein Leben, welches ins Verderben führt: weit zu gehen und an jeder Tür die Hände auszustrecken - als mit Armut sich zu Hause abzumühen, Bittende gar abzuweisen -, weil man nichts zu geben übrig hat.

Die wie ein Denkmal auf dem Lotos thronende Lakshmi wird als Göttin des Wohlstands wegen ihrer Ungerechtigkeit, welche mitverantwortlich für die Armut sei, heftig getadelt:

266 Goldne Dame, die auf schöner Blume thronet wie ein Blatt, das ohne Duft! - Stirb und fall als Asche nieder auf den Grund! Du weilst in der Würdelosen und Verderbten Haus - und läßt die Guten, rein wie Gold, im Stich.

267 Schämt sich Armut, die bei Tugendhaften weilet, nicht? Klebt der Wohlstand denn nicht an den Geizigen wie Leim? - Du mit Augen Pfeilen gleich! - Sieh erstaunt, wie beides bleibt, ohne daß hierzu gerechtes Urteil je gesprochen ward!

Hören wir auch dazu Tiruvalluvar:

1062 Ruhelos möge der Schöpfer der Welt die Erde durchstreifen, und

mög' er für immer vergehen, lag es in seinem göttlichen Plan, daß Menschen gedemütigt werden, zu gehen - um leben zu können - der Bettelnden Weg!

Stellen die Gottheiten doch mehr als Allegorien dar? Verkörpern sie nicht auch Angeklagte, die ihr Urteil von denen entgegenzunehmen haben, die ihrer Willkür ausgesetzt waren? - Mag auch um diese, religiös oder nicht-religiös gedeutete, Komponente gestritten werden: die Gottheiten werden nicht gerade liebevoll benannt, und der Anklage entgeht schon im ersten Teil des Werkes erst recht nicht der Todesgott Yaman:

20 Der grausame Tod zieht wahrhaftig umher, das Opfer in seinem Visier. Schnüre beizeiten dein Bündel und flieh! Er lässet die Mutter wehklagen und schleppt das Neugeborene fort. - Bedenke beständig des Todes tückisches Tun!

Der dritte Teil, Liebe, umfaßt nur ein Kapitel mit zehn Vierzeilern. Auch die Verse 372, 376 und 387-390 und andere könnten hierher gehören. Kapitel 40, voll köstlichen Humors, kann als Fragment verstanden werden und war möglicherweise für die Bühne gedacht.

Vor dem Hintergrund feinsinniger Aussagen zweier Liebender sei aus dem dritten Teil des Naladiyar zitiert:

395 "Es sah der kleine Eisvogel in die Augen seiner Liebsten, hielt sie für den Karpfen schön und folgte ihr; aus den Lüften stürzt' er nicht hernieder, mitzugehen, da er merkte - daß die Augenbraue wie ein Bogen war."

398 "Freundin, deren Arme reich versehen sind mit Schmuck! Fragtest Du nicht, ob ich stark genug sei, meinem Liebsten nachzufolgen, wenn der Morgen graut? - Wer ein gutes Pferd erworben, hat im gleichen Augenblick gelernt, wie man es zu reiten hat!"

Tugend, Wohlergehen und die gar nicht anderen Welten zugeordnete, sondern ganz irdische Liebe sind mehr als nur ferne Ziele: Auf dem Wege dahin dienen sie als Grundlage für ein erfülltes Leben. Das Naladiyar ist in diesem Sinne ein Brunnen tiefer Weisheit, der auch in Dürrezeiten nicht versiegt.

¹ Pope, G. U.: cf. (7), p. xii; (20), p. viii

² Varadarajanar, M.: cf. (7), p. vii

³ Pope, G. U.: cf. (7), p. xii; (20), p. viii

- ⁴ Pope, G. U.: cf. (7), p. xiii; (20), pp. viii-ix
- ⁵ Anhänger einer bis zum 12. Jahrhundert n. Chr. in Indien weit verbreiteten 'asketischen' Religion, der heute etwa 1,5 Mio. Gläubige angehören. *Mahavira*, der letzte der 24 *Tirthankaras*, lebte zur Zeit Buddhas und wirkte (wie auch *Mahavira*s Vorgänger, *Pawa*, gestorben 477 v. Chr.) als bedeutender Religionsstifter. - Später kam es u. a. wegen des Grades der Strenge in der Askese zu einer Spaltung der Lehre, deren Anhänger *Schwetambaras* (die Weißgewandeten) und *Digambaras* (die Luftgewandeten) sind. - Die Läuterung der Seele erfolgt u. a. durch Askese, Verehrung der Jaina-Heiligen und durch Abtragen des *Karma* in unzähligen Wiedergeburten. - Götter sind sterblich; die unvergängliche Welt wird nicht von Gott, sondern von kosmischen und sittlichen Gesetzen gelenkt. - Jainas folgen einem strikten Tötungsverbot.
- ⁶ Seit dem 3. Jh. v. Chr. belegt, im 11. und 12. Jh. unter Fremdherrschaft der Cholas, im 13. Jh. auf dem Höhepunkt der Macht stehende Tamildynastie; im 14. Jh. durch muslimische Invasoren vernichtet.
- ⁷ vergöttlichter Fluß bei Madurai
- ⁸ Pope, G. U.: cf. (7), p. xiii; (20), p. ix: 'Old Sayings', 'The Essence of the Way of Virtue'
- ⁹ Mahakavi Subramaniya Bharatiar: cf. (17), p. xviii
- ¹⁰ Vradarajajanar, M.: cf. (7), pp. vii-ix; Pope, G. U.: cf. (20), pp. viii-xiii
- ¹¹ Sekhizhar: Periya Puranam. Condensed English Version by G. Vanmikananthan. Mylapore, Madras 1985

Lörrach, im Oktober 1992

Uwe Beissert

Zur Übertragung

Die englisch-tamilische Ausgabe des Missionars G. U. Pope¹ aus dem Jahre 1893 war neben anderen eine wichtige Quelle. Die freiere Fassung von Kuppuswamy² gab manche Anregung zum besseren Verständnis der Verse.

Da die verwendeten Ausgaben inhaltlich teilweise erheblich voneinander abweichen, wurden besonders interessante oder anderslautende Versionen im Anhang als Auswahl zum Vergleich wiedergegeben.

Die in den Literaturhinweisen angeführten Werke zum Tirukkural, besonders die Ausführungen von Carl Graul³, waren wegen ihrer Deutungen gleicher oder ähnlicher Thematik wie im Naladiyar für die Übertragung unverzichtbar.

G. U. Pope erteilte Auskunft über das Metrum⁴. Es sollte und konnte nicht übertragen werden.

Eine weitergehende Gliederung des Werkes, wie anderswo vorgenommen, und die Überschriften der Vierzeiler, da jüngeren Datums und teilweise bloße Inhaltsangaben ohne Signalwirkung, wurden weggelassen. Das gilt zwecks schnellerer Orientierung nicht für die Kapitelüberschriften.

Kurze Hinweise auf einige unbekannte Wörter, Schlüsselwörter und Begriffe können den Wortangaben entnommen werden.

¹ Pope, G. U.: cf. (20)

² Kuppuswamy Mudaliyar, K.: cf. (15); Srirama Thesikan: cf. (28)

³ Graul, Carl: cf. (13), (14)

⁴ Pope, G. U.: cf. (20), pp. xxvi-xxxvi; (21), pp. xxv-xxviii

Teil I - Tugend

பகுதி 1 - அறத்துப்பால்

1 Von der Vergänglichkeit des Wohlstands

செல்வநிலையாமை

1 Wer gepraßt und genossen das Mahl, das die Gattin bereitet' nach sechsfacher Art, der zieht bald umher wie die Armen, zu betteln ein Linsengericht. - Wohlstand ist also ein nichtiges Ding!

அறுகவை யுண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண்டாகும் வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழ் எனின் செல்வம்தான்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.

2 Wer Wohlstand auf redliche Weise erwarb, der teile mit vielen von jungen Ochsen gedroschenes Korn! - Wohlstand verweilet nicht in der Mitte: wie sich das Wagenrad drehet, so drehet er sich.

துகள்தீர் பெருஞ்செல்வம் தோன்றியக்கால் தொட்டும்
பகடு நடந்தகூழ் பல்லாரோ டுண்க!
அகடுற யார்மாட்டும் நில்லாது செல்வம்
சகடக்கால் போல வரும்.

3 Wer unter dem schattigen Schirme des Staates in strahlender Pracht Elephanten geritten - das Heer an der Seit' -, des Stand hat keinen Bestand; er gehet zugrunde, während der Feind die Frauen in die Gefangenschaft führt.

யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச்
சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும் ஏனை
வினைஉவப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாம் கொண்ட
மனையானை மாற்றார் கொள.

4 Dinge, von denen du sagtest: "Sie sind doch beständig, beständig sind sie!" sind nicht von Bestand; bedenke dies und tu deine Pflicht mit allem, was dein! - Dahin, dahin sind all deine Tage, es nahet der Tod, es nahet der Tod.

நின்றன நின்றன நில்லா எனவுணர்ந்
தொன்றின ஒன்றின வல்லே செயின்செய்க

சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன்
வந்தது வந்தது கூற்று!

5 Magst du nicht lassen von jeglichem Ding: bewahre es nicht und meine, es komme der Tag, an dem es dir nutzt! - Wer denn beizeiten gegeben, der muß durch den Dschungel nicht gehen, den Tod an der Seite, der die Gefangenen fortschleppt als grausamer Feind.

என்னானும் ஒன்றுதம் கையறப் பெற்றக்கால்
பின்னாவ தென்று பிடித்திரா - முன்னே
கொடுத்தார் உயப்போவர் கோடில்தீக் கூற்றம்
தொடுத்தாறு செல்லும் கரம்.

6 Es enden die Tage zu ihrer Zeit. Niemand entkam je auf Erden dem Tode, stahl sich davon und ward frei. - Wer denn gehortet, der gebe den Wohlstand dahin! Totentrommeln werden am Morgen verkünden sein Los.

இழைத்தநாள் எல்லை இகவா, பிழைத்தொரீஇக்
கூற்றம் குதித்தும்ந்தார் ஈங்கில்லை, ஆற்றப்
பெரும்பொருள் வைத்தீர் வழங்குமின், நாளைத்
தழீஇம் தழீஇம் தண்ணம் படும்.

7 Der Tod nimmt Tag für Tag das Licht der Sonne als Maß, er zählt deine Zeit und verzehret sie so. Tugendhaft rein, voll freundlich Erbarmen sei dein Tun! - Obgleich geboren, fällst du dem Tode anheim.

தோற்றம்சால் ஞாயிறு நாழியா வைகலும்
கூற்றம் அளந்துநும் நாளுண்ணும், ஆற்ற
அறஞ்செய் தருளுடையீர் ஆகுமின், யாரும்
பிறந்தும் பிறவாதா ரில்.

8 Toren, die sprechen: "Wie sind wir doch reich!" bedenken nicht, was sie tun, und gehen zugrund. - Es kommet und gehet ihr Wohlstand ohn' eine Spur im Gefolg'; er gleicht dem Blitzstrahl, öffnet die schwarze Gewitterwolke des Nachts ihren Schlund.

செல்வார்யாம் என்றுதாம் செல்வுழி எண்ணாத

புல்லறி வாளர் பெருஞ்செல்வம் எல்லில்
கருங்கொண்மு வாய்திறந்த மின்னுப்போல் தோன்றி
மருங்கறக் கெட்டு விடும்.

9 Er ißt nicht, er vergießet kein Licht, und was er verrichtet, verdient nicht Ruhm; er lindert nicht Sorgen der treuesten Freunde, und da er nicht gibt, ist sein Horten vergebliches Tun. - "Alles hat er doch verloren!" kündet bald ein andrer Mund.

உண்ணான் ஒளிநிறான் ஒங்கு புகழ்செய்யான்
துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான் கொன்னே
வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல், அ ஆ
இழந்தான்என் றெண்ணப் படும்.

10 Wer geizet an Kleidung und Nahrung, den Körper kasteit, begehet nicht tugendhaft, unsterblich Tat. Geizhalses Raffen endet doch in Verlust! - Herr der wolkenverhangenen Berge! - All dies die hortende Honigbiene bezeugt.

உடாஅதும் உண்ணாதும் தம்உடம்பு செற்றும்
கெடாஅத நல்ஹமும் செய்யார் கொடாஅது
வைத்தீட்டி னார்இழப்பர். வான்தோய் மலைநாட!
உய்த்தீட்டும் தேனீக் கரி.

2 Von der Vergänglichkeit der Jugend

இளமைநிலையாமை

11 Das düstere Alter naht gewiß. Also entsagen die Weisen in jungen Jahren der Welt. - Wer sich in der Jugend Vergnügen und Fehlern ergeben, wird sich im Alter schmerzlich erheben gegen den stützenden Stock.

நரைவரும் என்றெண்ணி நல்லறி வாளர்
குழவி யிடத்தே துறந்தார். புரைதீரா
மன்னா இளமை மகிழ்ந்தாரே கோல்ஊன்றி
இன்னாங் கெழுந்திருப் பார்.

12 Freundschaftsbande sind zerrissen, deine Lieben sind nicht mehr; wer dir teuer war gewesen, ging dahin. - Frag nach deines Lebens Nutzen und Gewinn! Wie das Stöhnen eines sinkend Schiffes ist der Schrei aus deiner Brust.

நட்புநார் அற்றன நல்லாரும் அஃகினார்
அற்புத் தளையும் அவிழ்ந்தன. உட்காணாய்.
வாழ்தலின் ஊதியம் எனனுண்டாம்? வந்ததே
ஆழ்கலத் தன்ன கலி.

13 Es stockt die Red', sie stützen sich auf einen Stock, beim Gehen schwanken sie, die Zähne fallen aus; doch bis der Leib verachtet wird, verweilen sie im Haus und frönen dem Begehr. - Verschllossen ist für sie der Weg der Sicherheit.

சொல்தளர்ந்து கோல்ஊன்றிச் சோர்ந்த நடையினராய்ப்
பல்கழன்று பண்டம் பழிகாரும் இல்செறிந்து
காம நெறிபடருங் கண்ணினார்க் கில்லையே
ஏம நெறிபடரு மாறு.

14 Welch Qual für ihn, der sich ein müd Begehren hat bewahrt für sie, die nun verurteilt, zu ermatten und die müden Glieder - um zu fallen, zu verenden - stützt auf einen Stock. - Den Stecken griff sie, welchen vordem ihre Mutter hielt.

தாழாத் தளராத் தலைநடுங்காத் தண்டுன்றா
வீழா இறக்கும் இவள்மாட்டும்- காழ்இலா
மம்மர்கொள் மாந்தர்க் கணங்காகும் தன்கைக்கோல்
அம்மனைக்கோல் ஆகிய ஞான்று.

15 Die Mutter gebar mich und ließ mich zurück und machte sich auf, ihre Mutter zu suchen, die gleichermaßen gesucht; so setzt sich der endlose Kreislauf, die Mutter zu suchen, noch fort. - Siehe, welch Erbarmen diese Welt gewährt!

எனக்குத்தாய் ஆகியாள் என்னைநங் கிட்டுத்
தனக்குத்தாய் நாடியே சென்றாள். தனக்குத்தாய்
ஆகியவளும் அதுவானால் தாய்த்தாய்க்கொண்
டேகும் அளித்திவ் வுலகு.

16 Das Lamm, gefangen im verfluchten Schlachthaus, frißt von duftend Blüten der Girlande, die herabhängt von des Schlächters Hand. - Solche flüchtig Freuden der gedankenlosen Jugend kennt der Weise nicht.

வெறியயர் வெங்களத்து வேல்மகன் பாணி
முறியார் நறுங்கண்ணி முன்னர்த் தயங்க
மறிகுள குண்டன்ன மன்னா மகிழ்ச்சி
அறிவுடை யாளர்கண் இல்.

17 Süße Frucht im frischen Walde fällt herab; Jugend fault auf gleiche Art. - Begehre sie nicht, deren Augen leuchten wie die Pfeile hell! Bald schon wird sie, müden Augen helfend, tiefgebeugt sich stützen auf den Stock.

பனிபடு சோலைப் பயன்மர மெல்லாம்
கனியுதிர்ந்து வீழ்த்தற் றிளமை நனிபெரிதும்
வேல்கண்ணள் என்றிவளை வெஃகன்மின் மற்றிவளும்
கோல்கண்ண ளாகும் குனிந்து.

18 "Wie alt bist du?", "Sind deine Zähne gut?" und "Ißt du zweimal am Tag?" wirst freundlich und höflich gefragt. - Also bedrängt, erkennen die Weisen, den Leib zu sehen als nichtiges Ding.

பருவம் எனைத்துள பல்லின்பால் ஏனை
 இருசிகையும் உண்டரோ என்று வரிசையால்
 உண்ணாட்டம் கொள்ளப் படுதலால் யாக்கைக்கோள்
 எண்ணார் அறிவுடை யார்.

19 Sage nicht: "Ich bin noch jung und denke später über Tugend nach!" Deinen Wohlstand sollst du nicht verstecken, tu statt dessen deine Pflicht! - Es fällt im Sturme nicht allein die reife Frucht; der unreifen Frucht lockend Versprechen fällt auch.

மற்றறிவாம் நல்வினை யாம்இளையம் என்னது
 கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவா தறஞ்செய்ம்மின்.
 முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியால்
 நற்காய் உதிர்தலும் உண்டு.

20 Der grausame Tod zieht wahrhaftig umher, das Opfer in seinem Visier. Schnüre beizeiten dein Bündel und flieh! Er lässt die Mutter wehklagen und schleppt das Neugeborene fort. - Bedenke beständig des Todes tückisches Tun!

ஆட்பார்த் துழலும் அருளில்கூற் றுண்மையால்
 தோட்கோப்புக் காலத்தால் கொண்டுய்ம்மின் பீட்பிதுக்கிப்
 பிள்ளையைத் தாய் அவரைக் கோடலான் மற்றதன்
 கள்ளம் கடைப்பிடித்தல் நன்று.

3 Von der Vergänglichkeit des Leibes

யாக்கை நிலையாமை

21 Könige gar, die unter dem schattigen Schirme des Staats Elephanten geritten so prächtig als über den Bergen der aufgehend Mond, sie gingen zugrund. - Niemand auf Erden entkam je dem Tod.

மலைமிசைத் தோன்றும் மதியம்போல் யானைத்
தலைமிசைக் கொண்ட குடையர் நிலமிசைத்
துஞ்சினார் என்றெடுத்துத் தூற்றப்பட் டாரல்லால்
எஞ்சினார் இவ்வுலகத் தில்.

22 Es steigt täglich als Maß deiner Tage die Erde strahlend aufs neue empor. - Bevor die schöne Zeit ist hin, tu voll gütigem Erbarmen deine Pflicht! Nichtig ist doch alles auf der Erden und vergeht.

வாழ்நாட் கலகா வயங்கொளி மண்டிலம்
வீழ்நாள் படாஅ தெழுதலால் வாழ்நாள்
உலவாமுன் ஒப்புர வாற்றுமின், யாரும்
நிலவார் நிலமிசை மேல்.

23 Es tönten am Tage der Hochzeit im festlichen Saale die Trommeln vom Tod. - Dessen gedenken die Weisen und sinnend und streben nach Wegen, zu fliehen solch Los.

மன்றம் கறங்க மணப்பறை யாயின
அன்றவர்க் காங்கே பிணப்பறையாய்ப் பின்றை
ஒலித்தலும் உண்டாமென் றுய்ந்துபோம் ஆறே
வலிக்குமாம் மாண்டார் மனம்.

24 Sie schreiten und schlagen die Trommel. Sie halten inne und schlagen erneut. Wie schön ein drittes Mal der Ton erklingt! Verhüllt ist der Tote; sie zünden das Feuer und gehn. - Sterbende tragen den Toten.

சென்றே எறிப ஒருகால், சிறுவரை
நின்றே எறிப பறையினை நன்றேகாண்
முக்காலைக் கொட்டினுள் மூடித்தீக் கொண்டு எழுவர்

செத்தாரைச் சாவார் கமந்து.

25 Wer behauptet, Eheleben sei das Höchste auf der Erden, sieht er gleichwohl, wie die Leiche wird getragen zu der Feuerstatt, höret er die Freunde laut wehklagen: Totentrommel wird verkünden, was er Nichtiges gesagt.

கணங்கொண்டு சுற்றத்தார் கல்லென் றறைய்
மிணங்கொண்டு காட்டும்பார்க் கண்டும் மணங்கொண்டெண்
டுண்டுண்டுண் டென்னும் உணர்வினாற் சாற்றுமே
டொண்டொண்டோ டென்னும் பறை.

26 Die Seele vollbrachte als Zeuge des von Haut umhüllten Leibes nun ihr Werk: befreite sich von diesem Leben und entwich. - Was tut's, ob der Leichnam in Kleider gehüllet, weggetragen, gebettet zur Ruh, irgendwohin geworfen oder ob mancher ihn schmäh't!

நார்த்தொடுத் தீர்க்கிலென் நன்றாய்ந் தடக்கிலென்
பார்த்துழிப் பெய்யிலென் பல்லோர் பழிக்கிலென்.
தோற்பையுள் நின்று தொழிலைச் செய்தாட்டும்
கூத்தன் புறப்பட்டக் கால்?

27 "Der Leib ist einer flüchtig Wasserblase gleich; im Regenschauer scheint sie rund - und platzt." - Solches ist der Weisen Wort, da sie danach streben, zu beenden würdelosen Streit. - Wer auf weiter Erden kommet ihnen gleich?

படுமறை மொக்குளின் பல்காலும் தோன்றிக்
கெடுமிதோர் யாக்கையென் றெண்ணித் தடுமாற்றம்
தீர்ப்பேய்யாம் என்றுணரும் திண்ணறி வாளரை
நேர்ப்பார்யார் நீணிலத்தின் மேல்?

28 Wer gewonnen und nicht läßt vom schönen Leib, sollte den Gewinn doch nutzen, da der Leib sich nun ergeben will. - Wie die Wolke über Berge hinzieht, weilt der Körper eine Zeit, mag's nicht länger tragen, geht - ohn' eine Spur zu hinterlassen - fort.

யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற
யாக்கையா லாய பயன்கொள்க, யாக்கை

மலையாடு மஞ்சபோல் தோன்றிமற் றாங்கே
நிலையாது நீத்து விடும்.

29 Eingedenk, daß alles ist vergänglich, wie auf Halmes Spitze auch der Tau vergeht, tu sogleich, was Tugend sagt! - Eben stand er aufrecht, setzte sich und fiel; während seine Lieben laut wehklagten, hauchte er die Seele aus: also ist des Menschen Lauf.

புல்நுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை என்றெண்ணி
இன்னினியே செய்க அறவினை, இன்னினியே
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான்தன் கேள் அலறச்
சென்றான் எனப்படுத லால்.

30 Ach sie werden ungefragt geboren, leben dann in deinem Haus - und stille gehen sie. Gleichsam fliegt der Vogel fort aus seinem Baum und läßt das Nest zurück. - Deine Lieben hinterlassen nur den Leib.

கேளாதே வந்து கிளைகளாய் இல்தோன்றி
வாளாதே போவரால் மாந்தர்கள் வாளாதே
சேக்கை மரன்ஒழியச் சேண்நீங்கு புள்போல
யாக்கை தமார்க்கொழிய நீத்து.

4 Von der Macht der Tugend

அறன் வவியறுத்தல்

31 "Ja, wer drinnen, ist gesegnet!" jammern sie und warten vor der Tür. - Wer in einem andern Leben Buße nicht verrichtet, also jetzt nicht Buße tut, der erfährt das Leiden für und für.

அகத்தாரே வாழ்வார்என் றண்ணாந்து நோக்கிப்
புகத்தாம் பெறார் புறங்கடை பற்றி
மிகத்தாம் வருந்தி இருப்பாரே மேலைத்
தவத்தால் தவஞ்செய்யா தார்.

32 Sprich nicht, töricht Seele, Leben sei Erwerb von Wohlstand, Sterben aber, daß die Tugend falle dem Vergessen zu. - Wisse, daß beständig Mühen langes Leben schenkt. Ist die schöne Zeit dahin, sag, was man zu tun gedenkt!

ஆவாம்நாம் ஆக்கம் நசைஇ அறமறந்து
போவாம் நாம் என்னாப் புலைநெஞ்சே.ஓவாது
தின்றுஞ்றி வாழ்தி எனினும்நின் வாழ்நாள்கள்
சென்றன செய்வ துரை!

33 Naht Vergeltung als die Frucht der Taten, seufzt der Tor und stöhnt und klagt: er vermag nicht zu verstehen, warum ihn das Elend plagt. - Wer bedenkt, daß ihm verdienter Lohn bestimmt, der erreicht jenseits der Wirren dieses Lebens sichern Ort.

வினைப்பயன் வந்தக்கால வெய்ய உயிரா
மனத்தின் அழியுமாம் பேதை நினைத்ததனைத்
தொல்லைய தென்றுணர் வாரே தடுமாற்றத்
தெல்லை இகந்தொருவு வார்.

34 Da die sterblich Hülle voller Mühsal hat ihr Ziel erreicht, ergreif mit aller Kraft der Tugend Glück. - Zuckerrohr gibt erst durch Pressen seinen Saft und mündet dann. Also stehet Tugend bei, läßt die Seele diesen Leib wie Müll zurück.

அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தால்

பெரும்பயனும் ஆற்றவே கொள்க, கரும்பூர்ந்த
சாறுபோல் சாலவும் பின்உதவி மற்றதன்
கோதுபோல் போகும் உடம்பு.

35 Wer das Zuckerrohr preißt und trinket den Saft, bevor der Abfall verbrennt, den suchet das Elend nicht heim. - Wer sich geplagt und die Früchte des Daseins geerntet, der leidet im Angesichte des Todes nicht Pein.

கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்
துரும்பெழுந்து வேம்கால் துயராண் டுழுவார்,
வருந்தி உடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்
வருங்கால் பரிவ திலர்.

36 "Wird es mich noch heute treffen oder morgen oder wann?" - Frage nicht nach deiner Zeit! Wo du gehst und stehest, hockt der Tod. Laß vom Bösen, geh den Pfad der Tugend! - Also ist der Weisen Wortgebot.

இன்றுகொல் அன்றுகொல் என்றுகொல் என்னாது
பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி
ஒருவுமின் தீயவை ஒல்லும் வகையால்
மருவுமின் மாண்டார் அறம்.

37 Bedenkest du den groß Gewinn, der mannigfaltig scheint und durch erneut Geburt als Mensch erworben werden will: so tue nichts, was nur dem Leibe dient, doch dir Lohn in andern Welten bringt!

மக்களா லாய பெரும்பயனும் ஆயுங்கால்
எத்துணையும் ஆற்றப் பலவானால் தொக்க
உடம்பிற்கே ஒப்புரவு செய்தொழுகா தும்பர்க்
கிடந்துண்ணப் பண்ணப் படும்.

38 Aus des Banyan-Baumes Samen klein wird doch ein großer Baum und spendet Schatten weit. - Kleinste Gaben aus des Tugendhaften Hand, der gleichermaßen sie erhielt, lassen niedrig Freuden keinen Raum.

உறக்கும் துணையதோர் ஆலர்வித் தீண்டி

இறப்ப நிழற்பயந் தாஅங்கறப்பயனும்
தான்சிறி தாயினும் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்.

39 Tag für Tag erlebst du, wie der Tag vergeht; zu vergangen Tagen kommt ein Tag hinzu wie einer, den du lebstest aus der Summe deiner Zeit. - Da du Tag für Tag erlebst den neuen Morgen, sprichst du freudig: "Dieser Tag ist uns gegeben, bis der Abend steht bereit."

வைகலும் வைகல் வரக்கண்டும் அஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் றின்றறுவர்
வைகலும் வைகல்தம் வாழ்நாள்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்.

40 Stimmt' ich einem schamlos Bettlerleben zu und bliebe dieser Leib durch solche Schand' erhalten bis zum Ende meiner Zeit - träte ich mit Füßen meine Ehr'.

மான அருங்கலம் நீக்கி இரவென்னும்
ஈன இனிவினால் வாழ்வேன்மன் ஈனத்தால்
ஊட்டியக் கண்ணும் உறுதிசேர்ந் திவ்வுடம்பு
நீட்டித்து நிற்கும் எனின்!

5 Von der Unreinheit des Leibes

தூய்தன்மை

41 "Zartes Mädchen, schön und gut!" - Wer so schwärmt, ach kennt er nicht das unsichtbare himmlisch Haus? - Verletz die Haut so leicht, wie leicht ist nur ein Flügel des Insekts: also brauchst du einen Stock, der Krähen scheucht.

மாக்கேழ் மடநல்லாய் என்றற்றும் சான்றவர்
நோக்கார்கொல் நொய்யதோர் புக்கிலையாக்கைக்கோர்
ஈச்சிற கன்னதோர் தோல்அறினும் வேண்டுமே
காக்கை கடிவதோர் கோல்.

42 Der Leib mit seinen Öffnungen verdankt die Schönheit nur der Haut, die ihn umhüllt und innre Fäulnis überdeckt; also ist es angemessen, lustvolles Begehren zu verstecken, das die Fäulnis vor sich selbst durch diese Haut verbirgt. - Längst nicht fertig, dieser Leib!

தோல்போர்வை மேலும் தொளைபலவாய்ப் பொய்ம்மறைக்கும்
மீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பானால் - மீப்போர்வை
பொய்ம்மறையாக் காமம் புகலாது மற்றதனைப்
பைம்மறியாப் பாக்கப் படும்.

43 Ob der Unrat je aus diesem Leib - den die wahrhaft Großen aufgegeben -, und der ohne Wert, entweicht? Nach Verdauung stinken seine Winde - doch du sinnest über süße Düfte, schmückst das Haupt mit Blumenkränzen und den Leib mit falschem Glanz!

தக்கோலம் தின்று தலைநிறையப் பூச்குடி
பொய்க்கோலம் செய்ய ஒழியுமே எக்காலும்
உண்டு வினையுள் உறைக்கும் எனப்பெரியோர்
கண்டுகை விட்ட மயல்.

44 Soll ich nicht der Welt entsagen, wie manch töricht, niedrig Wesen will? Von den Wasserlilien spricht es, von dem streitbar Karpfen und dem Speer. - Von der Tugend laß ich nicht, seh' ich der Palmyrapalme leere Frucht, deren Löcher gleichsam alt geworden' Augen sind.

தெண்ணீர்க் குவளை பொருகயல் வேலென்று
கண்ணில்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவெனோ
உண்ணீர் களைத்தக்கால் நுங்குகுன் றிட்டன்ன
கண்ணீர்மை கண்டொழுகு வேன்.

45 Nichtig, töricht Menschen sagen, was die Seele kränkt; schwärmen von Zähnen wie Perlen und weißer Jasmin. Jedermann sieht an der Stätte des Feuers die Zähne verstreut. - Warum soll ich also brechen den Entschluß?

முல்லை முகைமுறுவல் முத்தென் றிவைபிதற்றும்
கல்லாப்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவெனோ
எல்லாரும் காணப் புறங்காட் டுதிர்ந்துக்க
பல்லென்பு கண்டொழுகு வேன்.

46 Der Leib besteht aus Eingeweiden, Mark und Blut, Knochen, Sehnen, die zusammenhalten, Haut, dazwischen Fleisch und Fett. Und in seiner Mitten - welch ein weiblich Wesen sich mit frischen Blumen schmückt!

குடநுங் கொழுவுங் குருதியும் என்பும்
தோடரும் நரம்பொடு தோலும் இடையிடையே
வைத்த தடியும் வழம்புமாம் மற்றிவற்றுள்
எத்திறத்தாள் ஈரங்கோதை யாள?

47 Der Tor spricht zu dem irdenen Gefäß, aus dessen neun der widerwärtig Löcher Unrat quillt, und in welchem Schleim sich hin- und herbewegt: "Du mit weichen Armen und behängt mit Schmuck!" - Nur durch seine Hülle dunkler Haut erscheint es schön.

ஊறி உவர்த்தக்க ஒன்பது வாய்புலனும்
கோதிக் குழம்பலைக்கும் கும்பத்தைப் பேதை
பெருந்தோளி பெய்வளாய் என்னுமீப் போர்த்த
கருந்தோலால் கண்விளக்கப் பட்டு.

48 Was der Leib sei? Ach sie wissen's nicht! Mit Sandelholz Balsam und Blumen schmücken sie ihn. - Sehen sie nicht, wie Schwärme von Geiern mit eifrigen Schnäbeln den faulenden Körper verschlingen, da des Streitwagens Achse zerbricht?

பண்டம் அறியார் படுசாந்தும் கோதையும்
 கண்டுபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொல் - மண்டிப்
 பெடைச்சேவல் வன்கழுகு பேர்த்திட்டுக் குத்தும்
 முடைச்சாகா டச்சிற் றுழி?

49 Totenschädels Augenhöhlen machen jeden Gaffer zittern, grinsen
 hohl und sprechen dann zu jenen, die noch leben: "Laßt nicht von der
 Tugend Pfad!" - Sehet dieses Leibes Anmut, seinen Wert!

கழிந்தார் இடுதலை கண்டார்நெஞ் சுட்கக்
 குழிந்தாழ்ந்த கண்ணவாய்த் தோன்றி ஒழிந்தாரைப்
 போற்றி நெறிநின்மின் இற்றிதன் பண்பென்று
 சாற்றுங்கொல் சாலச் சிரித்து.

50 Totenschädels Augenhöhlen grinsen, wie um Ekel zu erwecken
 und den eitlen Menschen, die am Leben hangen, so zu nehmen ihren
 Wahn. - Wer geheilet und die Schädel auf der Totenstatt gesehen,
 spricht: "So ist also dieser Leib!" - und sieht sich als ein Nichts.

உயிர்போயார் வெண்டலை உட்கச் சிரித்துச்
 செயிர்தீர்க்குஞ் செம்மடப் பவரைச் செயிர்தீர்ந்தார்
 கண்டிற் றிதன்வண்ண மென்பதனால் தம்மையோர்
 பண்டத்துள் வைப்ப திலர்.

6 Von der Entsagung

துறவு

51 Wie der Lampe Licht die Dunkelheit verscheucht, wird die Sünd' verjagt von dem, der Buße tut. - Wie die Lampe, deren Öl verbraucht ist, alles Licht vertreibt, nimmt das Böse überhand, da Tugend fehlt.

விளக்குப் புகிருள் மாய்ந்தாங் கொருவன்
தவத்தின்முன் நில்லாதாம் பாவம் விளக்குநெய்
தேய்விடத்துச் சென்றிருள் பாய்ந்தாங்கு நல்வினை
தீர்விடத்து நிற்குமாம் தீது.

52 Die wahrhaft Großen sinnen über allen Wandel, über Krankheit, Alter und den Tod und tun doch ihre Pflicht. - Irrer unter vielen Toren, der die siebenfach Geburten und der Sterne Weisheit lehrt!

நிலையாமை நோய்மூப்புச் சாக்காடென் றெண்ணித்
தலையாயார் தங்கருமம் செய்வார் தொலைவில்லாச்
சத்தமும் சோதிடமும் என்றாங் கிவைபிதற்றும்
பித்தரின் பேதையார் இல்.

53 Die wahrhaft Großen haben still erkannt, wie ihr Haus, die Jugend und der Schönheit Anmut, hoher Rang, der Wohlstand und die Stärke schwinden hin. - Sie, der eignen Rettung wegen, wollen so nicht länger leben und entsagen irdischem Gewinn.

இல்லம் இளமை எழில்வனப்பு மீக்கூற்றம்
செல்வம் வலிஎன் றிவையெல்லாம் மெல்ல
நிலையாமை கண்டு நெடியார் துறப்பர்
தலையாயார் தாம்உய்யக் கொண்டு.

54 Jeder Tag bescheret neues Leiden, und du sehnst die Freud' herbei. - Wer besonnen ist und weise, der erkennt im Kern der Freuden alle Pein und entsagt des Hausherrn angenehmen Weg.

துன்பம் பலநாள் உழந்தும் ஒருநாளை
இன்பமே காமுறுவர் ஏழையார் - இன்பம்

இடைதெரிந் தின்னாமை நோக்கி மனையா
றடைவொழிந்தார் ஆன்றமைந் தார்.

55 Vergebens hab' ich meine Jugendzeit verbracht. Krankheit und das Alter quälen mich. - Zanke nicht, o Seele, doch erhebe dich! Willst du dorthin mich begleiten, wo wir gehen können tugendhaften Weg?

கொன்னே கழிந்தன் றிளமையும் இன்னே
பிணியொடு மூப்பும் வருமால் துணிவொன்றி
என்னொடு சூழா தெழுநெஞ்சே போதியோ
நன்னெறி சேர நமக்கு?

56 Schwer ist's, einer schlechten Ehe zu entrinnen, da die Frau dir keine Kinder schenkt. - Weil nach deiner Heirat eine Sorge zu der andern kommt, hieß es schon vor alten Zeiten, Ehe sei dem Schrecken gleich.

மாண்ட குணத்தொடு மக்கட்பே றில்லெனினும்
புண்டான் கழித்தற் கருமையால் புண்ட
மிடியென்னும் காரணத்தின் மேன்முறைக் கண்ணே
கடியென்றார் கற்றறிந் தார்.

57 Da die Sorgen drängen mit dem Ziele, daß die Weisen ihr Gelübde brechen, legt der Starke allen Kummer ab und richtet seiner Seele Flehen fest auf tugendhafte Tat. - Heil und Segen dem, der über das Gesetz des sittlichen Verhaltens wachen mag!

ஊக்கித்தாம் கொண்ட விரதங்கள் உள்ளுடையத்
தாக்கருந் துன்பங்கள் தாந்தலை வந்தக்கால்
நீக்கி நிறூ உம் உரவோரே நல்லொழுக்கம்
காக்கும் திருவத் தவர்.

58 Schwer ist's, jene zu ertragen, deren Sprache ist verachtenswertes Wort. Schlimmer, da sie in Verdammnis sinken an der Höllefeuer Ort. Wer vollkommen, sieht sie zu beklagen als die höchste Pflicht.

தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தால் உம்மை

எனவாய் நிரயத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூ உம் சான்றோர் கடன்.

59 Wer beharrlich geht den Weg, der ihm gewiesen, wird sein Sehnen
lenken und Begehr, welche Einlaß finden durch des Leibes Sinnestore:
Augen, Nase, Ohren und den Mund. - Die Befreiung davon ist gewiß.

மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற
ஐவாய வேட்கை அவாவினைக் கைவாய்
கலங்காமற் காத்துய்க்கும் ஆற்ற லுடையான்
விலங்காது வீடு பெறும்.

60 Wen die Sorgen quälen und das Elend viel, mag nicht an Erlösung
denken: andre Freuden sind sein Ziel. - Die wahrhaftig Großen suchen
solche Wonnen nicht, da in ihnen alle Pein verborgen ist.

துன்பமே மீதூரக் கண்டும் துறவுள்ளார்
இன்பமே காழுறுவர் ஏழையார் இன்பம்
இசைதொறும் மற்றதன் இன்னாமை நோக்கிப்
பசைதல் பரியாதாம் மேல்.

7 Von der Freiheit vom Zorn

சினமின்மை

61 Wer vorübergehet und die Weisen achtet: laß ihn gehn! Wer vorübergehet, sie geringschätzt: laß ihn gehn! - Läuft gar eine Fliege auf dem Kopfe, kennen doch die Weisen deren Wert und hegen keinen Zorn.

மதித்திறப் பாரும் இறக்க மதியா
மிதித்திறப் பாரும் இறக்க மிதித்தேறி
ஈயுந் தலைமேல் இருத்தலால் அஃதறிவார்
காயும் கதமின்மை நன்று.

62 Kannst du nicht begegnen schwerer Schande Schlag: werfen jene, deren Ziel ist, zu verrichten ihr begonnen Werk, denn ihr kostbar Leben ungeduldig fort, da das Ungemach sie drängen mag?

தண்டாச் சிறப்பின்தம் இன்னுயிரைத் தாங்காது
கண்டுழி யெல்லாம் துறப்பவோ மண்டி
இடிபெயரா தாற்ற இளிவந்த போழ்தின்
முடிகிற்கும் உள்ளத் தவர்.

63 Zähmest du die Zunge nicht, verbrennt solch Wort die Seele bis in Ewigkeit. - Die Weisen hören zu und denken gründlich und besonnen nach; selbst im Zorne sagen sie kein unbedachtes Wort.

காவா தொருவன்தன் வாய்திறந்து சொல்லுஞ்சொல்
ஓவாதே தன்னைச் சுடுதலால் ஓவாதே
ஆய்ந்தமைந்த கேள்வி அறிவுடையார் எஞ்ஞான்றும்
காய்ந்தமைந்த சொல்லார் கறுத்து.

64 Vergreifen sich die Niedrigen am Wort, so erliegen doch die Guten nicht dem Zorn. - Niedrig Menschen wollen nicht vergessen, ärgern sich und toben, daß es jeder hört, springen wild umher und schlagen wütend ihren Kopf an einen Pfahl.

நேர்த்து நிகரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால்
வேர்த்து வெகுளார் விழுமியோர் ஓர்த்ததனை

உள்ளத்தான் உள்ளி உரைத்தூராய் ஊர்கேட்பத்
துள்ளித்துண் முட்டுமாம் கீழ்.

65 Selbstbeherrscht, wer Selbstbeherrschung übt, solange er jung. -
Milde Gaben eines Armen sind wahrhaftig groß. - Nenne ihn, der
Macht und Mittel hat, zu strafen, doch Vergebung übt: leibhaftige
Geduld!

இளையான் அடக்கம் அடக்கம் கிளைபொருள்
இல்லான் கொடையே கொடைப்பயன் எல்லாம்
ஒறுக்கும் மதுகை உரனுடை யாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை.

66 Der Gemeinen bittere Worte prasseln wie die Steine nieder; doch,
gezwungen von der ihnen eigenen Vernunft, durchschauen die
wahrhaftig Großen dieses Spiel und schlucken niedrig Wort. - Also wird
die Kobra still, streust du heilig Asche auf ihr kampfgeblähtes Haupt.

கல்லெறிந் தன்ன கயவர்வாய் இன்னாச்சொல்
எல்லாருங் காணப் பொறுத்துய்ப்பர் ஒல்லை
இடுநீற்றால் பைஅவிந்த நாகம்போல் தத்தம்
குடிமையான் வாதிக்கப் பட்டு.

67 Erheben sich die Feinde gegen dich, so ist's nicht Schwäche, zu
vermeiden solchen Streit. Unrecht wäge nicht mit Unrecht auf, wurde
gleichwohl unerträglich Böses dir getan! - Solches ist der Weisen
Wortgebot.

மாற்றாராய் நின்றுதம் மாறேற்பார்க் கேலாமை
ஆற்றாமை என்னார் அறிவுடையார் ஆற்றாமை
நேர்த்தின்னா மற்றவர் செய்தக்கால் தாம் அவரைப்
பேர்த்தின்னா செய்யாமை நன்று.

68 Des Zorn währt lang, der niedrig ist gesinnt, größer wird er, hört
nicht auf, wird er geschürt. - Der wahrhaftig Großen Zorn veriraucht,
wie heißes Wasser nach dem Kochen seine Hitze selbst verbraucht.

நெடுங்காலம் ஓடினும் நீசர் வெகுளி
கெடுங்காலம் இன்றிப் பரக்கும் அடுங்காலை

நீர்கொண்ட வெப்பம்போல் தானே தணியுமே
சீர்கொண்ட சான்றோர் சினம்.

69 Viele mögen nicht bedenken, was man ihnen Gutes tat; schaden den Familienvätern, die beständig gute Tat verrichten, deren Ruhm darob bis in den Himmel reicht. - Herausgefordert durch solch Fehlverhalten, pflegen doch die Guten nicht den Undankbaren Böses anzutun.

உபகாரம் செய்ததனை ஓராதே தங்கண்
அபகாரம் ஆற்றச் செயினும் உபகாரம்
தாம்செய்வ தல்லால் தவற்றினால் தீங்குக்கல்
வான்தோய் குடிப்பிறந்தார்க் கில்.

70 Schnappt ein Hund vor Wut mit seiner Schnauze, gibt's doch keinen Menschen, der ihn darob gleichfalls mit dem Munde packt. - Sprechen niedrig Menschen, was verachtenswert: kann als Antwort je solch Wort entweichen eines Edlen Mund?

கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டும் தம்வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌவினார் ஈங்கில்லை நீர்த்தன்றிக்
கீழ்மக்கள் கீழாய் சொல்லியக்காற் சொல்பவோ
மேன்மக்கள் தம்வாயால் மீட்டு?

8 Von der Geduld

பொறைபுடமை

71 Herr des schönen Landes, wo des Wassers Ströme wie Girlanden von den kühlen Bergeshöhen sich ergießen tief hinab! - Streite nicht mit einem Toren über dessen töricht Wort; er verdrehte doch, was ihm gesagt! Bestes, was du aber tun kannst: meide seine Gegenwart!

கோதை யருவிக் குளிர்வரை நன்னாட
பேதையோ டியாதும் உரையற்க - பேதை
உரைப்பிற் சிதைந் துரைக்கும் வகையான்
வழுக்கிக் கழிதலே நன்று.

72 Wahrhaft groß ist, des verachtenswerte Worte zu ertragen, der nicht deinesgleichen ist! - Diese Welt, umgeben von den weiten Wassern, sieht in solchem Fall als ruhmenswert die streitend Antwort nicht.

நேரல்லார் நீரல்ல சொல்லியக்கால் மற்றது
தாரித் திருத்தல் தகுதிமற் றோரும்
புகழ்மையாக் கொள்ளாது பொங்குநீர் ஞாலம்
சுழ்மையாக் கொண்டு விடும்.

73 Herr des wogend Meeres kühlen Ufers, wo um Blumen Bienen summen schön! - Sind die strengen, doch gerechten Worte deiner Lieben schwerer zu ertragen als des Feindes unterwürfig Schmeichelei?

காதலாற் சொல்லுங் கடுஞ்சொல் உவந்துரைக்கும்
ஏதிலார் இன்சொலின் தீதாமோ போதெலாம்
மாதர்வண்டு ஆர்க்கும் மலிகடல் தண்சேர்ப்ப
ஆவ தறிவார்ப் பெறின்?

74 Wer also weiß, was jeder wissen sollte und sich daran hält, wer doch fürchtet, was zu fürchten ist und mit seinen Kräften wirkt zum Segen aller Welt, wer sich freut an all dem Guten, das ihm widerfuhr - ist befreit für immer von dem Leid.

அறிவ தறித்தடங்கி அஞ்சுவ தஞ்சி
உறுவ துலகுவப்பச் செய்து பெறுவதனால்
இன்புற்று வாழும் இயல்பினார் எஞ்ஞான்றும்
துன்புற்று வாழ்தல் அரிது.

75 Bist du freundschaftlich verbunden, wird jedoch Vertrauen durch den Freund mißbraucht, trag, so gut du es vermagst, geduldig seine Schuld! - Kannst du's aber nicht erleiden, tu nicht kund, daß er gefehlet, sondern geh!

வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நடடக்கால்
தேற்றா ஒழுக்கம் ஒருவன்கண் உண்டாயின்
ஆற்றுத் துணையும் பொறுக்க பொறானாயின்
தூற்றாதே தூர விடல்.

76 Herr des waldbedeckten Landes! - Selbst den Tieren fällt die Trennung schwer. Taten Freunde Böses dir, trag's, als wär' es gut; trachte keinen Zorn zu hegen; nimm's als deine Schuld! - Niemals laß den Freund aus deiner Huld!

இன்னா செயினும் இனிய ஒழிகென்று
தன்னையே தான்தோவின் அல்லது துன்னிக்
கலந்தாரைக் கைவிடுதல் கானக நாட
விலங்கிற்கும் விள்ளல் அரிது.

77 Suchst du Freundschaft mit den wahrhaft Großen, da sie anderer Fehler tragen, die so schwer zu dulden sind? - Herr des Landes mit den hohen Bergen, wo die tosend Wasserfälle stürzen tief ins Tal! - Haben gute Menschen etwa wenig treue Freund'?

பெரியார் பெருநட்புக் கோடல்தாம் செய்த
அரிய பொறுப்பென் றன்றோ அரியரோ
ஒல்லென் அருவி உயர்வரை நன்னாட
நல்லசெய் வார்க்குத் தமர்?

78 Bist du gleichwohl wund, geschwächt vor Hunger: einem Geizhals tu nicht deine Armut kund! - Wer die Armut nicht verleugnet, mag sie jenen klagen, welche willens und auch fähig, aufzuheben solch ein Los.

வற்றிமற் றாற்றப் பசிப்பினும் பண்பிலார்க்கு
அற்றம் அறிய உரையற்க அற்றம்
மறைக்குந் துணையார்க் குரைப்பவே தம்மைத்
துறக்குந் துணிவினா தார்.

79 Stellt sich dir das Böse dar, als brächt' es Freuden: flieh! Könntest
Freuden du erblicken, die so tun, als hätten sie Bestand - Herr des
Landes mit den hohen Wasserfällen! -: wer doch ohne Schuld ist, hat
den besten Weg erkannt!

இன்பம் பயந்தாங் கிழிவு தலைவரினும்
இன்பத்தின் பக்கம் இருந்தைக்கு - இன்பம்
ஒழியாமை கண்டாலும் ஓங்கருவி நாட!
பழியாகா ஆறே தலை.

80 Mag dich die Vernichtung packen: wolle doch nicht der Gerechten
Untergang! - Mag des Leibes Fleisch verderben: iß nicht aus
verachtenswerter Hand! - Fiele dir die weite, himmelüberdachte Erde
zu: sage nie ein Wort, in dem die Falschheit wohnt!

தான்கெடினும் தக்கார்கே டெண்ணற்க தன்உடம்பின்
ஊன்கெடினும் உண்ணார்கைத் துண்ணற்க வான்கவிந்த
வையக மெல்லாம் பெறினும் உரையற்க
பொய்யோ டிடையிடெந்த சொல்!

9 Vom Ehebruch

பிறர்மனை நயவாமை

81 Furcht, die Ehebruch erweckt, ist groß, aber das Vergnügen kurz. Kommt der Ehebruch ans Licht, drohet Todesstrafe durch ein königlich Gericht. Ehebruch schafft Höllenpein. - Doch wer standhaft ist in Scham, der bricht die Ehe nicht!

அச்சம் பெரிதால் அதற்கின்பம் சிற்றளவால்
நிச்சம் நினையுங்காற் கோக்கொலையால் நிச்சலும்
கும்பிக்கே கூர்ந்த வினையால் பிறன்தாரம்
நம்பற்க நாணுடை யார்.

82 Tugend, Freundschaft, Lobespreisung, wahre Größe: diese vier verweilen nicht bei dem, der des andern Frau begehrt. - Haß und Schande, Schuld und Furcht: diese vier verfolgen den, der ehebricht.

அறம்புகழ் கேண்மை பெருமைஇந் நான்கும்
பிறன்தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா - பிறன்தாரம்
நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழி பாவம்என்று
அச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்.

83 Überschreitest du des andern Schwelle, herrschet Furcht; gehest du nach Hause, herrschet Furcht; willst du Freuden gar genießen, herrschet Furcht; willst du das Geheimnis wahren, herrschet Furcht. Furcht gewinnt überhand. - Warum meidet nicht der Ehebrecher voller Furcht des andern Haus?

புக்க விடத்தச்சம் போதரும் போதச்சம்
துய்க்கு மிடத்தச்சம் தோன்றாமற் காப்பச்சம்
எக்காலும் அச்சம் தருமால் எவன்கொலோ
உட்கான் பிறன்தால் புகல்?

84 Wird dein schamlos Tun entdeckt, beleuchtet Schande grell dein Haus; auf verstümmelt Füßen mußt du fürder gehen, packt dich eine starke Hand. Hinter deinem Treiben lauert Furcht; aller Früchte Furcht ist Höllenpein. - Lasterhafter Ehebrecher, welche Freuden sind denn dein?

காணின் குடிப்பழியாம், கையுறின் கால்குறையும்,
 ஆணின்மை செய்யுங்கால் அச்சமாம், நீள்நிரயத்
 துன்பம் பயக்குமால், துச்சாரி, நீகண்ட
 இன்பம் எனக்கெனைத்தால் கூறு!

85 Wer vormals die Gesellschaft der Gemeinen suchte - ohne ein Gefühl für Recht -, schönen Frauen willig hingegeben -, wer gar mit Gewalt des andern Ehefrau sich nahm -, muß als Zwitter nun sein Leben fristen und als Tänzer sich verdienen niedrig Brot.

செம்மையொன் றின்றிச் சிறியா றினத்தராய்க்
 கொம்மை வரிமுலையாள் தோள்மீஇ உம்மை
 வலியாற் பிறர்மனைமேற் சென்றாரே, இம்மை
 அலியாகி ஆடிஉண் பார்.

86 Da er sich ein liebend Weib erwählt', das in seinem Hause wirkt, gleichwohl günstige Gelegenheit erspäht, und die Trommel davon allen gleich erzählt: wozu sollte heimlich Schielen gut sein nach des andern Frau?

பல்லா ரறியப் பறையறைந்து நாள் கேட்டுக்
 கல்யாணஞ் செய்து கடிப்புக்க மெல்லியற்
 காதன் மனையாளும் இல்லாளா என்ஒருவன்
 ஏதின் மனையாளை நோக்கு?

87 Freude dessen, der unsteten Wesens, der in seiner Torheit schläft mit eines andern Frau, dessen Nachbarn seine Schuld verkünden, dessen eigene Familie furchterfüllt wehklaget, ist - als leckte er der Schlange Kopf.

அம்பல் அயல்எடுப்ப அஞ்சித் தமர்பீஇ
 வம்பலன் பெண்மீஇ மைந்துற்றுநம்பும்
 நிலைமைஇல் நெஞ்சத்தான் துப்புரவு, பாம்பின்
 தலைநக்கி யன்ன துடைத்து.

88 Wer weise ist, bei dem gewinnt die Seuche Lust nicht Überhand und wird nicht offenbar, verweilet nicht an dem, was scheint begehrenswert. - O welch ein schrecklich Kampf! - Doch aus Furcht, daß Schande ihn befall, löscht er selbstbeherrscht die Glut.

பரவா, வெளிப்படா, பல்லோர்கண் தங்கா
உரவோகண் காமநோய் ஒ!ஒ! கொடிதே
விரவாருள் நானும் படல்அஞ்சி யாதும்
உரையாதுஉள் ஆறி விடும்.

89 Pfeile, Feuer und die gleißend Sonnenstrahlen mögen rasen in zerstörerischer Wut: sie verbrennen nur den Leib. Tobt die Lust, verbrennt und quält sie deinen Geist. - Fürchte mehr die Lust als diese dreil!

அம்பும் அழலும் அவிற்கதிர் ஞாயிறும்
வெம்பிச் சுடினும் புறஞ்சுடும், வெம்பிக்
கவற்றி மனத்தைச் சுடுதலால், காமம்
அவற்றினும் அஞ்சப் படும்.

90 Vor dem roten Feuerschein im Dorfe magst du fliehen, da du in das Wasser tauchst. Tauchst du ein, verbrennet dich die Lust. - Steigst du, dich verbergend, auf den Berg, höret doch die Lust zu brennen nimmer auf.

ஊருள் எழுந்த உருகெழு செந்தீக்கு
நீருள் குளித்தும் உயலாகும், நீருள்
குளிப்பினும் காமம் கடுமேகுள் றேறி
ஒளிப்பினும் காமம் சுடும்.

10 Von der Freigebigkeit

ஈகை

91 Selbst in ihrer Unglücksstunde ist's ihr Wesen, frohen Herzens wie in guten Zeiten an die Grenze ihrer Mittel vorzustößen und den Armen Gutes anzutun. - Ihnen ist gewißlich nie verwehrt der Eintritt durch das Himmelstor.

இல்லா விடத்தும் இயைந்த அளவினால்
உள்ள விடம்போற் பெரிதுவந்து மெல்லக்
கொடையொடு பட்ட குணனுடைய மாந்தர்க்கு
அடையாவாம் ஆண்டைக் கதவு.

92 Schrecklich Alter und die Todesstunde stehen dir bevor; hinter dir liegt Krankheit, die den Stolz gekränkt. - Laß die unsteten Gedanken! Hange nicht der Erde an! Iß und teile nun dein Mahl! Deine Kräfte sollst du nicht verbergen, ist dir Wohlstand zugetan!

முன்னரே சாம்நாள் முனிதக்க மூப்புள
பின்னரும் பீடழிக்கும் நோயுள, கொன்னே
பரவன்மின் பற்றன்மின் பாத்துண்மின் யாதுங்
கரவன்மின் கைத்துண்டாம் போழ்து.

93 Trotz der Furcht vor Armut lindern sie nicht andrer Not. Jenen, welche teilen und genießen, mehrt sich Wohlstand noch zu ihrer Zeit. - Hange nicht dem Wohlstand an, da er doch vergeht, wenn die Kraft vergangner Taten, welche deinen Reichtum schuf, erloschen ist!

நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பந் துடையார்,
கொடுத்துத்தான் துய்ப்பினும் ஈண்டுங்கால் ஈண்டும்,
இடுக்குற்றுப் பற்றினும் நில்லாது செல்வம்
விடுக்கும் வினையுலந்தக்கால்.

94 Hast du jeden Tag gegeben, deinen Möglichkeiten angemessen, war die gute Tat auch wie der Bruchteil eines Reiskorns klein: so iß! - Wer in jener Welt dem Geiz erlegen, also heißt es, hat auf dieser Erde, die von tiefen Wassern ist umgeben, nichts, was auf dem Herde kocht.

இம்மி யரிசித் துணையானும் வைகலும்
நும்மில் இயைவ கொடுத்துண்மின் உம்மைக்
கொடாஅ தவரென்பர் குண்டுநீர் வையத் (து)
அடாஅ அடுப்பி னவர்.

95 Der andern Welt und dieser eingedenk, sollst du, deinen Möglichkeiten angemessen, jedem helfen, der um Hilfe fleht! - Solltest du nicht geben können, wolle doch nicht betteln gehen, da die Armut dich gepackt! Nicht zu betteln schaffet zweimal größeres Verdienst.

மறுமையும் இம்மையும் நோக்கி ஒருவற்கு
உறுமா றியைவ கொடுத்தல் வறுமையால்
ஈதல் இசையா தெனினும் இரவாமை
ஈதல் இரட்டியறும்.

96 Wen die Welt liebt, ist wie eine Palme in des Dorfes Mitte, welche reichlich Frucht erbringt. - Wer, bevor er speist, nicht gibt, wächst und blühet auch sein Haus, ist wie eine unfruchtbare Palme auf der Feuerstatt.

நடுவூருள் வேதிகை சுற்றுக்கோட்புக்க
படுபனை யன்னர் பலந்ச்ச வாழ்வார்,
குடகொழுத்தக் கண்ணுங் கொடுத்துண்ணா மாக்கள்
இடுகாட்டுள் ஏற்றைப் பனை.

97 Verweigerte der Regen sich zu seiner Zeit, ließe gleichwohl jedermann von seiner Pflicht, tugendhafte Taten zu begehen - Herr des tobend Meeres kühlen Ufers, wo Geruch von Fisch vom Duft der Punnai-Blüten abgetötet wird! -: wie nur mag entkommen diese Welt?

பெயற்பால் மழைபெய்யாக் கண்ணும் உலகம்
செயற்பால செய்யா விடினும் கயற்புலால்
புன்னை கடியும் பொருகடல் தண்சேர்ப்பு
என்னை உலகய்யு மாறு?

98 Den Armen Hilfe zu gewähren, deinen Möglichkeiten angemessen Gutes tun, ist Pflicht! - Herr des wogend Meeres kühlen Ufers! - Es ist Wucher, dem zu helfen, der's vergelten kann, da es ihm an nichts gebricht!

ஏற்றகைம் மாற்றாமை என்னானுந் தாம்வரையா
தாற்றாதார்க் கீவதாம் ஆண்கடன் ஆற்றின்
மலிகடல் தண்சேர்ப்ப மாறிவார்க் கீதல்
பொலிகடன் என்னும் பெயர்த்து.

99 Weder sag: "Es nützet wenig!" noch: "Ich gebe nichts!" Erweis den Armen tugendhafte Tat! - Da der Bettler geht von Tür zu Tür mit seiner Schale, füllen viele kleine Gaben seinen Topf.

இறப்பச் சிறிதென்னா தில்லென்னா தென்றும்
அறப்பயன் யார்மாட்டுஞ் செய்க முறைப்புதவின்
ஐயம் புகூஉந் தவசி கடினையோல்
பைய நிறைத்து விடும்.

100 Ein Katham weit, von hier nach dort, hörst du der Trommel Ton; nach Gedankens Augenblick erreicht des Donners Groll dein Ohr. - Drei einander folgend Welten werden noch vernehmen: "Wahrhaft groß, wer voll Erbarmen mit den Armen war!"

கடிப்பிடு கண்முரசம் காதத்தோர் கேட்பர்,
இடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்பர்
அடுக்கிய மூவுலகும் கேட்குமே சான்றோர்
கொடுத்தா ரெனப்படுஞ் சொல்.

11 Von früheren Taten

பழவினை

101 Setzest du das Kalb inmitten einer Herde Kühe aus: es findet seine Mutter ganz gewiß. - Taten aus den alten Tagen wissen gleichsam den zu finden, welchem das Ergebnis seines Handelns zugesprochen ist.

பல்லாவுள் உய்த்து விடினும் குழக்கன்று
வல்லதாம் தாய்நாடிக் கோடலைத் தொல்லைம்
பழவினையும் அன்ன தகைத்தேதற் செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு.

102 In dem Leben hier auf Erden haben Schönheit, Jugend, prangend Wohlstand, Ehrerbietung nicht Bestand. - Wer das weiß und nicht begeht in diesem einen Dasein auch nur eine tugendhafte Tat, dessen Freuden werden fallen wie der Leib.

உருவம் இளமையும் ஒண்பொருளும் உட்கும்
ஒருவழி நில்லாமை கண்டும் ஒருவழி
ஒன்றையும் இல்லாதான் வாழ்க்கை உடம் (பு) இட்டு
நின்றுவீழ்ந் தக்க (து) உடைத்து.

103 Wer sähe nicht den Wohlstand gern an seiner Seit! Jedermann begehrt Geschenke aus dem großen Topf. - Wie des Menschen Wege sind, werden ihm die Freuden zugeteilt. Wer denn macht' den Vilam-Apfel rund? Wer denn macht' die Kalam-Frucht so schwarz?

வளம்பட வேண்டாதார் யார்யாரும் இல்லை,
அளந்தன போகம் அவர்அவர் ஆற்றால்
விளங்காய் திரட்டினார் இல்லை, களங்கனியைக்
காரெனச் செய்தாரும் இல்.

104 Nicht einmal die Heiligen vermögen jene Übel wegzuscheuchen, die vorherbestimmt; schicksalhafter Vorteil fällt dir zu. - Wer kann sagen, daß es regne, und es regnet, regnet's nicht? Wer kann Regens Wasser zügeln, wenn's an Regen nicht gebricht?

உறற்பால நீக்கல் உறுவாக்கும் ஆகா,
பெற்றபா லனையவும் அன்னவாம், மாரி
வறப்பின் தருவாகும் இல்லை, அதனைச்
சிறப்பின் தணிப்பாகும் இல்.

105 Jene, die sich wie die stattlich Palmen würdevoll erhoben, werden klein sein wie ein Hirse Korn, werden nur im Herzen tragen ihren einstig Ruhm: werden so verbringen ihre Tag'. - Dies ist längst vergangner Taten Frucht! Sinnest du darüber nach, sag doch, ob da sei ein andrer Grund!

தினைத்துணைய ராகித்தந் தேசுள் ளடக்கிப்
பனைத்துணையார் வைகலும் பாடழிந்து வாழ்வார்,
நினைப்பக் கிடந்த தெவனுண்டாம் மேலை
வினைப்பய னல்லாற் பிற?

106 Der Tod holt den, der das Ergebnis seines Wissens kennt. - Warum leben denn die Dummen freudig fort? Ach sie kennen von der Weisheit keinen Deut. Für den Tod sind sie nur Abfall, dessen trockne Stengel er nicht mag.

பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் வியவும்
கல்லாதார் வாழ்வ தறிதிரேல் - கல்லாதார்
சேதனம் என்னுமச் சேறகத் தின்மையால்
கோதென்று கொள்ளாதாம் கூற்று.

107 Herr des Meeres kühlen Ufers, wo sich auf den Wellen Schwäne tummeln und zerfetzen der Adambu-Blumen Pracht! - Stehen Bettler herzenswund vor Not, siehst du, wie sie sich durch endlos Straßen schleppen: dies ist längst vergangner Taten Frucht!

இடும்பைகூர் நெஞ்சத்தார் எல்லாருங் காண
நெடுங்கடை நின்றுழல்வ தெல்லாம், அடம்ப்ப்பூ
அன்னம் கிழிக்கும் அலைகடல் தண்சேர்ப்ப
முன்னை வினையாய் விடும்.

108 Sie sind klug und wissen, was zu wissen ist; sie begehen dennoch Taten, welche ihre Seelen schuldbefleckt. - Herr des weiten Meeres schönen Ufers, wo die sanfte Brise Lilienduft verstömt! - Dies

ist längst vergangner Taten Frucht!

அறியாரும் அல்லர் அறிவ தறிந்தும்
பழியோடு பட்டவை செய்தல் வளியோடி
நெய்தல் நறவுயிர்க்கும் நீள்கடல் தண்சேர்ப்ப!
செய்த வினையான் வரும்.

109 Auf der Erde, die umgeben von den weiten Wassern, wünschen Menschen, allem Bösen abzuschwören: wählen so die gute Tat. - Voll Begehrens oder Abscheus: es ist schwer, dem zu entgehen, was das Schicksal mag!

ஈண்டுநீர் வையத்துள் எல்லாரும் எத்துணையும்
வேண்டார்மன் தீய, விழைபயன் நல்லவை,
வேண்டினும் வேண்டா விடினும் உறற்பால
தீண்டா விடுத லரிது.

110 Schicksals Schläge, die in früher Jugend trafen, nehmen weder ab noch zu; Schicksals Schläge treffen, wem sie vorbestimmt; dränget Not, ist Hilfe nichtig. Warum also klagen? - Was geschehen soll, geschieht!

சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா
உறுகாலத் துற்றாகா ஆமிடத்தே யாகும்
சிறுகாலைப் பட்ட பொறியும் அதனால்
இறுகாலத் தென்னை பரிவு.

12 Von der Wahrheit als Wirklichkeit

மெய்ம்மை

111 Mädchen, mit manch Armreif schön geschmückt! - Nein zu sagen bringt dem Mann nicht Schmach, wenn ihr Wunsch die Mittel übersteigt. Also ist der Welten Lauf. - Doch zu zögern und die vor Begehren schwache Seele zu betrügen ist wie dessen Frevel, der die Wohltat schlachtet, die erwiesen ward.

இசையா ஒரு பொருள் இல்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வையத் தியற்கை நசையழுங்க
நின்றோடிப் பொய்த்தல் நிரைதொடஇ!செய்ந்நன்றி
கொன்றாரின் குற்ற முடைத்து.

112 Würdig und unwürdig Menschen Wesen ändert sich doch nicht. - Zuckerrohr wird niemals bitter, wer auch immer von ihm ißt. Selbst wenn Götter sie gegessen: bitter bleibt Margosa-Frucht.

தக்காரும் தக்கவ ரல்லாரும் தந்நீர்மை
எக்காலுங் குன்றல் இலராவர், அக்காரம்
யாவரே தின்னினும் கையாதாம் கைக்குமாம்
தேவரே தின்னினும் வேம்பு.

113 Geht es einem Manne wohl, zählet er Verwandte ohne Zahl, die ihm treu ergeben, wie im höchsten Himmel Sterne sind. - Herr der wasserreichen Berge! - Wer vom Elend ist gefangen, hat nicht viele, die ihm wohlgesinnt.

காலாடு போழ்திற் கழிகிளைஞர் வானத்து
மேலாடு மீனின் பலராவர் - ஏலா
இடரொருவர் உற்றக்கால' ஈர்ங்குன்ற நாட
தொடர்புடையேம் என்பார் சிலர்.

114 Wer Gewinn der Mitte hat gewonnen, der gewinnt auch den an beiden Enden wartenden Gewinn: die drei Dinge, die auf dieser Erde ohne Fehl von Dauer sind. - Andere gewinnen nur den Schmerz des Eisens, welches auf des Schmiedes Amboß oft geschlagen ward.

வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவண தெய்த இருதலையும் எய்தும்
நடுவண தெய்தாதான் எய்தும் உலைப்பெய்
தடுவது போலும் துயர்.

115 Hohen Preis erzielt ein Kalb von guter Kuh. - Angenommen wird des ungebildet Reichen Wort. Wie der Pflug den Boden kratzt, wenn das Feld nach Wasser schreit, bleibt das Wort der Armen ungehört.

நல்லாவின் கன்றாயின் நாகும் விலைபெறும்
கல்லாரே யாயினும் செல்வர்வாய்ச் சொற் செல்லும்
புல்லீர்ப் போழ்தின் உழவேபோல் மீதாடிச்
செல்லாவாம் நல்கூர்ந்தார் சொல்.

116 Du mit Augen groß und schön! - Kochst du wilden Kürbis, fügest Salz und Butter, Joghurt und Gewürz hinzu: er verliert nicht seinen bitteren Geschmack. - Wer sich nicht beherrschen übt, gleichwohl aus den wahrhaft weisen Büchern lernt, wird doch niemals selbstbeherrscht.

இடம்பட மெய்ஞ்ஞானங் கற்பினும் என்றும்
அடங்காதார் என்றும் அடங்கார், தடங்கண்ணாய்
உப்பொடு நெய்பால் தயிர்காயம் பெய்தடினும்
கைப்பறா பேய்ச்சுரையின் காய்.

117 Erntest du Verachtung: ihn zu achten gibt nicht Sinn! Was hast du mit dem zu schaffen, dessen Wort Verachtung ist! - Herr des Ufers, wo die Punnai-Blüten in den Hainen ihren Duft verströmen zu der Zeit der Flut! - Jeden trifft, was ihm ist vorbestimmt.

தம்மை இகழ்வாரைத் தாமவரின் முன்னிகழ்க,
என்னை அவரொடு பட்டதுபுன்னை
விறற்பூங் கமழ்கானல் வீங்குநீர்ச் சேர்ப்பு
உறற்பால யார்க்கும் உறும்.

118 Milch von Kühen vielerlei Gestalt unterscheidet sich doch nicht. - So ist auch der eine Pfad der Tugend, gleichwohl Wege, die man in den Schulen lehrt, wie die Kühe vielgestaltig sind.

ஆவே றுருவின வாயினும், ஆபயந்த
பால்வே றுருவின வல்லவாம், பால்போல்
ஒருதன்மைத் தாகும் அறநெறி, ஆபோல்
உருவு பலகொளல் ஈங்கு.

119 Gibt es auch nur einen Menschen, über den die Welt nichts zu berichten weiß, dem auf seinem klug gewählten Wege nicht beschieden war Erfolg - wehe! -, der nicht in des Lebens Mitte Kummer kennenlernte - wehe! -, der an seines Lebens Ende Wohlstand nicht verteilt?

யாஅர் உலகத்தோர் சொல்லில்லார், தேருங்கால்
யாஅர் உபாயத்தின் வாழாதார், யாஅர்
இடையாக இன்னாத தெய்தாதார், யாஅர்
கடைபோகச் செல்வம்உய்த் தார்?

120 Suche, wo du suchen magst: außer eines Menschen Taten nimmt er nichts auf seine letzte Reise mit. - Menschen hängen an dem Leib und schmücken ihn; wenn der Tod ihn packt und mit ihm forteilt, ist er ohne Wert.

தாஞ்செய் வினையல்லால் தம்மொடு செல்வதுமற்
றியாங்கணும் தேரின் பிறிதில்லை ஆங்குத்தாம்
போற்றிப் புனைந்த உடம்பும் பயமின்றே,
கூற்றங் கொண்டோடும் பொழுது.

13 Von der Furcht vor schlechten Taten

தீவினையச்சம்

121 Auf der Feuerstätte liegen Leichen: Menschen, die sich nicht beschieden, doch inmitten ihrer Sorgen hin- und hergeschwankt. - Wilden Tieren und den Vögeln sind die Mägen solch verderbter Toren eine Feuerstatt.

துக்கத்துள் தூங்கித் துறவின்கட் சேர்கலா
மக்கள் பிணத்த சுடுகாடு தொக்க
விலங்கிற்கும் புள்ளிற்கும் காடே புலன் கெட்ட
புல்லறி வாளர் வயிறு.

122 Fremden Herren werden sie als Sklaven dienen; mit gefesselt Beinen und in Eisenketten werden sie durch schwarze und durch unfruchtbare Erde ziehen fremden Pflug: sie, die Schlingen legten, Rebhuhn und die Wachtel in den Käfig sperren - die in freier Wildbahn lebten, wo manch Biene zwischen Blüten summt.

இரும்பாற்குங் காலராய் ஏதிலார்க் காளாய்க்
கரும்பார் கழனியுட் சேர்வர் சுரும்பார்க்கும்
காட்டுளாய் வாழுஞ் சிவலும் குறும்புழும்
கூட்டுளாய்க் கொண்டுவைப் பார்.

123 Wie ein Feuer glühen ihre Hände; ihre Finger faulen ab; wütend greift der Aussatz an mit seinem grimmen Schmerz. Schuld aus alten Taten kehret heim: denn sie brachen das Gebein von Krebsen und verspeisten sie!

அக்கேபோல் அங்கை யொழிய விரலழுகித்
துக்கத் தொழுநோய் எழுபவே அக்கால்
அலவனைக் காதலித்துக் கான்முரித்துத் தின்ற
பழவினை வந்தடைந்தக் கால்.

124 Was dem Feuer kommt zu nah, wird wie Butter brennen und heraufbeschwören Qual. - Also wird entstellt, wer aufrecht Wesens, gibt sich auf und gibt sich hin verachtenswerter Tat - wählt er des Gesellschaft, der das Böse mag.

நெருப்பழல் சேர்ந்தக்கால் நெய்போல வதுஉம்
 எரிப்பச்சுட் டெவ்வநோய் ஆக்கும் பரப்பக்
 கொடுவினைய ராகுவர் கோடாருங் கோடிக்
 கடுவினைய ராகியார்ச் சார்ந்து.

125 Tag für Tag wächst Freundschaft mit den wahrhaft Großen, wie
 der Mond auch zunimmt an Gestalt. - Wie der Vollmond Nacht für
 Nacht am Himmel langsam abnimmt und entschwindet - schwindet
 Freundschaft mit gemeinem Pack.

பெரியவர் கேண்மை மிறைபோல நாளும்
 வரிசை வரிசையா நந்தும் வரிசையால்
 வானூர் மதியம் போல் வைகலும் தேடிமே
 தானே சிறியார் தொடர்பு.

126 Gleichwohl sie's nicht wert sind, sagst du: "Sie sind ehrenwert!"
 Was Rechtschaffenheit bedeutet, wissen solche Freunde nicht! Deine
 Liebe ist, als öffnestest du einen Korb und hofftest, daß sie gar enthalte
 einen köstlich duftend Balsam - doch in dem die Schlange hockt.

சான்றோ ரெனமதித்துச் சார்ந்தாய்மன் சார்ந்தாய்க்குச்
 சான்றான்மை சார்ந்தார்கண் இல்லாயின் சார்ந்தாய்கேள்
 சாந்தகத் துண்டென்று செப்புத் திறந்தொருவன்
 பாம்பகத்துக் கண்ட துடைத்து.

127 Gibt es auch nur einen Menschen, der des andern Innerstes
 ergründen kann? - Höre, Herr des Landes, wo die Edelsteine gleißen
 an des Berges Hang! - So verschieden wie des Menschen Wesen, so
 verschieden ist auch, was er tut.

யாஅர் ஒருவர் ஒருவர்தம் உள்ளத்தைத்
 தேருந் துணைமை யுடையவர் சாரல்
 கனமணி நின்றிமைக்கும் நாட! கேள், மக்கள்
 மனமவேறு செய்கையும் வேறு.

128 Herr des blumenreichen Landes und der Berge, wo die Flüsse
 tragen hier- und dorthin aus den Sümpfen ausgewaschen kostbar Gut!
 - Überschwenglich Freundschaft um des eignen Vorteils willen ist nur
 List: In Enttäuschung endet sie für den, der mit falschen Freunden

inniglich verbunden ist.

உள்ளத்தான் நள்ளா துறுதித் தொழிலராய்க்
கள்ளத்தான் நடடார் கழிகேண்மை தெள்ளிப்
புன்றசெதும்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்ற நாட!
மனத்துக்கண் மாசாய் விடும்.

129 Fällt das glänzend Schwert in Feindeshand, richtet's sich gewißlich gegen den, der drohte, und zerstört dessen Stand. Wohlstand solcher Toren schwindet hin, das in beiden Welten sich erworbene Verdienst verbrennt. - Gutes tut, wer solcher Toren Gegenwart nicht kennt.

ஒக்கிய ஒள்வாள்தான் ஒன்னர்கைப் பட்டக்கால்
ஊக்கம் அழிப்பதூஉம் மெய்யாகும் ஆக்கம்
இருமையுஞ் சென்று கடுதலால் நல்ல
கருமமே கல்லார்கண் தீர்வு.

130 Des Menschen Geist läßt nicht von seinem Heim. Sag, wie oft noch willst du leben, dich zu mühen für der Kinder Wohl? Außer allem Guten, das sie anderen erwies, sei es auch nur winzig klein gewesen - gibt es für die lebend Seele keinen größeren Gewinn.

மனைப்பாசம் கைவிடாய் மக்கட்கென் றேங்கி
எனைத்தாழி வாழ்தியோ நெஞ்சே எனைத்தும்
சிறுவரையே யாயினும் செய்தநன் றல்லால்
உறுபயனோ இல்லை உயிர்க்கு.

வினா: சிவபெருமானின் அருள் கருணைப்பற்றை
எவ்வளவு அளவு அறிந்துகொள்ள முடியும்?
விடை: அறிந்துகொள்ள முடியாது.

நாளைக்கு நாளை என்ன நடக்கிறது என்று யாருமே
அறியாது. அதுபோல அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை
அறியாது. அதுபோல அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை
Mith vom Wasser kommt und die Milch wird als das Trank

அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
பகுதி 2 - பொருட்பால்

அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல

அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல

அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல

அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல

அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல
அந்த அறிவு அருள் கருணைப்பற்றை அறியாது. அதுபோல

கல்வி

131 Wahre Schönheit ist nicht Lockenpracht, nicht der Kleiderfalten Wurf und Safrangelb. - Wahre Schönheit ist des Lernens Gabe, Harmonie der Seele zu bewahren, welche dem Gewissen Frieden schenkt.

குஞ்சி யழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல. நெஞ்சத்து
நல்லமயாம் என்னும் நடுவு நிலமையால்
கல்வி அழகே அழகு.

132 Da sie auf der Welt ist, wirkt sie zum Wohl; da man sie verabreicht, wirkt sie gleichwohl; sie macht wahrhaft ruhmenswert; sie vergeht so lange nicht, als er lebt, der sie besitzt. Nirgends ist Arznei zu finden wie das Lernen - das der Sinne Täuschung nimmt.

இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றால்
தம்மை விளக்குமால் தாமுளராக் கேடின்றால்
எம்மை யுலகத்தும் யாங்கானேம் கல்விபோல்
மம்மர் அறுக்கும் மருந்து.

133 Wahrhaft Großen ist das Salz aus brackig Grund viel mehr als Reis vom fruchtbar Ackerland. - Wahrhaft Weise sind erhaben über allen andern, mögen sie auch stammen aus geringstem Stand.

களர்நிலத் துப்பிறந்த உப்பினைச் சான்றோர்
வினைநிலத்து நெல்லின் விழுமியதாக் கொள்வர்,
கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றறிந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப்படும்.

134 Niemand kann es andern nehmen; nirgends Feuer, das es je verbrennt; Könige von überragend Größe können es nicht stehlen, sind sie auch im Zorn ergrimmt. Lernen ist das Erbe, das du deinen Kindern hinterlassen sollst! - Anderes ist nichtig, ohne Wert.

வைப்புறிக் கோட்படா, வாய்த்தீயிற் கேடில்லை,

மிக்க சிறப்பின் அரசர் செறினவ்வார்,
எச்சம் எனஒருவன் மக்கட் குச்செய்வன
விச்சைமற றல்ல பிற.

135 Lernen kennet keine Grenzen; doch es bleibt nur wenig Zeit; in der kurzen Spanne deines Lebens stehen Krankheiten bereit. - Lerne, was zu lernen ist, mit kritischem Verstand - wie der Vogel, der die Milch vom Wasser trennet und die Milch wählt als den Trank!

கல்வி கரையில! கற்பவர் நாள்சில,
மெல்ல நினைக்கின் பிணிபல, தெள்ளிதின்
ஆராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகின் தெரிந்து!

136 Verachte nicht den Fährmann, dem das alte Recht des Kastenwesens niedrigsten gesellschaftlichen Stand bestimmt! Überquer das Wasser mit der Kraft, die er dir leiht! - Lerne das, was gut und weise, mit der Hilfe des, der wirklich weiß!

தோணி யியக்குவான் தொல்லை வருணத்துக்
காணிற் கடைப்பட்டான் என்றிகழார் காணாய்
அவன் துணையா ஆறுபோ யற்றேநூல் கற்ற
மகன் துணையா நல்ல கொளல்!

137 Einstens wird es offenbar, ob es in der Stadt der Götter, wo die himmlisch Wesen weilen, einen großen Segen gibt, als wenn auf der Erden wahrhaft Große, die, geformt durch altes, unvergänglich Wissen und befreit vom Kampf um Überlegenheit - und mit scharf geschliffenem Verstande -, kreuzen deinen Weg.

தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மையு டையார்
இகலிலர் எஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலின் இனிதாயிற் காண்பாம் அகல்வானத் (து)
உம்பு குறைவார் பதி.

138 Herr des widerhallend Meeres! - Freundschaft mit den Wissenden schmeckt süß, als äßest du vom zarten Teil des Zuckerrohrs. - Doch vertrauter Umgang mit den geistig Armen schmeckt, als kautest du den Wurzelrest.

கனைகடல் தன்சேர்ப்ப கற்றறிந்தார் கேண்மை
 நுனியின் கரும்புதின் றற்றே? நுனிநீக்கித்
 தூரின்தின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா
 ஈரமி லாளர் தொடர்பு.

139 Wer, kaum etwas wissend, doch vertrauten Umgang pflegt mit denen, die an Wissen reich, dessen Wissen nimmt beständig zu. - Ein neuer Topf verleiht bei der Berührung mit der Padri-Blume, die seit alten Tagen hochgerühmet wegen ihrer leuchtend Farbe, kaltem Wasser ihren Wohlgeruch.

கல்லாரே யாயினும் கற்றாரைச் சேர்ந்தொழுகின்
 நல்லறிவு நாளுந் தலைப்படுவர். தொல்சிறப்பின்
 ஒண்ணிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலாற் புத்தோடு
 தண்ணீர்க்குத் தான்பயந் தாங்கு.

140 Wer nur wenig weiß und von den Schriften wohlervogner Lehre läßt, doch sich Büchern hingibt, die von weltlich Dingen reden, dessen Wort erklinget wie ein protziges Getös'. - Er gewinnt nicht an Weisheit, die der Sinne Täuschung nimmt.

அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா (து)
 உலகநூ லோதுவ தெல்லாங் - கலகல
 கூஉந் துணையல்லாந் கொண்டு தடுமாற்றம்
 போஒந் துணையறிவா ரில்.

15 Von der edlen Herkunft

குடிப்பிறப்பு

141 Mögen auch die Edlen, von der Not geschlagen, Lumpen tragen, lassen sie doch nicht von ihrer Pflicht! - Wird der Löwe denn an kriechend Gräsern nagen, wenn der beißend Hunger zu ihm spricht?

உடுக்கை உலறி உடம்பழிந்தக் கண்ணுங்
குடிப்பிறப் பாளர்தங் கொள்கையிற் குன்றார்,
இடுக்கண் தலைவந்தக் கண்ணும் அரிமா
கொடிப்புற் கறிக்குமோ மற்று?

142 Herr des Landes, über dessen Berge Wolken ziehen, die berühren Himmels Rand! - Wahre Größe, Würde, sittliches Verhalten: diese drei sind jenen eigen, deren Herkunft an den Himmel reicht. Alle anderen besitzen trotz des großen Wohlstands nichts.

சான்றான்மை சாயல் ஒழுக்கம் இவைமூன்றும்
வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்க் கல்லது வான்றோயும்
மைதவழ் வெற்ப! படாஅ பெருஞ்செல்வம்
எய்தியக் கண்ணும் பிறர்க்கு.

143 Sich vom Sitze zu erheben, um die Würdigen zu grüßen, von dem Wunsch beseelt zu gehen, wenn sie gehn: solch und andere Verhaltensweisen sind den Edlen unveräußerliche Anstandspflicht. - Wer ein niedrig Wesen hat, versteht das nicht!

இருக்கை யெழுவும் எதிர்செலவும் ஏனை
விடுப்ப ஒழிதலோ டின்ன குடிப்பிறந்தார்
குன்றா வொழுக்கமாக் கொண்டார் கயவறோ
டொன்றா வுணர்ப்பாற் றன்று.

144 Wer von edler Herkunft, dessen Wesen ist es, Gutes nur zu tun; gäb' er sich dem Bösem hin, wäre er mit Schuld beladen, welche sich verbreitete wie ein Gerücht. - Ist ein größer Gut beschieden denn das Los, edlem Hause zu entstammen, welches die Erkenntnis aller Dinge birgt?

நல்லவை செய்யின் இயல்பாகும் தீயவை
பல்லவர் தூற்றும் பழியாகும் எல்லாம்
உணருங் குடிப்பிறப்பின் ஊதியமென்னோ,
புணரும் ஒருவர்க் கெனின்?

145 Vor der Dummen Dummheit herrschet Furcht; vor dem Werk, das
Niedrige vollbringen, herrschet Furcht; vor unangebrachten,
unbedachten Worten herrschet Furcht; vor dem Geiz den Armen
gegenüber herrschet Furcht. - Wer aus einem Hause stammt, das
Gewissensfurcht nicht kennet, gleicht einem Baum.

கல்லாமை அச்சம், கயவர் தொழிலச்சம்,
சொல்லாமை யுள்ளுமோர் சோர்வச்சம் - எல்லாம்
இரப்பார்க்கோன் நியாமை அச்சம், மரத்தாரிம்
மாணாக் குடிப்பிறந்தார்.

146 Herr des tobend, salzig Meeres kühlen Ufers, wo die Perlen
leuchten und manch Edelstein! - Innig zugetan den Guten, eine
wohlerwogne Sprache, reines Herz und eine gütig Hand: dies ist nur
bei dem zu finden, welcher edlem Haus entstammt.

இனநன்மை இன்சொல் ஒன் நீதல்மற் றேனை
மனநன்மை என்றிவை யெல்லாம் கனமணி
முத்தோ டிமைக்கு முழங்குவரித் தண்சேர்ப்பு!
இற்பிறந்தார் கண்ணே யுள.

147 Ist das große Haus auch auffällig geworden, suchen Völker
weißer Ameisen es heim: so findet sich doch eine Ecke, die vor Regen
schützt. - Trifft ihn Not, so weicht der Edle nicht vom Pfad der Pflicht.

செய்கை யழிந்து சிதல்மண்டிற் றாயினும்
பொய்யா ஒருசிறை போரில் உடைத்தாகும்,
எவ்வ முழந்தக் கடைத்துங் குடிப்பிறந்தார்
செய்வர் செயற்பா லவை.

148 Wie der halbe Mond der schönen, weiten Erde schenkt sein Licht,
da die Schlange seine andre Hälfte schon verschlungen hat, tun die
Edlen ihre Pflicht - lassen scheinbar Vorteil sein, auch wenn Armut sie
gepackt.

ஒருபுடை பாம்பு கொளினும் ஒருபுடை
அங்கண்மா ஞாலம் விளக்குறுஉந் திங்கள்போல்
செல்லாமை செவ்வனே நிற்பினும் ஒப்பரவிற
கொல்கார் குடிப்பிறந் தார்.

149 Wer aus niedriger Familie, geht es ihm auch wohl, lasset von den
guten Taten, welch die Edlen dennoch schaffen, geht es ihnen
schlecht. - Müß' ein edles Wild den Sattel tragen, eilt' es doch nicht
wie ein Schlachtroß in den Krieg!

செல்லா விடத்துங் குடிப்பிறந்தார் செய்வன
செல்லிடத்துஞ் செய்யார் சிறியவர் - புல்வாய்
பருமம் பொறுப்பினும் பாய்பரி மாபோல்
பொருமுரண் ஆற்றுதல் இன்று.

150 Die Edlen sind, auch wenn es ihnen schlecht ergeht, den Armen
gegenüber voller guter Tat. - Ist das Flußbett ausgetrocknet, findet
man doch klares Wasser, gräbt man tief genug.

எற்றொன்றும் இல்லா இடத்துங் குடிப்பிறந்தார்
அற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கசைவிடத் தூற்றாவர்,
அற்றக் கடைத்தும் அகல்யா நகழ்ந்தக்கால்
தெற்றெனத் தெண்ணீர் படும்.

16 Von den wahrhaft Großen

மேன்மக்கள்

151 Wahrhaft Große sind dem Monde gleich, der in weiten Himmelsräumen all sein Licht ergießt, doch dunklen Flecken zeigt - die Großen aber dulden's nicht. Traurig und verwirrt vergehen sie vor Gram, wird auch nur ein Makel offenbar.

அங்கண் விகம்பின் அகனிலாப் பாரிக்குந்
திங்களுஞ் சான்றோரும் ஒப்பர்மன் திங்கள்
மறுவாற்றும், சான்றோர் தாற்றார் தெருமந்து
தேய்வர் ஒருமா கறின்.

152 Ob Erfolg beschieden oder Mißerfolg: wahrhaft Große sinnen über jeglich Ende ohne Tadel nach. - Was ist schlechter: ob der Speer verfehlte einen Löwen oder ob der Pfeil sich bohrte in das Herze des Schakals?

இசையும் எனினும் இசையா தெனினும்
வசைதீர எண்ணுவர் சான்றோர்! விசையின்
நரிமா உளங்கிழித்த அம்பினின் தீதோ,
அரிமாப் பிழைப்பெய்த கோல்?

153 Wahrhaft Große, gleichwohl arm und ausgezehrt, überschreiten nicht der Tugend Grenze und begehen nicht verachtenswerte Tat. - Mit der Weisheit als die stützend Säule, mit Beharrlichkeit als Band binden sie den Geist; und solange sie leben, tun sie, was die Pflicht erheischt.

நரம்பெழுந்து நல்கூர்ந்தா ராயினுஞ் சான்றோர்
குரம்பெழுந்து குற்றங்கொண்டேறார், உரங்கவறார்
உள்ளமெனும் நாரினாற் கட்டி உளவரையாற்
செய்வர் செயற்பா லவை.

154 Herr des Landes mit den schönen Bergen! - Ein paar Tage dauert's, bis auch über schroffen Berg ein Weg getreten ist. - Sahen die wahrhaftig Großen ihresgleichen auch nur einen Tag: nie vergessen sie die gute Tat, welche ihnen, das sie ihres Weges zogen, freundschaftlich erwiesen ward.

செல்வழிக் கண்ணோருநாட் காணினுஞ் சான்றவர்
தொல்வழிக் கேண்மையிற் றோன்றப் புரிந்தியாப்பர்,
நல்வரை நாட! சிலநாள் அடிப்படின
கல்வரையும் உண்டாம் நெறி.

155 Spricht der Ungebildete, ist sein Wort bedeutungslos. - Gute Menschen werden dennoch freundlich, voller Mitleid lauschen, da es ihnen Schmerz bereitet, wird er öffentlich verhöhnt und bloßgestellt.

புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வறுங்கோட்டி
கல்லா ஒருவன் உரைய்பவங் கண்ணோடி
நல்லார் வருந்தியுங் கேட்பரே, மற்றவன்
பல்லாருள் நாணல் பரிந்து.

156 Kautest du das Zuckerrohr bis auf der Fasern Rest, mahlte ihn des Mörsers Stößel oder gäb' die Presse seinen Saft: er bleibt dennoch süß. - Wurden sie auch tief verletzt, werden doch die Edlen ihre Würde nicht mißbrauchen und nicht sprechen ein verächtlich Wort.

கடித்துக் கரும்பினைக் கண்தகர நூறி
இடித்துநீர் கொள்ளினும் இன்கவைத்தே யாகும்,
வடுப்பட வைதிறந்தக் கண்ணுங் குடிப்பிறந்தார்
கூறார்தம் வாயிற் சிதைந்து.

157 Sie betrügen nicht, sie trinken keinen Wein und brechen kein Gebot; sie verachten nicht und sprechen nicht von andern schlecht; über ihre Lippen kommt auch nicht versehentlich ein lügnerisches Wort. - Wer so ohne Fehl, bejammert nicht sein Ungemach.

களள்ளார், கள் ளுண்ணார், கடிவ கடிந்தொர்இ
எள்ளிப் பிறரை இகழ்ந்துரையார், தள்ளியும்
வாயிற்பொய் கூறார், வடுவறு காட்சியார்
சாயிற் பரிவ திவர்.

158 Gegenüber eines anderen Geheimnis sind sie taub; gegenüber eines andern Ehefrau gar blind; gegenüber übler Nachred' sind sie stumm. - Wer sich verhält, wie's also angemessen, braucht nicht tugendhaften Rat.

பிறர்மறை யின்கட் செவிடாய்த் திறனறிந்
தேதிலா ரிற்கட் குருடனாய்த் தீய
புறங்கூற்றின் மூகையாய் நிற்பானேல், யாதும்
அறங்கூற வேண்டா அவற்கு.

159 Wen es gar nach langer Zeit fehlt an Liebenswürdigkeit, wird die anderen verachten, also sprechen, daß sie nur gekommen seien wegen eines Vorteils und Gewinns. - Wahrhaft Große werden ihnen ehrerbietig gegenübertreten, also sprechen, daß es gut sei, fragen sie darum.

பன்னாளுஞ் சென்றக்கால் பண்பிலார் தம்முழை
என்னானும் வேண்டுபு என்றிகழ்ப, என்னானும்
வேண்டினும் நன்றும்ற் றென்று விழுமியோர்
காண்டொறுஞ் செய்வர் சிறப்பு.

160 Die niedrigst Sorte Menschen spricht: "Sie haben Geld!" und klammern sich an sie und folgen ihnen Schritt für Schritt, und so ergeht es ihnen wohl. - Wird nicht auch ein Schatz gehoben, werden sie, die edler Herkunft, unsre Freund'?

உடையா ரிவரென் றொருதலையாப் பற்றிக்
கடையாயார் பின்சென்று வாழ்வர், உடைய
பிலந்தலைப் பட்டது போலாதே நல்ல
குலந்தலைப் பட்ட விடத்து?

17 Von der Absage, die wahrhaft Großen zu beleidigen

பெரியாரைப் பிழையாமை

161 Herr des schönen Landes, dessen Berge sind der widerhallend Wasserfälle Schmuck! - Auch nicht denen ohne Fehl und Tadel gib zum Anlaß, was den Zorn entflammt; schwerlich ist er zu entkräften, ist er erst entbrannt!

பொறுப்பென றெண்ணிப் புரைதீர்த்தார் மாட்டும்
வெறுப்பன செய்யாமை வேண்டும், வெறுத்தபின்
ஆர்க்கும் அருவி யணிமலை நன்னாட!
பேர்க்குதல் யார்க்கும் அரிது.

162 Haben jene, deren Weisheit ohne jegliche Moral, doch bei denen ein Gehör gefunden, denen sich selbst gegen Gold zu nähern schwierig ist: ach, Verschwendung ist's, mit ihnen zu verbringen seine Zeit!

பொன்னே கொடுத்தும் புணர்தற் கரியாரைக்
கொன்னே தலைக்கூடப் பெற்றிருந்தும் அன்னோ
பயனில் பொழுதாக் கழிப்பரே, நல்ல
நயமில் அறிவி னவர்!

163 Hochachtung - Geringschätzung: beides hängt davon ab, wie es wahrhaft Große sehn. - Wer der wahren Wissenschaften kundig, dem ist's gleich, ob er soll gering einschätzen oder den des Lobes preisen, der nicht sittliches Verhalten mag.

அவமதிப்பும் ஆற்ற மதிப்பும் இரண்டும்
மிகைமக்க ளான் மதிக்கற் பால, நயமுணராக்
கையறியா மாக்கள் இழிப்பும் எடுத்தேத்தும்
வையார் வடித்தநூ ளார்.

164 Die Schlange, welche gut getarnt in Bergesspalte haust, fürchtet sich vor weit entfernten Donners Groll. - Gleichwohl eingeschlossen in der starken Festung: niemand kann entgehen Tugendhafter Zorn.

விரிநிற நாகம் விடருள தேனும்

உருமின் கடுஞ்சினஞ் சேணின்றும் உட்புகும்,
அருமை யுடைய அரண்சேர்ந்தும் உய்யார்
பெருமை யுடையார் செறிந்.

165 "Unsem Wert kann niemand messen, niemand kommt uns gleich!" Wer sich also einschätzt, schätzt sich nicht! - Schätzen Tugendhafte andere als wertvoll ein, zählt der Tugendhaften Wertschätzung allein.

எம்மை யறிந்திலிர் எம்போல்வார் இல்லென்று
தம்மைத்தாம் கொள்வது கோளன்று தம்மை
அரியரா நோக்கி அறையியுஞ் சான்றோர்
பெரியராக் கொள்வது கோள்.

166 Herr des weiten Meeres kühlen Ufers! - Innig Freundschaft mit den Schlechten wie ein Morgenschatten weicht. - Freundschaft, ruhmenswert seit alten Zeiten: größer wird sie wie ein Schatten, den der Tag nach Mittag wirft.

நளிகடல் தண்சேர்ப்பு! நாணிழற் போல
விலியுஞ் சிறியவர் கேண்மை, விலிவின்றி
அல்கு நிழற்போல் அகன்றகன் றோடுமே
தொல்புக ழாளர் தொடர்பு.

167 Wer sich anstrengt und auch taugt, der genießt des Königs Reichtum und die Freuden, die manch schönes Mädchen schenkt. - Bäume, welche ihre dichten Blätter erdwärts neigen, spenden jedem Obdach, der sich unter seiner Krone drängt.

மன்னர் திருவும் மகளிர் எழிலுமும்
துன்னியார் துய்ப்பர் தகல்வேண்டா, துன்னிக்
குழைகொண்டு தாழ்ந்த குளிர்மர மெல்லாம்
உழைதங்கட் சென்றார்க் கொருங்கு.

168 Trennung selbst von dem, der nichts begriffen, bringt nur ständig wachsend Pein. - Herr der großen Meeresbucht, wo zur Flut das Wasser steigt! - Zehnmillionenmal ist's besser, ohne Freund zu sein.

தெரியத் தெரியுந் தெரிவிலார் கண்ணும்

மரியப் பெரும்படர்நோய் செய்யும், பெரிய
உலவா இருங்கழிச் சேர்ப்ப யார்மாட்டும்
கலவாமை கோடி யுறும்.

169 Tage, die vergehen ohne Lernen, Tage ohn' der Großen Wort,
Tage, die vergehen, ohne daß man etwas gab: sagst du's ihnen, wirst
du schnell erfahren, daß es für die wahrhaft Großen solche Tag' nicht
geben mag.

கல்லாது போகிய நாளும், பெரியவர்கண்
செல்லாது வைகிய வைகலும், ஒல்வ
கொடாஅ தொழிந்த பகலும், உரைப்பின்
படாஅவாம் பண்புடையார் கண்.

170 Größe der wahrhaftig Großen ist Bescheidenheit; wer mit Wissen
ausgestattet, hält sich doch zurück. - Wer mit Wissen so gesegnet, hat
erkannt: wahrer Wohlstand will bei dem verweilen, der die Not der
Armen bannt.

பெரியார் பெருமை சிறுதகைமை, ஒன்றிற்
குரியா ருரிமை யடக்கம், தெரியுங்கால்,
செல்வ முடையாருஞ் செல்வரே, தற்சேர்ந்தார்
அல்லல் களைப வெனின்.

18 Vom Umgang mit den Guten

நல்லினம் சேர்தல்

171 Voller Dummheit suchen sie in ihrer Jugend des Gesellschaft, der voll Selbstgefälligkeit - und brechen das Gesetz. - Suchen sie der Tugendhaften Nähe, schwinden ihre bösen Taten, wie der Tau vergehet, da die gleißend Sonn' das Gras verbrennt.

அறியாப் பருவத் தடங்காரோ டொன்றி
நெறியல்ல செய்தொழுகி யவ்வும் நெறியறிந்த
நற்சார்வு சாரக் கெடுமே வெயின்முறுகப்
புற்பனிப் பற்றுவிட் டாங்கு.

172 Geh der Tugendhaften Weg! Vor dem Tode fürchte dich! Voll Geduld ertrage, was man Schlechtes sagt! Laß die Tücke und betrüge nicht! Meide Freundschaft derer, die begehen böse Tat! - Lausche der wahrhaftig Großen Worte Tag für Tag!

அறிமின் அறநெறி, அஞ்சுமின் கூற்றும்,
பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொல், போற்றுமின் வஞ்சம்,
வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மை, எஞ்ஞான்றும்
பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல்!

173 Trennung von den Lieben, schwere Krankheiten und Tod: all dies widerfährt dem Leib. Die wahrhaftig Weisen wissen, daß Geburt vom ersten Tage an ist Bitterkeit. - Hange, Seele, diesen Weisen an!

அடைந்தார்ப் பிரிவும் அகும்பிணியும் கேடும்
உடங்குடம்பு கொண்டார்க் குறலால் தொடங்கிப்
பிறப்பின்னா தென்றுணரும் பேரறிவி னாரை
உறப்புணர்க அம்மான் நெஞ்சு!

174 Da du drüber nachdenkst, überwindet es des Lebens Bitterkeit: hasse nicht, da du geboren bist! - Tue jenen Gutes, die nach wahrhaft Gutem streben; suche zu erlangen ihrer Freundschaft Gut!

இறப்ப நினைவுங்கால் இன்னா தெனினும்
பிறப்பினை யாரும் முனியார், பிறப்பினுள்

பண்பாற்றும் நெஞ்சத் தவர்களோ டெஞ்ஞான்றும்
நண்பாற்றி நட்கப் பெறின்.

175 Fliebt Kloake aus dem Dorfe in den großen Fluß, wird gar heilig
seine Flut. - Sinne nach! Wer aus der Familie ohne wahre Größe
stammt, doch sich jenen anschließt, deren Ruf ist ehrenwert:
unverrückbar wird er stehen wie ein Berg.

ஊரங் கணநீர் உரவு நீர் சேர்ந்தக்கால்
பேரும் பிறிதாகித் தீர்த்தமாம் ஒருங்
குலமாட்சியில்வாரும் குன்றுபோல் நிற்பர்
நலமாட்சி நல்லரைச் சார்ந்து.

176 Da er in dem lichterfüllten Monde wohnt, wird der Hase in den
weiten und erhabnen Himmelsräumen hochverehrt. - Wer gleich dürftig
an Erhabenheit, wird doch wachsen in der Freundschaft jener, die so
unverrückbar stehen wie ein Berg.

ஒண்கதிர் வான்மதியும் சேர்தலால் ஒங்கிய
அங்கண் விகம்பின் முயலும் தொழப்படுஉம்.
குன்றிய சீர்மைய ராயினும் சீர்பெறுவர்,
குன்றன்னார் கேண்மை கொளின்.

177 Schüttetest du Milch ins Wasser, sieht es dennoch aus wie Milch.
Schau genau hin: was erkennest du! - Schlechter Menschen
Schlechtigkeit ist kaum zu sehen, haben sie an Größe der wahrhaftig
Guten teil.

பாலோ டளாயநீர் பாலாகு மல்லது
நீராய் நிறந்தெரிந்து தோன்றாதாம், தேரின்
சிறியார் சிறுமையும் தோன்றாதாம், நல்ல
பெரியார் பெருமையைச் சார்ந்து.

178 Des Bauern Pflug zerstört nicht das Gras, welches eng am
Baume auf dem Felde nah dem Hause wächst. - Feindes Zorn wird
den nicht treffen, welcher, müd und schwach geworden, sich in seinen
sichern Schutz begibt.

கொல்லை யிரும்புனத்துக் குற்றி யடைந்தபுல்

ஒல்காவே யாகும் உழவ ருழுபடைக்கு,
மெல்லியரே யாயினும் நற்சார்வு சார்ந்தார்மேற்
செல்லாவாம் செற்றார் சினம்.

179 Wie das Reiskorn durch die Güte seines Bodens wächst, werden auch die Guten durch vortreffliches Verhalten ihrer Sippe ruhmeswert. - Wie der Wirbelsturm das starke Schiff zerstört, schwindet alles Gute in der Nähe schlechter Freund'.

நிலநலத்தால் நந்திய நெல்லேபோல் தத்தங்
குலநலத்தால் ஆகுவர் சான்றோர், கலநலத்தைத்
தீவளி சென்று சிதைத்தாங்குச் சான்றாண்மை
தீயினஞ் சேரக் கெடும்.

180 Reinen Herzens, ziehen selbst die Guten wegen ihres schlechten Umgangs sich Verachtung zu. - Auch die duftend Sandelholz- und Vengai-Bäume in dem Walde werden Opfer einer Feuersbrunst.

மனத்தான் மறுவில ரேனுந்தாஞ் சேர்ந்த
இனத்தால் இகழப் படுவர், புனத்து
வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே
எறிபுனந் தீப்பட்டக் கால்.

பெருமை

181 Geben ist nicht länger Pflicht; Jugend ist dahin; wer uns liebte, denkt nicht mehr an uns. - Zu entschlafen, wenn Begier getötet - was als künftig Freuden Lieb' und Hoffnung uns verheiβet -, ist ein nötig Ding.

ஈத விசையா திளமைசே ணீங்குதலால்
காத லவருங் கருத்தல்வர், காதலித்து
ஆதுநா மென்னு மவாவினைக் கைவிட்டுப்
போவதே போலும் பொருள்.

182 Toren glauben an die Freude in der Zuflucht ihres Heims, meinen, daß sie fänden dort Geborgenheit; doch vergeßlich gehen sie den Weg. - Wer erkennt, daß Zuflucht steht auf schwankend Grund - scheint es auch, daß sie beständig sei -, lenkt sein töricht Sehnen nicht dahin.

இறசார்வின் ஞாந்தேம் ஈங்கமைந்தோம் எண்ணெண்ணிப்
பொச்சாந் தொழுகுவர் பேதையர், அச்சார்வு
நின்றன போன்று நிலையா எனவுணர்ந்தார்
என்றும் பரிவ திலர்.

183 Streue Saat, die aufgeht in der andern Welt! Mach dich frei von irdischer Verwirrung und von Niedrigkeit! Voller Weisheit richte deines Lebens Lauf! - Mit der Zeit wird aller Dinge Farbe ganz von selber blaß; vieles ändert sich und wird dann neu.

மறுமைக்கு வித்து மயலின்றிச் செய்து
சிறுமைக்குப் படாதேநீர் வாழ்மின் அறிஞராய்
நின்றழி நின்றே நிறம்வேறாங் காரணம்
இன்றிப் பலவு முள.

184 Ein jeder schöpft Wasser aus des Dorfes Brunnen, hält der Regen sich zurück. - Die wahrhaftig Großen geben angemessen, auch wenn Armut sie erdrückt. - Die Gemeinen geben selbst in guten Zeiten nichts.

உறைப்பருங் காலத்தும் ஊற்றுநீர்க் கேணி
இறைத்துணினும் ஊராற்றும் என்பர், கொடைக்கடனும்
சாயக் கண்ணும் பெரியார்போல் மற்றையார்
ஆயக் கண்ணும் அரிது.

185 Der Fluß ergießt sein Wasser als ein großer Strom - und ernährt die Welt. Im trocknen Flußbett sprudelt klarer Quell, gräbst du tief genug. - Die wahrhaftig Guten geben allen, sind sie reich; ist ihr Wohlstand dann geschwunden, geben sie doch wenigen, so gut es geht - und erfüllen also ihre Pflicht.

உறுபுனல் தந்துல கூட்டி அறுமிடத்தும்
கல்லூர் றுழியூறும் ஆறேபோல், செல்வம்
பலர்க்காற்றிக் கெட்டுலந்தக் கண்ணும் சிலர்காற்றிச்
செய்வர் செயற்பா லவை.

186 Herr der Berge, welche so erhaben sind! - Wie des Bullen eingebranntes Zeichen allen sichtbar, wird das Böse offenbar, schläft es in der Guten Brust. - Begehen Schlechte schlechte Taten - schlachteten sie auch den Bullen -, rührt es doch die andern nicht.

பெருவரை நாட! பெரியோர்க்கட் டமை
கருநரைமேற் குடேபோற் றோன்றும், கருநரையைக்
கொன்றன்ன இன்னா செயினும் சிறியார்மேல்
ஒன்றானும் தோன்றாக் கெடும்.

187 Not wächst im Verhältnis zu dem Grad der Freundschaft mit verachtenswertem Pack. - Feindschaft des, der Schlechtes nicht einmal im Scherz vollbringen mag, verleiht Erhabenheit.

இசைந்த சிறுமை யியல்மிலா தார்கட்
பசைந்த துணையும் பரிவாம் அசைந்த
நகையையும் வேண்டாத நல்லறிவி னார்கண்
பகையையும் பாடு பெறும்.

188 Gütigen begegne mit der Güte, welche deren Güte übersteigt; Feinden schleudre deinen Zorn entgegen, der den Tod erstarren läßt; den Beharrlichen begegne mit Beharrlichkeit; tue Gutes, wie die Guten Gutes tun! - Das Gesetz des Lebens, also festgeschrieben, nehme

seinen Lauf!

மெல்லிய நல்லாருள் மென்மை அதுவிறந் (து)
ஒன்னாருட் கூற்றுட்கும் உட்குடைமை, எல்லாம்
சலவருட் சாலச் சலமே , நலவருள்
நன்மை வரம்பாய் விடல்!

189 Sie sind wahrhaft reinen Herzens, die, bekümmert ob verleumderischer Hetze, gleichwohl tief verwirrt, doch ruhig sind - wie das helle Licht, das in der Lampe brennt.

கடுக்கி யொருவன் கடுங்குறளை பேசி
மயக்கி விடினும் மனப்பிரிப்பொன் றின்றித்
துளக்க மிலாதவர் தூய மனத்தார்,
விளக்கினுள் ஒண்குடரே போன்று.

190 Die wahrhaftig Großen geben jeden Tag den Armen erstes Mahl und speisen das, was übrigbleibt. - Solche gute Tat verjagt drei Fehler und vertreibt die Sorgen alle Tage, bis das Ende steht bereit.

முற்றுற்றுத் துற்றினை நாளும் அறஞ்செய்து
பிறுற்றுத் துற்றுவர் சான்றவர், அத்துற்று
முக்குற்றம் நீக்கி முடியும் அளவெல்லாம்
துக்கத்துள் நீக்கி விடும்.

தாளாண்மை

191 Wer abhängig ist von denen, die für seine Nahrung sorgen, gehet wie das Korn zugrunde, wenn der Tank zu wenig Wasser führt. - Wer voll Tatkraft und so schnell wie deren Augen, die den Schwerertanz erbringt: gibt es für ihn irgendetwas, was mißlingt?

கோளாற்றக் கொள்ளாக் குளத்தின் கீழ்ப் பைங்கூழ்போற்
கேவீவ துண்டு கிளைகளோ துஞ்சுப,
வாளாடு கூத்தியர் கண்போற் றடுமாலுந்
தாளாளர்க் குண்டோ தவறு?

192 Ein junger Zweig am Wege, beugsam dem, der ihn berührt, kann ein starker Pfosten werden, der gar Elephantenbullen hält. - So ist's auch bestellt in dessen Leben, der sich unbeirrt dem Streben, wahres Mannestum zu leben, zugesellt.

ஆடுகோ டாகி அதரிடை நின்றதூஉம்
காழ்கொண்ட கண்ணே களிறணைக்குங் கத்தாகும்.
வாழ்தலும் அன்ன தகைத்தே ஒருவன்றான்
தாழ்வின்றித் தன்னைச் செயின்.

193 Lechzt der große Tiger nach dem Fleisch, packt und frißt er auch den kleinen Frosch. - Meine nicht, daß dir trotz deines Wissens nur die niedrig Arbeit bleibt: große Werke warten auf die ausgebildet Hand!

உறுபுலி ஊனிரை யின்றி ஒருநாள்
சிறுதேரை பற்றியுந் தின்னும், அறிவினால்
காற்றொழில் என்று கருதற்க் கையினால்
மேற்றொழிலும் ஆங்கே மிகும்!

194 Schlägt auch fehl, was einst begonnen, gibt der Mann nicht auf, zaudert nicht und bleibt standhaft in Beständigkeit. - Herr des schönen, kühlen Ufers, in des Hainen Wellen lecken an dem Dorn des duftenden Gesträuchs! - Blühet und gedeiht nicht auch das Leben einer Frau?

இசையா தெனினும் இயற்றியோ ராற்றால்

அசையாது நிற்பதாம் ஆண்மை – இசையுங்கால்
கண்டல் திரையலைக்குங் கானலத் தன்சேர்ப்ப!
பெண்டிரும் வாழாரோ மற்று?

195 Spricht man von der guten oder schlechten Kaste, sind es Worte ohne Sinn. Nicht durch Wohlstand aus den alten Ruhmestaten: durch Entsagung, Lernen und durch Tatkraft wird bestimmt, was Kasten sind.

நல்ல குலமென்றும் தீய குலமென்றும்
சொல்லா வல்லாற் பொருளில்லை – தொல்சிறப்பின்
ஒண்பொரு ளொன்றோ தவங்கல்வி யாள்வினை
என்றிவற்றான் ஆகும் குலம்.

196 Bis die Zeit des Handelns naht, geben doch die Klugen nichts von ihrem Wissen und den Plänen preis. - Alle Welt hängt ab vom Nicken eines Kopfes, welcher jeden Plan durch äußre Zeichen zu erkennen weiß.

ஆற்றுந் துணையும் அறிவினை உள்ளடக்கி
ஊக்கம் உரையார் உணர்வுடையார் – ஊக்கம்
உறுப்பினால் ஆராயும் ஒண்மை யுடையார்
குறிப்பின் கீழ்ப் பட்ட தலகு.

197 Werden Banyan-Baumes Wurzeln von den Ameisen zerfressen, stützt ihn wie ein Pfeiler doch der stärkste Ast. - Nahet sich Verfall dem Vater, soll der Sohn ihn stützen und ihm nehmen alle Last.

சிதலை தினப்பட்ட ஆல மரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் வீழுன்றி யாங்குக்
குதலைமை தந்தைகட் டோன்றிற்றான் பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்.

198 Des Löwen starker Fuß verwundet eines Elefanten fleckiges Gesicht. - Wer, mit solcher Kraft versehen, gleichwohl stirbt vor Not im Haus: wie denn könnt' er je begehen eine Tat, die Schmach erzeugt?

ஈனமாய் இல்லிருந் தின்றி விளியினும்
மானந் தலைவருவ செய்பவோ? யானை
வரிமுகம் புண்படுக்கும் வள்ளுகிர் நோன்றாள்

அரிமா மதுகை யவர்.

199 Wie die Blüten auf dem runden Stengel mit den Fasern gleich dem Haar des süßen Zuckerrohrs: ist der köstlich Duft, den Hochgeborene geatmet haben, dann dahin: welch Gewinn bleibt übrig durch Geburt in edlem Haus, fehlt die Tatkraft, die dem Namen Stolz verleiht?

தீங்கரும் பீன்ற திரள்கால் உளையலரி
தேங்கமழ் நாற்றம் இழந்தாஅங்கு - ஒங்கும்
உயர்குடி யுட்பிறப்பின் என்னாம் பெயர்பொறிக்கும்
பேராண்மை இல்லாக் கடை?

200 Die Gemeinen füllen ihren Bauch mit Reis und Leckereien, von den großen Herren dreier Länder freundlich zugedacht. - Wasser, das mit Willenskraft und Plackerei gewonnen wird von jenen, die nicht wissen, was der Name Leckerei bedeutet - ist ein Göttertrank.

பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீயுங்
கருனைச்சோ றார்வர் கயவர், கருனையைப்
பேரும் அறியார் நனிவிரும்பு தாளான்மை
நீரும் அமிழ்தாய் விடும்.

21 Von der Sorge ums Familienwohl

கற்றந்தழால்

201 Wie nach der Entbindung eine Mutter alle Müdigkeit und Pein und ihre Wehen schnell vergißt, hält sie ihren Sohn auf ihrem Schoß, schwindet Sorge, die aus Unentschlossenheit geboren - da ein Mann die liebende Familie sieht.

வயாவும் வருத்தமும் ஈன்றக்கால் நோவும்
கவா அன் மகற்கண்டு தாய்மறந் தாஅங்கு
அசா அத்தான் உற்ற வருத்தம் உசாஅத்தன்
கேளிரைக் காணக் கெடும்.

202 Wer jedem seinen Schutz entbietet - wie ein Baum auch jedem Schutz gewährt, der seinen Schatten in der großen Hitze sucht - und ein mühevollens Arbeitsleben führt - ähnlich einem Baum, der reiche Frucht erbringt, auf daß viele mögen den Gewinn genießen -, der erfüllet seine Mannespflicht.

அழன்மண்டு போழ்தின் அடைந்தவர்கட் கெல்லாம்
நிழன்மரம்போல் நேரொப்பத் தாங்கிப் பழுமரம்போல்
பல்லார் பயன்றுப்பத் தான்வருங்கி வாழ்வதே
நல்லாண் மகற்குக் கடன்.

203 Herr des Landes, wo sich mächtig Berg auf Berg erhebt! - Die wahrhaftig Großen zögern nicht in ihrem Sorgen ums Familienwohl. - Nicht der Ast macht, daß zum Wohle vieler viele große Früchte wachsen, doch Entschlossenheit.

அடுக்கன் மலைநாட! தற்சேர்ந் தவரை
எடுக்கல மென்னார் பெரியோர், அடுத்தடுத்து
வன்காய் பலபல காய்ப்பினும் இல்லையே,
தன்காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு.

204 Weiß auch alle Welt davon, hat doch Freundschaft mit den niedrig Wesen nicht Bestand. - Freundschaft mit den andern dauert, als der Pfad der wahrhaft Großen, welche niemals von ihm weichen, ist erreicht.

உலகறியத் தீரக் கலப்பினும் நில்லா
 சிபகலாம் சிற்றினத்தார் கேண்மை, நிலைதிரியா
 நிற்கும் பெரியோர் நெறியுடைய நின்றனைத்தால்
 ஒற்கமி லாளர் தொடர்பு.

205 "Sie sind unsres Wesens, doch die andern nicht! Sie sind unsre
 Freunde, doch die andern nicht!" - Wahrhaft Große sagen nicht, was
 ihrem Wesen widerspricht; jedem, der in seiner Not zu ihnen kommt,
 tragen sie die Last.

இன்னர் இனையர் எம்பிறர் என்னுஞ்சொல்
 என்னும் இலராம் இயல்பினால் - துன்னித்
 தொலைமக்கள் துன்பந்தீர்ப் பாரேயார் மாட்டும்
 தலைமக்க ளாகற்பா லார்.

206 Köstlicher als Reis, so weiß wie Tigers Kralle, und mit Milch und
 Zucker auf dem goldenen Tablett serviert - reicht ihn eine lieblos Hand,
 ist nur irgendein Gericht auf irgendeinem Teller, wenn du mit den
 Lieben, lieb wie Leben, teilst.

பொற்கலத்துப் பெய்த புலியுகிர் வான்புழுக்கல்
 அக்காரம் பாலோ டமரார் கைத்துண்டலின்
 உப்பிலிப் புற்கை உயிர்போற் கிளைஞர்மாட்டு
 எக்கலத் தானு மினிது.

207 Bitter wie Margosa-Frucht schmeckt ein Leckerbissen, früh am
 Morgen in des Haus genossen, der ihn lieblos hat gereicht. - Abends,
 nach des Tages langem Warten, munden wilde Kräuter köstlich, da du
 sie mit deinen Lieben teilst.

நாள்வாய்ப் பெறினுந்தந் நள்ளாதா ரில்லத்து
 வேளாண்மை வெங்கருணை வேம்பாகும், கேளாய்,
 அபராணப் போழ்தின் அடகிடுவ ரேனுந்
 தமராயார் மாட்டே இனிது.

208 Wer des andern Nahrung ißt und ihn wie des Goldschmieds
 kleiner Hammer voller Umsicht Tag für Tag nach seinem Willen formt,
 läßt ihn gar in schlechten Zeiten fallen, wie die Zange in den Tiegel
 läßt das Gold. - Wahre Freunde sind wie eines Goldschmieds Rute,

die das Feuer angefacht.

முட்டிகை போல முனியாது வைகலுங்
கொட்டியுண் பாகும் குறடுபோற் கைவிடுவர்.
கட்டுக்கோல் போல எரியும் புகுவரே
நட்டா ரெனப்படு வார்.

209 Mädchen, reich geschmückt mit frischer, duftend Blumenpracht! -
Gibt es Schöneres hienieden oder in der andern Welt, als wenn bis
ans Lebensend' der Freund die Freuden theilet - doch die Sorgen ganz
für sich behält?

நறுமலர்த் தண்கோதாய், நட்டார்க்கு நட்டார்
மறுமையுஞ் செய்வதொன் றுண்டோ, இறுமளவும்
இன்புறுவ இன்புற் றெழீஇ அவரோடு
துன்புறுவ துன்புறாக் கால?

210 Im Hause des, der lieblos ist, schmeckt gebraten Leckerbissen -
schön wie's Auge einer Katze - bitter wie Margosa-Frucht. - In des
andern Haus wird kalte Hafersuppe, dünn wie Wasser, eine
Götterspeise, welche süß am Finger klebt.

விருப்பிலா ரில்லத்து வேறிருந் துண்ணும்
வெருக்குக்கண் வெங்கருணை வேம்பாம், விருப்புடைத்
தன்போல்வா ரில்லுள் தயங்குநீர்த் தண்புற்கை
என்போ டியைந்த அமிழ்து.

22 Von Prüfungen, bevor man Freundschaften schließt

நட்பாராய்தல்

211 Als äßest du vom Zuckerrohr den zarten Trieb, mundet dessen Freundschaft, der dich recht versteht und sich durch beständig Lernen Weisheit angeeignet hat. - Freundschaft mit den andern schmeckt, als kautest du den Rest.

கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மையெஞ் ஞான்றுங்
குருத்திற் கரும்புதின் றற்றே, குருத்திற்
கெதிர்செலத்தின் றன்ன தகைத்தரோ, என்றும்
மதுர மிலாளர் தொடர்பு.

212 Herr des Landes, wo die Blumen auf den Bergen blühen und die goldgefiedert, wilden Vögel fliegen, aufgeschreckt vom rauschend Wasserfall! - Es ist guter Boden für Vertrauen, daß die Herkunft zeige Größe und Beständigkeit. Worte, daß man doch einander kenne, sind auf schwankend Grund gebaut.

இற்பிறப் பெண்ணி இடைதிரியா ரென்பதோர்
நற்புடை கொண்டமை யல்லது, பொற்கேழ்
புனலொழுகப் புள்ளிரியும் பூங்குன்ற நாட!
மனமறியப் பட்டதோன் றன்று.

213 Des Freundschaft laß, der einem Elephanten gleicht! Liebevoll umarme den, der sich wie ein Hund verhält! - Der Elephant erschlägt den Herren, gleichwohl er ihn lange kennt. Doch der Hund, vom Speer getroffen, wedelt mit dem Schwanz.

யானை யனையவர் நண்பொர்இ நாயனையார்
கேண்மை கெழீஇக் கொளல்வேண்டும், யானை
அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும், எறிந்தவேல்
மெய்யதா வால்குழைக்கும் நாய்.

214 Schlagen Herzen nicht als eines, hilft auch beieinand' zu wohnen nicht: solche Freundschaft ist von kurzer Dauer und zerbricht! - Kann denn wahre Freundschaft brechen, sind die Freunde lang getrennt?

பலநாளும் பக்கத்தா ராயினும் நெஞ்சில்
 சிலநாளும் ஓட்டாரோ டொட்டார், பலநாளும்
 நீத்தா ரெனக்கை விடலுண்டோ, தந்நெஞ்சத்
 தியாத்தாரோ டியாத்த தொடர்பு?

215 Freundschaft heißt, daß Liebe, die sich öffnet, nicht verblüht, wie die Blume auf des Baumes Zweig sich öffnet und dann offen bleibt. - Wer will Freunde, die sich öffnen und dann schließen wie die Blumen auf dem Teich?

கோட்டுப்பூப் போல மலர்ந்துமிற் கூம்பாது
 வேட்டதே வேட்டதாம் நட்பாட்சி, தோட்ட
 கயப்பூப்போல் முன்மலர்ந்து பிற்சும்பு வாரை
 நயப்பாரும் நட்பாரும் இல்.

216 Die Geringsten gleichen einem Baum der Betelnuß; wie Kakao-Baum sind die Mittleren; Liebe zu den Höchsten - alten Freunden - ist wie die Palmyrapalme unschätzbar an Wert. - Was am ersten Tag gegeben, also immer währt.

கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையர், ஏனை
 இடையாயார் தெங்கி னனையர், தலையாயார்
 எண்ணும் பெண்ணைபோன் றிட்டஞான் றிட்டதே
 தொன்மை யுடையார் தொடர்பு.

217 Bist du wie ein Gast willkommen, wird das Mahl zur Götterspeise, sei es gleichwohl stinkend Kraut in Wasser, darin Reis gewaschen ward. - Brechnuß wird gewürzter, weißer Reis, ward er lieblos dir gereicht.

கழுநீருட் காரட கேனும் ஒருவன்
 விழுமிதாக் கொள்ளின் அரிழ்தாம், விழுமிய
 குய்த்துவையார் வெண்சோறே யாயினும் மேவாதார்
 கைத்துண்டல் காஞ்சிரங் காய்.

218 Welchen Wert hat Freundschaft denn mit denen, die dir nahe sind wie's Hundepfötchen seinem Bein, die dir nicht mehr Hilfe geben als ein Fliegenfuß so klein? - Müßtest du weit gehen, sie zu finden: suche derer Freundschaft, die dem Wassergraben gleichen, der dem Felde

reiche Ernten bringt!

நாய்க்காற் சிறுவிரல்போல் நன்கணிய லாயினும்
ஈக்கால் துணையும் உதவாதார் நட்பென்னாம்?
சேய்த்தானுஞ் சென்று கொளல்வேண்டும், செய்வினைக்கும்
வாய்க்கா லனையார் தொடர்பு.

219 Besser als die Freundschaft eines Dummen ist der Haß! - Besser
gar als Krankheit ohne Gegenmittel ist der Tod! - Süßer ist, durch
fremde Hand zu sterben, als wenn Schmach den Geist zerbricht! -
Besser Schimpf und Schande leiden als den unverdienten Ruhm!

தெளிவிலார் நட்பின் பகைநன்று, சாதல்
விளியா அருநோயின் நன்றால் அளிய
இகழ்தலின் கோறல் இனிதேமற் றில்ல
புகழ்தலின் வைதலே நன்று.

220 Freundschaft aufzulösen schaffet Leid, wie der Zahn der
Schlange bringt den Tod. - Schaffe Freunde dir so oft du es vermagst!
Tag für Tag umarme sie! Richte dich nach ihrer Art! Hange den
wahrhaftig Würdigen gar innig an!

மரீஇப் பலரோடு பன்னாள் முயங்கிப்
பொரீஇப் பொருட்டக்கார்க் கோடலே வேண்டும்
பரீஇ உயிர்செகுக்கும் பாம்போடும் இன்னா
மரீஇஇப் பின்னைப் பிரிவு.

23 Von Freundschaft, welche Dulden und Vergessen trägt

நட்பிற் பிறைபொறுத்தல்

221 Taten jene Schlechtes, die du innig liebst, glaubtest du, sie seien gut: wanke nicht in deiner Treue; trauriges Geheimnis tu nicht kund! - Wie das junge Reiskorn seine Schale, hat das Wasser seinen Schaum; Blütenkelches äußre Blätter duften nicht.

நல்லா ரெனத்தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லா ரெனினும் அடக்கிக் கொள்வோண்டும்
நெல்லுக் குமியுண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு
புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு.

222 Bricht die Wasserflut den Damm, sind doch jene, die sie bannten, nicht betrübt: da sie von dem kostbar Wasser leben, lenken sie es ohne Zögern in die Bahn zurück. - Begehen Freunde Schlechtes immerfort: löse nicht die Freundschaft, die dir teuer ist!

செறுத்தோ றுடைப்பினுஞ் செம்புனலோ டூடார்,
மறுத்துஞ் சிறைசெய்வார் நீர்நசைஇ வாழ்நர்
வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும் பொறுப்பரே
தாம்வேண்டிக் கொண்டார் தொடர்பு!

223 Herr des Landes hoher Berge, wo in Lichtungen mit Gongu-Blüten Bienen summen schön! - Taten Freunde unerträglich Böses: dies nicht anzulasten ist gemäß. Zweier Freundschaft lebet aus des einen tief Geduld.

இறப்பவே தீய செயினுந்தந் நடடார்
பொறுத்தல் தகுவதொன் றன்றோ, நிறக்கோங்கு
உருவவண் டார்க்கு முயர்வரை நாட!
ஒருவர் பொறையிருவர் நட்பு.

224 Herr des Ufers, wo die Wellen edler Perlen Schimmer geben frei und die schnellen Boote jagen durch die Gischt! - Herrschet in den Herzen derer, die du nicht verlassen magst, statt der Freundschaft eine grimme Kälte, wird in deiner Seele sengend Feuer angefacht.

மடிதிரை தந்திட்ட வான்கதிர் முத்தங்

கடுவிசை நாவாய் கரையலைக்குஞ் சேர்ப்ப
விடுதற் கரியா ரியல்பிலரேல் நெஞ்சஞ்
கடுதற்கு மூட்டிய தீ.

225 Mädchen, das der Lakshmi gleicht! - Taten jene Schlechtes, die du nicht verlassen magst: bleibe deinen Freunden treu! - Wohlstand und ein glückliches Zuhause werden Opfer eines Feuers, wird es nicht gehütet Tag für Tag.

இன்னா செயினும் விடற்பால ரல்லாரைப்
பொன்னாகப் போற்றிக் கொளல்வேண்டும், பொன்னொடு
நல்லிற் சிதைத்ததீ நாடொறும் நாடித்தம்
இல்லத்தில் ஆக்குத வால்.

226 Sollte man von jenen sich abwenden, die man nicht verlassen mag, gleichwohl sie begingen schlechte Tat? - Herr der weiten Bergesketten, die den Himmel gar durchstoßen, woraus kostbar Gabe kommt! - Schlägt man sich denn gleich die Hand ab, die ins Auge faßt?

இன்னா செயினும் விடுதற் கரியாரைத்
துன்னாத் துறத்தல் தகுவதோ, துன்னருஞ்சீர்
விண்குத்து நீள்வரை வெற்பு! களைபவோ
கண் குத்திற் றென்றுதங் கை?

227 Herr des schimmernd Meeres kühlen Ufers! - Hegen jene, die vollkommen, ein gar freundschaftlich Empfinden, sehen sie trotz aller schmerzlich Fehler keinen Fehl. - Wer der Freundschaft Band verpflichtet, gleichwohl wahrer Weisheit bar, wer der andern Fehler ausposaunet - viel gemeiner als der Übeltäter ist.

இலங்குநீர்த் தண்சேர்ப்பு! இன்னா செயினும்
கலந்து பழிகாணார் சான்றோர், கலந்தபின்
தீமை எடுத்துரைக்குந் திண்ணறி வில்லாதார்
தாமும் அவறிற் கடை.

228 Herr des Landes mit den Wasserfällen, deren Echo widerhallt! - Taten andre unerträglich Böses: wozu jammern, wozu klagen, achtest du es nicht gering! Schättest du auf gleiche Weise, was die liebsten

Freunde taten, wird es gleich ein kostbar Ding.

ஏதிலார் செய்த திறப்பவே தீதெனினும்
நோதக்க தென்னுண்டாம் நோக்குங்கால்! காதல்
கழுமியார் செய்த கறங்கருவி நாட!
விழுமிதாம் நெஞ்சத்துள் நின்ற.

229 Wer erkennt, daß sie nicht Treue kennen, hat er ihrer Treu auch lang geglaubt, schätze sie doch höher als sich selbst! - Verbirg in deines Herzens Tiefe, was dir angetan, und tu's nicht kund!

தமரென்று தாங்கொள்ளப் பட்டவர் தம்மைத்
தமரன்மை தாமறிந்தா ராயின், அவரைத்
தமரினும் நன்கு மதித்துத் தமரன்மை
தம்முள் அடங்கிக் கொளல்!

230 Wer die schlechten und die guten Seiten seines Freundes nicht für sich behält, gehe dahin, wo ein jeder endet, der sie ausposaunt! - Diese Erde, von dem widerhallend Meer umgeben, lacht!

குற்றமும் ஏனைக் குணமும் ஒருவனை
நட்டரின் நாடித் திரிவேனேல், நட்டான்
மறைகாவா விட்டவன் செல்வுழிச் செல்க.
அறைகடல்குழி வையம் நக.

24 Von falscher Freundschaft

கூடா நட்பு

231 Herr des schönen Landes, wo die Wasserfälle stürzen von den dunklen Bergen tief hinab! - Unter dem verfallnen Dache leiden sie an Regengüssen, schöpfen Wasser, und mit schlammgebauten Dämmen halten sie's so lange auf - bis sie ihren Zweck erreicht.

செறிப்பில் பழங்கூரை சேறணை யாக
இறைத்துநீர் ஏற்றும் கிடப்பர், கறைக்குன்றம்
பொங்கருவி தாழும் புனல்வரை நன்னாட!
தங்கரும் முற்றுந் துணை.

232 Herr der Wasserfälle reichen Lands! - Freundschaft mit den Tugendhaften übersteiget alles Große, und wahrhaftig Großes kommt daraus wie der Regen, welcher sich zur rechten Zeit ergießt. - Freundschaft mit dem Pöbel, fließt auch freundschaftlich Gebaren über, ist, als hielt' der Regen sich zur Trockenzeit zurück.

சீரியர் கேண்மை சிறந்த சிறப்பிற்றாய்
மாரிபோல் மாண்ட பயத்ததாம், மாரி
வறந்தக்காற் போலுமே வாலருவி நாட!
சிறந்தக்காற் சீரிலார் நட்பு.

233 Freude, die aus Umgang kommt mit denen, deren Geist erhaben ist, gleicht der Wonne, die aus einer jener himmlisch Welten kommt. - Trauter Umgang doch mit denen, die von dir nicht lernen wollen und dir nichts an Weisheit geben, ist einer der HölLEN gleich.

நுண்ணுணர்வி னாரொடு கூடி நுகர்வுடைமை
விண்ணுலகே யொக்கும் விழைவிறறால், நுண்ணுல்
உணர்வில ராகிய ஊதிய மில்லார்ப்
புணர்தல் நிரயத்து ளொன்று.

234 Herr des Landes, wo manch ausgedehnter Hain aus Sandelholz auf Bergeshängen wächst! - Wer mit denen ist verbunden, die nicht ihre Pflichten kennen, gleicht der Flamme, die ihm Stroh erglimmt - wie es scheint ein Feuer wird - und stirbt.

பெருகுவது போலத் தோன்றிவைத் தீப்போல்
ஒருபொழுதுஞ் செல்லாதே நந்தும் - அருகெல்லாம்
சந்தன நீள்சோலைச் சாரன் மலைநாட!
பந்தமி லாளர் தொடர்பு.

235 Das Versprechen, zu vollbringen, was unmöglich ist, und ein Werk zu unterbrechen oder gar davon zu lassen, was vollendet werden mag, bringt auch denen leidvolle Erfahrung - die nur voll Verachtung für des Lebens Freuden sind.

செய்யாத செய்துநாம் என்றலும் செய்வதனைச்
செய்யாது தாழ்த்துக் கொண் டோட்டலும் - மெய்யாக
இன்புறாஉம் பெற்றி யிகழ்ந்தார்க்கும் அந்நிலையே
துன்புறாஉம் பெற்றி தரும்.

236 Ambal ist im Wuchse anders als die Kuvalai, keimten sie und wuchsen gleichwohl auf im selben Teich. - Wer vertrauten Umgang pflegt mit jenen, die großzügig Wesens sind, doch es mangelt ihm daran, dessen Taten sind, wie's seiner Art entsprechend ihm gegeben ward.

ஒருநீர்ப் பிறந்தொருங்கு நீண்டக் கடைத்தும்
விரிநீர்க் குவளையை ஆம்பலொக் கல்லா
பெருநீரார் கேண்மை கொளினுநீ ரல்லார்
கருமங்கள் வேறு படும்.

237 Herr des bergreichen Landes, wo das Affenkind mit seinem Finger, einer Bohnenschote gleich, den Vater rasch berührt, ihn knufft und Frucht von ihm erheischt! - Schmerzvoll ist es, wenn der Freunde Geist dem deinen widerspricht!

முற்றற் சிறுமந்தி முற்பட்ட தந்தையை
நெற்றுக்கண் டன்ன விரலான் ஞெமிர்த்திட்டுக்
குற்றிப் பறிக்கும் மலைநாட! இன்னாதே
ஒற்றுமை கொள்ளாதார் நட்பு.

238 Reichte ich dem Freunde, der in Not ist, ohne Zögern nicht die Hand, müß' ich auch mein kostbar Leben geben: möge ich dorthin verschwinden, wohin jeder gehen muß, der das heilige Gebot der

Unverletzlichkeit der Frau des Freundes bricht! - Und es lacht die überall gerühmte Welt.

முட்டுற்ற போழ்தின் முடுகியென் னாருயிரை
நட்டா னொருவன்கை நீட்டேனெல், நட்டான்
கடிமனை கட்டழித்தான் செல்வுழிச் செல்க
நெடுமொழி வையம் நக.

239 Herr des Landes mit den schönen Bergen, wo der Honig fließt! - Derer Freundschaft aufzukünden, die doch wissen, was ist recht, und statt dessen den als Freund zu hätscheln, der nur Wissen vortäuscht - ist, als leerte man Kuhbutter aus dem Topf und gösse bitteres Margosa-Öl hinein.

ஆன்படு நெய்பெய் கலனுள் அதுகளைந்து
வேம்படு நெய்பெய் தனைத்தரோ, தேம்படு
நல்வரை நாட! நயமுணர்வார் நண்பொரீஇப்
புல்லறிவி னாரொடு நட்பு.

240 Derer Geiz, die prachtvoll scheinen, ist, als mischt' man Milch mit Wasser und bereitet' so das Mahl. - Pflegen Kluge schlechten Umgang, ist's, als ließe sich die Kobra mit der Viper ein.

உருவிற் கமைந்தான்கண் ஊராண்மை யின்மை
பருகற் கமைந்தபால் நீரளா யற்றே
தெரிவுடையார் தீயினத்தா ராகுதல் நாகம்
விரிபெடையோ டாடிவிட் டற்று.

25 Von der angewandten Weisheit

அறிவுடைமை

241 Die Würd'gen fühlen sich gedemüthigt und zögern, den Feind zu zertreten, sehen sie, wie er geschlagen ward. - Die unverwundbar starke Schlange kommt dem zunehmenden Monde nicht nah.

பகைவர் பணிவிடம் நோக்கித் தகவுடையார்
தாமேயும் நாணித் தலைச்செல்லார் காணாய்
இளம்பிறை யாயக்கால் திங்களைச் சேராது
அணங்கருந் துய்பின் அரா.

242 Herr des weiten Meeres kühlen Ufers! - Höchste Zier der Armen ist Bescheidenheit. - Wer in unbeugsamem Stolze sich nicht so verhält, wie es seinem Stande angemessen, des Familie wird von andern aus dem Dorf geschmäht.

நளிகடற் றண்சேர்ப்ப நல்கூர்ந்த மக்கட்
கணிகல மாவ தடக்கம் பணிவிலீசீர்
மாத்திரை யின்றி நடக்குமேல் வாழுமூர்
கோத்திரங் கூறப் படும்.

243 Gleich, in welchen Boden Brechnuß ward gesät: ein Kakao-Baum wird sie nie! - Mancher aus dem Land im Süden kam ins Paradies! - Nur der eingeschlagne Weg entscheidet künft'gen Stand. Bewohner der Hölle sind viele aus nördlichem Land!

எந்நிலத்து வித்திடினுங் காஞ்சிரங்காழ் தெங்காகாது
எந்நாட்டவருஞ் சுவர்க்கம் புகுதலால்,
தன்னாற்றா னாகும் மறுமை, வடதிசையுங்
கொன்னாளர் சாலப் பலர்.

244 Obgleich sie zwischen den Margosa-Blättern reift, verlieret die Banane nichts von ihrem Wohlgeschmack. - Freundschaft mit den Edlen, auch wenn ihr Familie schlecht ist, schadet nicht.

வோம்பின் இலையுட் கனியினும் வாமைதன்
தீஞ்சுவை யாதுந் திரியாதாம், ஆங்கே

இனந்தீ தெனினும் இயல்புடையார் கேண்மை
மனந்தீதாம் பக்கம் அரிது.

245 Nah am Meere sprudelt oft des süßen Wassers Quell. Oft kommt
an der Bergesseite salzig Wasser vor. Oft schlägt mancher aus
Familienart. - Herr des wogend Meeres kühlen Ufers! - Jeder ist, wie's
seiner Art entsprechend ihm gegeben ward.

கடல்சார்ந்தும் இன்னீர் பிறக்கும், மலைசார்ந்தும்
உப்பீண் டுவரி பிறத்தலால், தத்தம்
இனத்தனைய ரல்லர் எறிகடற்றண் சேர்ப்பு!
மனத்தனையர் மக்களென் பார்.

246 Herr des Meeres kühlen Ufers, wo des Lorbeers starker Stamm
gedeiht! - Guten Wesens und in Treu' dem Freund ergeben, wird man
heut' nicht des Gesellschaft meiden, um dann zugetan zu sein. - Es ist
schlecht, zu schwanken zwischen Herzenswärme und Gleichgültigkeit!

பரா அரைப் புன்னை படுகடற் றண்சேர்ப்பு!

ஒராஅலும் ஒட்டலுஞ் செய்பவோ? நல்ல
மரு உச்செய் தியார்மாட்டுத் தங்கு மனத்தார்
விராஅ அம்ச் செய்யாமை நன்று.

247 Suche des Gesellschaft, der der Weisheit Kern erkannt', und
sogleich sucht dich die Freude heim! - Hänge jenen an, die ohne
wahres Wissen sind: sie dann zu verlassen ist wie Abschied von der
Pein!

உணர உணரும் உணர்வுடை யாரைப்

புணரிற் புணருமாம் இன்பம், புணரின்

தெரியத் தெரியுந் தெரிவினா தாரைப்

பிரியப் பிரியுமாம் நோய்.

248 Wer gelernet und sich einen guten Stand geschaffen, hat es
selber in der Hand, höher aufzusteigen als die andern - oder gar zu
stürzen tief hinab.

நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும், தன்னை

நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானும் நிலையினும்

மேன்மே லுயர்த்து நிறுப்பானும், தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான்.

249 Herr des Meeres kühlen Ufers, wo seit alter Zeit der Wogen
Brandung rauscht! - Folgen Große einem Rat der Dummen, um
voranzukommen, ist's nicht Dummheit - sondern kluge Politik.

கரும வரிசையாற் கல்லாதார் பின்னும்
பெருமை யுடையாருஞ் சேறல் அருமரபின்
ஓதம் அரற்றும் ஒலிகடற் றண்சேர்ப்ப!
பேதைமை யன்ற தறிவு.

250 Wer erfüllet, was gemäß, schickliches Vergnügen ausgekostet
und den Würdigen gegeben: wer der Werke drei erbracht' in diesem
Leben, von dem wird man einstens sagen: "Dieses Schiff hat sich den
Hafen wohlverdient!"

கருமமு முட்படாப் போகமுந் துவ்வாத்
தருமமுந் தக்கார்க்கே செய்யா ஒரு நிலையே
முட்டின்றி மூன்று முடியுமேல் அஃதென்ப
பட்டினம் பெற்ற கலம்.

அறிவின்மை

251 Wen's an wahrem Wissen mangelt, ist wahrhaftig arm; es bedeutet Reichtum dem, der's hat. - Wird nicht, wenn man's wohl bedenkt, jemand - mehr ein weiblich Wesen als ein Mann - sich mit edlen Steinen schmücken, die das Aug' begehrt?

நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை, அஃதுடைமை
பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம், எண்ணுங்கால்
பெண்ணவாய் ஆணிழந்த பேடி யணியாளோ,
கண்ணவாத் தக்க கலம்?

252 Gar mancher leidet trotz des tiefen Wissens Not. Was der Grund sei? - Die seit alten Zeiten hochgerühmte Frau der Zunge wohnt in ihnen, doch die Frau der Blume bleibet eifersüchtig fern.

பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்து
அல்ல லுழப்ப தறிதிரேல் தொல்சிறப்பின்
நாவின் கிழத்தி யுறைதலாற் சேராளே,
பூவின் கிழத்தி புலந்து.

253 Wer des Vaters Drängen, doch zu lernen, voll Verachtung von sich wies - wird im Angesichte vieler zornig seinen Stock erheben, den als schuldig anzuklagen und zu schlagen, welcher freundlich gar ein Manuskript zu lesen gibt.

கல்லென்று தந்தை கழற அதனையோர்
சொல்லென்று கொள்ளா திகழ்ந்தவன், மெல்ல
எழுத்தோலை பல்லார்முன் நீட்ட விளியா
வழுக்கோலைக் கொண்டு விடும்.

254 Wenn jemand, ohne Wissen aufgewachsen, in dem Kreis der Weisen schweigt, ist's, als säße dort ein Hund. - Wenn er sich erhebt, zu sprechen, ist's, als bellte es aus seinem Mund.

கல்லாது நீண்ட ஒருவன் உலகத்து
நல்லறி வாள் ரிடைப்புக்கு , மெல்ல

இருப்பினும் நாயிருந்து தற்றே. இராஅது
உரையினும் நாய் குரைத் தற்று.

255 Wer niedrig Wesens und mit Lehrern schlechter Schul' und
falscher Lehre Umgang pflegt, der stammelt dummes Zeug. - Wer
teilhaftig großen Wissens, gibt nicht die Erkenntnis seines Wissens
preis, wird er gleichwohl flehend drum gefragt: weiß er doch, daß der
Verstand des Fragestellers es nicht fassen mag.

புல்லாப்பன் கோட்டிப் புலவ ரிடைப்புக்குக்
கல்லாத சொல்லுங் கடையெல்லாம். கற்ற
கடாஅயினும் சான்றவர் சொல்லார் பொருண்மேல்
படாஅ விடுபாக் கறிந்து.

256 Wer gelehrter Zunge, schweiget still, da er Falsches sagen könnt';
andre reden wild drauf los. - Der Palmyrapalme trockne Blätterbüschel
rascheln laut, doch nicht das grüne Blatt.

கற்றறிந்த நாவினார் சொல்லார்தம் சோர்வஞ்சி
மற்றைய ராவார் பகர்வர் பனையின்மேல்
வற்றிய ஓலை கலகலக்கும், எஞ்ஞான்றும்
பச்சோலைக் கில்லை யொலி.

257 Lehrtest du die Undankbaren Tugend, stampfstest gleichsam süße
Mangofrucht zu Brei und würdest ihn zum Fraß in einen Schweinetrog.
Derer dumpfen Geistes wegen ach verlören Tugendlehren ihre Kraft
- wirkungslos und nicht verstanden -, wären auch dem Ohr nicht recht.
Gleichsam könntest einen hölzernen Stecken treiben in des Berges Fels.

பன்றிக்கூழும் பத்தரில் தேமா வடித்தற்றால்,
நன்றறியா மாந்தர்க் கறத்தா றுரைக்குங்கால்,
குன்றின்மேற் கொட்டுந் தறிபோல் தலைதகர்ந்து
சென்றிசையா வாகுஞ் செவிக்கு.

258 Wüschest du auch Tag um Tag Holzkohle in der Milch und legtest
sie zum Trocknen aus: so wird sie doch nicht weiß. - Prügeltest du
Weisheit mit dem Stecken in den unbeherrschten Leib: es nützt
nichts!

பாலாற் கழீஇப் பலநாள் உணக்கினும்
வாலிதாம் பக்கம் இருந்தைக் கிருந்தன்று!
கோலாற் கடாஅய்க் குறிலும் புகலொல்லா
நோலா உடம்பிற் கறிவு.

259 Wessen Geist voll fauler Dinge, gleichet Fliegen, welche ihre Nahrung nicht auf duftend Blumen sammeln, doch sich gierig stürzen auf den Schmutz. - Welche lichte Einsicht schaffen klare, honigsüße Worte aus der Würd'gen Mund!

பொழிந்தினிது நாளிலும் பூமிசைதல் செல்லாது
இழிந்தவை காழுறுஉம் ஈப்போல், இழிந்தவை
தாங்கலந்த நெஞ்சினார்க் கென்னாகும், தக்கார்வாய்த்
தேன்கலந்த தேற்றச் சொல் தேர்வு.

260 Es versteht ein niedrig Wesen makellose Weisung aus dem Mund der Weisen nicht. Schmerz bereitet ihm solch Wort. Darob schaut er andern gleichen Wesens ins Gesicht - und beruft sogleich verwerfliche Versammlung ein.

கற்றா ருரைக்குங் கசடறு நுண்கேள்வி
பற்றாது தன்னெஞ் சுதைத்தலால். மற்றுமோர்
தன்போ லொருவன் முகநோக்கித் தானுமோர்
புன்கோட்டி கொள்ளுமாம் கீழ்.

27 Vom nutzlosen Wohlstand

நன்றியில் செல்வம்

261 Fledermäuse meiden den Feronia-Baum mit seinem trocknen Stamm, gleichwohl reiche Frucht er trägt und nahe ist. - Sind auch schlechte Menschen nahe: zähl auf deren Wohlstand nicht!

அருகல தாகிப் பலமுத்தக் கண்ணும்
பொரிதாள் விளவினை வாவல் குறுகா,
பெரிதனிய ராயினும் பீடிலார் செல்வம்
கருதுங் கடப்பாட்ட தன்று.

262 Niemand streckt die Hand aus nach dem Kalli-Strauch, gleichwohl er manch zarte Knospe trägt und nahe ist; seine Blüten kannst nicht in Girlanden flechten, dienen darob nicht als Schmuck. - Kluge pflegen keinen Umgang mit den Schlechten, gleich, wie groß der Schlechten Wohlstand ist.

அள்ளிக்கொள் வன்ன குறுமுகிழ வாயினும்
கள்ளிமேற் கைநீட்டார் குடும்பு அன்மையால்
செல்வம் பெரிதுடையராயினும் கீழ்க்கை
நள்ளார் அறிவுடை யார்.

263 Wer am Meeresufer mit den Buchten und den zahllos Wellen wohnt, trinket doch vom frischen Wasser aus der Quelle, die dem Fels entspringt. - Wohnen Reiche in der Nähe, sucht man lieber eines andern Hand - müßi' man auch, um ihn zu finden, gehen weit ins Land.

மல்கு திரைய கடற்கோட் டிருப்பினும்,
வல்லூர் றுவரில் கிணற்றின்கட் சென்றுண்பர்,
செல்வம் பெரிதுடைய ராயினும், சேட்சென்றும்
நல்குவார் கட்டே நசை.

264 In der Welt, vom Meer umschlungen, ist Verdienst ein nichtig Ding. - Wer Erkenntnis hat, ist arm an weltlich Gut. Anderen, die nichts begriffen haben - Blätterbüscheln der Palmyrapalme und den Auberginen gleich -, ergeht es wohl: tragen Seide und manch

kostbares Gewand.

புணர்கடல்கூழ் வையத்துப் புண்ணியமோ வேறே
உணர்வ துடையா ரிருப்ப உணர்விலா
வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும் வாழ்வாரே,
பட்டும் துகிலும் உடுத்து.

265 Während freundliches, gerechtes Volk in Armut lebt, sinnest du darüber nach, warum nur den Ungerechten und den Dummen alle Freuden sind zuteil. - Du mit Augen schlanken Pfeilen gleich! - Es ist Frucht der Taten aus den Tagen, die vergangen sind. Wer darüber nachdenkt, findet keinen andern Grund.

நல்லார் நயவர் இருப்ப நயமிலாக்
கல்லார்க்கொன் றாகிய காரணம், தொல்லை
வினைப்பய னல்லது வேனெடுங் கண்ணாய்!
நினைப்ப வருவதொன் றில்.

266 Goldne Dame, die auf schöner Blume thronet wie ein Blatt, das ohne Duft! - Stirb und fall als Asche nieder auf den Grund! Du weilst in der Würdelosen und Verderbten Haus - und läßt die Guten, rein wie Gold, im Stich.

நாறாத் தகடேபோல் நன்மலர்மேற் பொற்பாவாய்!
நீராய் நிலத்து விலியரோ. வேறாய்
புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய்நீ பொன்போலும்
நன்மக்கள் பக்கம் துறந்து.

267 Schämt sich Armut, die bei Tugendhaften weilet, nicht? Klebt der Wohlstand denn nicht an den Geizigen wie Leim? - Du mit Augen Pfeilen gleich! - Sieh erstaunt, wie beides bleibt, ohne daß hierzu gerechtes Urteil je gesprochen ward!

நயவார்கண் நல்குரவு நாணின்று கொல்லோ,
பயவார்கட் செல்வம் பரம்பப் பயின்கொல்,
வியவாய்காண் வேற்கண்ணாய் இவ்விரண்டும் ஆங்கே
நயவாது நிற்கு நிலை.

268 Wer noch Scham empfindet wegen seiner Not, ziehet fort und ziehet Tag um Tag zu Fuß umher und ißt den Bettelrest. - Doch der Schamlose reist nicht zu Fuß, sondern ißt zu Hause schwitzend manche Leckerei.

வலைவக எல்லாதார் காலாறு சென்று
கலைவகள் உண்டு கழிப்பார், வலைவகள்
காலாறுஞ் செல்லார் கருனையால் துய்ப்பவே
மேலாறு பாய விருந்து.

269 Während in der Ähre roten Reiskorns goldner Keim verdorrt, gießt die blitzeshelle Wolke ihre Schätze nutzlos auf das Meer. - Sind die Dummen reich geworden, fallen ihnen auch noch milde Gaben zu.

பொன்னிறச் செந்நெற் பொதியொடு பீள்வாட
மின்னொளிர் வானங் கடலுள்ளங் கான்றுகக்கும்,
வேண்மை யுடையார் விழுச்செல்வம் எய்தியக்கால்
வண்மையும் அன்ன தகைத்து.

270 Gleichwohl Dumme lernen, lernen sie in Wahrheit nicht. Kluge, gleichwohl ungebildet, sind Gelehrten gleich. - Wer nicht bettelt, ist trotz größter Armut reich. Arm ist, wer von seinem Reichtum anderen nicht gibt.

ஓதியும் ஓதார் உணர்விலார் ஓதாதும்
ஓதி யனையார் உணர்வுடையார், துய்தாக
நல்கூர்ந்தும் செல்வர் இரவாதார், செல்வரும்
நல்கூர்ந்தார் ஈயா ரெனின்.

28 Vom Geiz

ஈ-யாமை

271 Erst zu teilen, dann zu essen, an die Grenze seiner Möglichkeiten vorzustoßen, Freunden und den andern abzugeben, Kochen-Essen ist. Wer nichts taugt, sperrt seine Türen zu und ißt allein. - Er geht nicht durchs Tor zu andern Welten ein.

நட்டார்க்கும் நள்ளா தவர்க்கும் உளவரையால்
அட்டது பாத்துண்டல் அட்டுண்டல், அட்டது
அடைத்திருந் துண்டொழுகும் ஆவதின் மாக்கட்கு
அடைக்குமாம் ஆண்டைக் கதவு.

272 Wer, seinen Möglichkeiten angemessen, gibt, sei es wenig oder viel, erreicht Vortrefflichkeit. - Wer trotz großen Wohlstands spricht: "Laßt uns klug sein, laßt uns später geben!" ist verloren in dem Meer von Schuld.

எத்துணை யானும் இயைந்த அளவினால்
சிற்றறஞ் செய்தார் தலைப்படுவர், மற்றைப்
பெருஞ்செல்வம் எய்தியக்கால் பின்னறிதும் என்பார்
அழிந்தார் பழிகடலத் துள்.

273 Wer vor lauter Unvernunft nicht, was er hat, genießt, wer den Frommen nicht von seinem Wohlstand gibt, wer gehortet hat - und stirbt -, den verlacht, was er gerafft: alles Schöne dieser Welt verspottet ihn.

துய்த்துக் கழியான் துறவோர்க்கொன்றி கலான்
வைத்துக் கழியும் மடவோனை வைத்த
பொருளும் அவனை நகுமே உலகத்து
அருளும் அவனை நகும்.

274 An dem Reichtum des Hartherzigen, welcher weder gibt noch, was er hat, genießt, werden Fremde sich ergötzen - wie an mancher edlen Jungfrau, welche unverheiratet zu Hause hockt.

கொடுத்தலுந் துய்த்தலுந் தேற்றா இடுக்குடை

உள்ளத்தான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம் இல்லத்து
உருவுடைக் கன்னியரைப் போலப் பருவத்தால்
ஏதிலான் துய்க்கப் படும்.

275 Trotz des weiten Meeres mit den wogend Wellen warten Menschen, daß der Strom sich fülle, welcher sich aus kleinster Quelle - die oft trocken - langsam speist, und trinken dort. - Besser eines Tugendhaften bittre Armut als der Reichtum dessen, der von einer andern Welt nichts weiß!

ஏறிநீர்ப் பெருங்கடல் எய்தி யிருந்தும்
அறுநீர்ச் சிறுகிணற்றுாறல் பார்த் துண்பர்
மறுமை யறியாதா ராக்கத்தின் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை.

276 Der Geizhals fordert Wohlstand nur für sich allein und spricht: "Er ist mein, er ist mein!" und ich stimme mit ihm ein: "Er ist mein, er ist mein!" - Ist er sein, dann gibt er weder, noch genießt er ihn; und auch ich geb' weder davon, noch genieß ich ihn.

எனதென தென்றிருக்கும் ஏழை பொருளை
எனதென தென்றிருப்பன் யானும். தனதாயின்
தானும் அதனை வழங்கான் பயன்துவ்வான்
யானும் அதனை அது.

277 Die Armen entkamen vielem, dem der Reiche, der nicht weiß, was Not ist, nicht entging: sie entkamen dem Verlust; sie entkamen Sparens Müh'; sie entkamen des Vergrabens Plackerei; sie entkamen Schmerzen in den Händen, ihren Wohlstand vor den mächt'gen Dieben zu verbergen in dem sicheren Versteck. - Manchem Leid entgingen sie!

வழங்காத செல்வரின் நல்குந்ந்தார் உய்ந்தார்.
இழந்தா ரெனப்படுதல் உய்ந்தார் உழந்ததனைக்
காப்புய்ந்தார் கல்லுதலும் உய்ந்தார்தங் கைந்நோவ
யாப்புய்ந்தார் உய்ந்த பல.

278 Da es ihm gehörte, gab er nicht; da es ihnen zugefallen, geben auch die Erben nicht. - Hätte er gegeben, als es ihm gehörte, hätten

sie ihn nicht getadelt; hätten sie gegeben, als es ihnen zugefallen, gäb' es seinen Tadel nicht. - Einzig Grund, daß das Erbarmen, anderen zu geben, fehlt - ist Geiz.

தனதாகத் தான் கொடான். தாயத் தவருந்
தமதாய போழ்தே கொடாஅர்தனதாக
முன்னே கொடுப்பின் அவர்கடியார், தான்கடியான்
பின்னை அவர்கொடுக்கும் போழ்து.

279 Gaben zu verschenken, ohne drüber nachzudenken, ist Mildtätigkeit. - Bittende sind wie das Kalb, Geber wie die Kuh. - Niedertracht gibt milde Gaben unter Zwang. Eine schlechte Kuh gibt reichlich Milch, wenn sie gezwungen wird.

இரவலர் கன்றாக ஈவார் ஆ வாக
விரகிற் சுரப்பதாம் வண்மை - விரகின்றி
வல்லவர் ஊன்ற வடி ஆபோல் வாய்வைத்துக்
கொல்லச் சுரப்பதாங் கீழ்.

280 Wohlstand zu horten bedeutet nur Leid; prangenden Wohlstand zu hüten schafft größeres Leid. Nimmt gehortet Wohlstand ab, so ist es Leid. - Also wohnt Wohlstand in dem Leid.

ஈட்டலுந் துன்பமற் நீட்டிய வொண் பொருளைக்
காத்தலும் ஆங்கே கடுத்துன்பம், காத்தல்
குறைபடல் துன்பம், கெடித்துன்பம் துன்பக்கு
உறைபதி மற்றைப் பொருள்.

இன்மை

281 Da er in ein rotgefärbtes Tuch sich hüllt und vielleicht nur ein paar Münzen hat, wird ihm doch von vielen Hochachtung gezollt. - Wer nicht Wohlstand nennt sein eigen, stammt er auch aus edlem Haus, wird abscheulicher als eine Leiche eingeschätzt.

அத்திட்ட கூறை அரைச்சுற்றி வாழினும்
பத்தெட்டுடைமை பலருள்ளும் பாடெய்தும்
ஓத்த குடிப்பிறந்தக் கண்ணுமொன் றில்லாதார்
செத்த பிணத்திற் கடை.

282 Wo das Wasser es nicht schafft, dringt Butter ein; mehr als Butter kann's der Rauch. - Wen die Armut hat entwürdigt, findet eher einen Winkel, einzudringen, als der Rauch.

நீரினும் நுண்ணிது நெய்யென்பார், நெய்யினும்
யாரும் அறிவர் புகைநுட்பம், தேரின்
நிரப்பிடும்பை யாளன் புகுமே, புகையும்
புகற்கரிய பூழை நுழைந்து.

283 Auf des hohen Berges Felsenklippen Kanthal-Blumen sind verblüht, rot wie Karmesin geflecktes Bienenvolk nicht länger ihre Blüten sucht. - Herr des Landes, wo mit Steinen man die Papageien schreckt! - Niemand sucht der Armen Näh'!

கல்லோங் குயர்வரைமேற் காந்தள் மலராக்கால்
செல்லாவாம் செம்பொறி வண்டினம் கொல்லைக்
கலா அற் கிவிகடியுங் கானக நாட!
இலாஅஅர்க் கில்லை தமர்.

284 Um den Reichen sammelt tausendfach sich kriecherisches Pack, wie das Krähenvolk sich um den Leichnam schar. Ist der Wohlstand - gleich der Bienen Flug - geschwunden, fragt doch niemand, wie es ihm ergehen mag.

உண்டாய போழ்தின் உடைந்துழிக் காகம்போல்

தொண்டா யிரவர் தொகுபே,வண்டாய்த்
திரிதருங் காலத்துத் தீதிலிரோ என்பார்
ஒருவரும் இவ்வுலகத்தில்.

285 Herr des schönen Landes mit den Bergesketten, deren Felsen
mancher widerhallend Wasserfall umspült! - Des Familie, mannhaft
Tugend und sein überragend Wissen zählen nicht, hat die Armut ihn
gepackt.

பிறந்த குலமாயும், பேராண்மை மாயும்
சிறந்ததங் கல்வியும் மாயும், கறங்கருவி
கன்மேற் கழுஉங் கணாமலை நன்னாட!
இன்மை தழுவப்பட் டார்க்கு.

286 Lebt er auch im Dorf und sieht die Armen hungrig näherkommen,
Hilfe zu erleben: er gewährt sie nicht. - Warum nur vergeudet er dort
seine Tag? Besser wär's, der Geizhals sucht' als Bettler andre heim!

உள்கூர் பசியால் உழைநசைஇச் சென்றார்கட்கு
உள்ளு ரிருந்துமொன் றாற்றாதான், உள்ளூர்
இருந்துயிர் கொன்னே கழியாது தான்போய்
விருந்தின னாதலே நன்று.

287 Du, des scharfe Zähne um die Wette eifern mit den Blüten des
Jasmins! - Greift die scharfe Not der Armut an, geht sogleich verloren,
was den guten Menschen ausmacht - Geistesschärfe aus dem Vorrat
größter Weisheit ebenso.

நீர்மையே யன்றி நிரம்ப எழுந்ததங்
கூர்மையும் எல்லாம் ஒருங்கிழப்பர், கூர்மையின்
முல்லை அலைக்கும் எயிற்றாய். நிரப்பென்னும்
அல்லல் அடையப்பட்டார்.

288 Besser ist ein Leben, welches ins Verderben führt: weit zu gehen
und an jeder Tür die Hände auszustrecken, als mit Armut sich zu
Hause abzumühen, Bittende gar abzuweisen - weil man nichts zu
geben übrig hat.

இட்டாற்றும் பட்டொன் றிரந்தவர்க் காற்றாது

முட்டாற்றுப் படும் முயன்றுள்ளார் வாழ்தலின்
நெட்டாற்றுச் சென்று நிரைமனையிற் கைநீட்டிங்
கெட்டாற்று வாழ்க்கையே நன்று.

289 Hände, die einst goldne Reifen trugen, pflücken nun die wilden
Kräuter, kochen sie und nehmen dann vom Palmblatt-Teller schales
Mahl. - Tief im Herzen traurig, leben sie dahin, da das Glück sich hat
gewendet und Verderben naht.

கடகஞ் செறிந்ததங் கைகளால் வாங்கி
அடகு பறித்துக்கொண்டட்டுக் - குடைகலனா
உப்பிலி பெந்தைதின் றுள்ளற்று வாழ்பவே,
துப்புரவு சென்றுலந்தக் கால்.

290 Die summenden, getupften, leuchtend hellen Bienen weilen nicht
auf dem verblühten Ast. - Herr des guten, kühlen Landes mit den
hohen Bergen, von woher die reichen Wasserströme unaufhörlich
stürzen tief hinab! - Niemand sucht der Armen Näh!

ஆர்த்த பொறிய அணிகிளர் வண்டினம்
பூத்தொழி கொம்பின்மேற் செல்லாவாம் - நீர்த்தருவி
தாழா உயர்சிறப்பின் தண்குன்ற நன்னாட!
வாழாதார்க் கில்லை தமர்.

மானம்

291 Der Ehrenwerten Geist wird eine Flamme wilder Feuersbrunst im Walde gleich, sehen sie die überheblich Taten derer, denen tugendhaftes Wesen fremd, deren Stärke - nur den Reichtum kennt.

திருமதுகை யாகத் திறனிலார் செய்யும்
பெருமிதங் கண்டக் கடைத்தம் எரிமண்டிக்
கானத் தலைப்பட்ட தீப்போற் கனலுமே.
மான முடையார் மனம்.

292 Folgten sie, die Herren ihrer selbst, den durch und durch Verachtenswerten, um von ihrer Not zu reden, wären sie auch abgemagert zum Skelett? - Sprächen sie davon nicht eher zu erleuchtet Seelen, die das Leid verstehen, noch bevor ein Wort gesprochen ward?

என்பாய் உகினும் இயல்பிலார் பின்சென்று
தம்பா டுரைப்பரோ தம்முடையார் தம்பாடு
உரையாமை முன்னுணரும் ஒண்மை யுடையார்க்கு
உரையாரோ தாமுற்ற நோய்?

293 Wir, die Armen, ließen sie gewiß herein und stellten sie den Lieben unsres Hauses vor. - Sie aber schämen sich unser - als ob alle weiblich Tugend mit den Füßen würd' getreten, würfen unsre Frauen auch nur einen Blick auf sie. Also setzen sie uns an die Hintertür, und wir essen dort den Reis. - Der Gedanke an die Freundschaft mit den Reichen komme deshalb gar nicht auf!

யாமாயின் எம்மில்லங் காட்டுதும் தாமாயின்
காணவே கற்பழியும் என்பார்போல் - நாணிப்
புறங்கடை வைத்தீவர் சோறும் அதனால்
மறந்திடுக செல்வர் தொடர்பு.

294 Du mit einer Lockenpracht, die des Moschus Duft verströmt! - Was die Ehrenwerten schätzen: gut ist es und ruhmenswert für diese Welt. Gleichwohl bringt's in andrer Welt auch viel Verdienste dem, der sich unbeirrt dem Pfad der Tugend zugesellt.

இல்மையும் நன்றாம் இயல்நெறியுங் கைவிடா
 தும்மையும் நல்ல பயத்தலால் செம்மையின்
 நானம் கமழுங் கதுப்பினாய்! நன்றகாண்
 மான முடையார் மதிப்பு.

295 Wer Vortrefflichkeit erreicht', verrichtet nicht, was Schuld und Sünde schafft, wäre auch der Tod der einzig Weg daraus. - Tod bereitet einen Tag nur und ein kleines Weilchen Leid. Außer jenen Taten gibt es nichts, was ein nimmer gutzumachend Leiden mit sich bringt.

பாவமும் ஏனைப் பழியும் படவருவ
 சாயினும் சான்றவர் செய்கலார் - சாதல்
 ஒருநாள் ஒருபொழுதைத் துன்பம் அவைபோல்
 அருநவை ஆற்றுகத் இன்று.

296 Wahrhaft arm, wer keine Gaben gibt, wird er auch als Reichster unter Reichen auf der fruchtbaren und weiten Erde eingeschätzt! - Herren dreier mächtig Länder, wer als Armer nicht der Reichen Hilfe sucht!

மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்பவ ருள்ளெல்லாம்
 செல்வ ரெனினும் கொடாதவர் நல்கூர்ந்தார்,
 நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத் தரையரே,
 செல்வரைச் சென்றிரவா தார்.

297 Du mit Augen scharfen Pfeilen gleich und Brauen wie ein Bogen lang! - Die Gemeinen fürchten Hungers Bitterkeit. Andre fürchten andres, was nicht angenehm. Doch die Höchsten fürchten Worte, welche dem Verbrechen zuzuordnen sind.

கடையெலாம் காய்பசி அஞ்சுமற் றேனை
 இடையெலாம் இன்னாமை அஞ்சும் - புடைபரந்த
 விற்புருவ வேனெடுங் கண்ணாய்! தலையெல்லாம்
 சொற்பழி அஞ்சி விடும்.

298 Da die klugen, äüßerst Ehrenwerten sehn der Reichen flüchtigen, verachtungsvollen Blick, wenn geringschätzig sie sprechen: "Diese guten Leute! Ach, in welcher Armut leben sie! Das arme Volk!" - wird

in ihnen eine Flamme lodern wie das Feuer nah dem Blasebalg an Hufschmieds Feuerstell'.

நல்லர் பெரிதளியர் நல்கூர்ந்தார் என்றெள்ளிச்
செல்லர் சிறுநோக்கு நோக்குங்கால் - கொல்லன்
உலையுதும் தீயேபோல் உள்கனனுங் கொல்லோ,
தலையாய சான்றோர் மனம்.

299 Nicht zu geben dem, der bittet, da du nichts hast, um zu geben:
schäm dich nicht! Ist es angebracht, vor Furcht zu schaudern: schäm
dich nicht! Doch auf andre Art erniedriget zu werden: nicht zu wagen,
das zu sagen, was uns jene, die uns liebelos begegnen, an Verletzung
angetan - solches ist ein Grund zur Scham!

நச்சியார்க் கீயாமை நாணன்று நாணானும்
அச்சத்தால் நானுதல் நாணன்றாம், எச்சத்தின்
மெல்லிய ராகித்தம் மேலாயார் செய்தது
சொல்லா திருப்பது நாண்!

300 Im Dschungel jagt der Tiger wilde Kuh und tötet sie. Doch frißt er
nicht und läßt am Wege liegen, was dort liegt. - Jene, die
Vortrefflichkeit erreichten, wären ihnen weite Himmelsräume nah,
wollten solche Himmel nicht begehren - fielen sie nur durch Verlust der
Ehre zu.

கடமா தொலைச்சிய காணுறை வேங்கை
இடம்வீழ்ந்த துண்ணா திறக்கும், இடமுடைய
வானகம் கையுறினும் வேண்டார் விழுமியோர்.
மானம் மழுங்க வரின்.

31 Von der Furcht vor dem Betteln

இரவச்சம்

301 Werden denn die Weisen, kritischen Verstandes, jenen bettelnd folgen, die in geistiger Verwirrung sagen: "Diese Armen hängen völlig von und ab! Ihr Geschick aus eigener Kraft zu wandeln: sie verstehen's nicht!"?

நம்மாலே யாவறிந் நல்கூர்ந்தார் எஞ்ஞான்றும்
தம்மாலாம் ஆக்கம் இலரென்று தம்மை
மருண்ட மனத்தார்பின் செல்பவோ, தாமும்
தெருண்ட அறிவினவர்?

302 Da das Sterben und erneut Geborenwerden nur die Spanne eines Lidschlags dauert: ist es denn ein Fehler, wenn man lieber Hunger leidet, nicht begeht verachtenswerte Tat - als den Ranzen vollzuschlagen und zu tun, was Schande bringen mag?

இழித்தக்க செய்தொருவன் ஆர உணலின்
பழித்தக்க செய்யான் பசித்தல் தவறோ?
விழித்திமைக்கு மாத்திரை யன்றோ ஒருவன்
அழித்தும் பிறக்கும் பிறப்பு.

303 Ihre eigne Not zu lindern, werden jene, deren einzig Reichtum bittre Armut ist, es doch wagen, sich dem Betteln hinzugeben: also der Erniedrigung. - Dennoch werden sie, die edlen Wesens, niemals einen andern außer den um Hilfe bitten, der sie liebevoll umarmt und spricht: "Komm herein und iß!"

இல்லாமை கந்தா இரவு துணிந்தொருவர்
செல்லாரும் அல்லர் சிறுநெறிபுல்லா
அகம்புகுமின் உண்ணுமின் என்பவர்மாட்டல்லான்
முகம்புகுதல் ஆற்றுமோ மேல்?

304 Gleichwohl sich das Glück gewendet, wird doch, wer erhabnen Geistes, standhaft über Dinge sinnen, welche jenseits allem andern hoch erhaben sind. - Er verschmäht es, mit gebeugtem Nacken vor die Tore hinzutreten, deren Ziel das Horten ihres Wohlstands ist.

திருத்தன்னை நீப்பினும் தெய்வம் செறினும்
உருத்த மனத்தோ டுயர்வுள்ளி னல்லால்
அருத்தம் செறிக்கும் அறிவிலார் பின்சென்
றெருத்திறைஞ்சி நில்லதா மேல்.

305 Sie doch niemals anzubetteln, deren Lieb' dir sicher ist, die sich einer Bitte nie entziehen: schafft Zufriedenheit. - Da der Geist vor Scham vergehet schon bei einem einzigen Gedanken an das Betteln: was mag der Empfänger denken, da gegeben ward?

கரவாத திண்ணன்பின் கண்ணன்னார் கண்ணும்
இரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை, இரவினை
உள்ளுங்கால் உள்ளம் உருகுமால், என்கொலோ
கொள்ளுங்கால் கொள்வார் குறிப்பு?

306 "Laß die Sorgen ruhig kommen, laß die Freuden gehen hin!" Wer so spricht, der hat den Stachel seiner Armut schon besiegt. - Warum sollte jemand einem Fremden seine Bettlerhand entgegenstrecken, da er unter Tränen von Begehr nach Hilfe wird gequält?

இன்னா இயைக இனிய ஒழிகென்று
தன்னையே தானிரப்பத் தீர்வதற் கென்னைகொல்
காதல் கவற்றும் மனத்தினாற் கண்பாழ்பட்
டேதி லவரை இரவு?

307 Herr des Landes, wo an jedem Bergeshange von den niederstürzend Wasserfällen Gold gewaschen wird! - Werden auch hienieden Menschen immerfort geboren, wird doch niemals der geboren, der das Bettelvolk nicht schmäht.

என்றும் புதியார் பிறப்பினும் இவ்வுலகத்
தென்று மவனே பிறக்கலான் குன்றின்
பரப்பெலாம் பொன்னொழுகும் பாயருவி நாட!
இரப்பாரை எள்ளா மகன்.

308 Not verwüstet Leibes äußere Gestalt; Weisheit und was gut ist zählen nicht. Also spricht er bettelnd zu dem Fremden: "Gib!" - Muß er nicht sogleich sein Leben geben, da ihm nicht gegeben wird?

புறத்துத்தன் இன்மை நலிய அகத்துத்தன்
 நன்னூனம் நீக்கி நிர்இ ஒருவனை
 ஈயாய் எனக்கென் நிரப்பானேல் அந்நிலையே
 மாயானோ மாற்றி விடின்?

309 Es ist entschuldbar, sich die Gunst der Reichen zu erwerben, so sich zu begeben in Abhängigkeit. - Schmerzhaft ist es, stille seinen Weg zu gehn. - Seine Würde zu verlieren und zu sagen: "Hilfst du mir?" schafft größte Pein.

ஒருவ ரொருரைச் சார்ந்தொழுகல் ஆற்றி
 வழிபடுதல் வல்லுதல்வால் - பரிசுழிந்து
 செய்யீரோ என்னானும் என்னுஞ்சொற் கின்னாதே
 பையத்தான் செல்லும் நெறி?

310 Gib aus tiefstem Herzensgrund das Maß an Hilfe, welches alter Freundschaft angemessen ist! - Wird nicht sonst im Herzen dessen, dem die Hilfe nicht gegeben, lodern wütend Feuerbrand?

பழமைகந் தாகப் பசைந்த வழியே
 கிழமைதான் யாதானுஞ் செய்க கிழமை
 பொறார்அவரென்னின் பொத்தித்தம் நெஞ்சத்
 தறாஅச் சுடுவதோர் தீ.

32 Von der Weisheit der Versammlung

அவையறிதல்

311 Sprich von Weisheit nicht zu jenen, deren Geist verdunkelt ist, die vom Weg der wahren Weisheit der Versammlung abgewichen und dort immerfort verkünden, was der Weisheit nicht entspricht! - Nur mit ihrer eignen seichten Weisheit leben sie in Harmonie.

மெய்ஞ்ஞானக் கோட்டி உறழ்வழிவிட்டாங்கோர்
அஞ்ஞானத் தந்திட் டதுவாங் கறத்துழாய்க்
கைஞ்ஞானங் கொண்டொழுதும் காரறி வாளர்முன்
சொன்ஞானஞ் சோர விடல்.

312 Die Wohlbeherrschten meiden schlechter Lehrer falsches Wort, welche, als ob sie's verstünden, Wissen im Gedächtnis häufen und nur nachzuplappern fähig sind. - Werden eines solchen Lehrers Worte in der Weisen Mitte bloßgestellt, wird er die Familie seines Gegners schmähen, oder er springt auf und ruft zum Kampf.

நாப்பாடஞ் சொல்லி நயமுணர்வார் போற்செறிக்குந்
தீப்புலவற் சேரார் செறிவுடையார் தீப்புலவன்
கோட்டியுட் குன்றக் குடிப்பழிக்கும் அல்லாக்கால்
தோட்புடைக் கொள்ளா எழும்.

313 Viele plappern mancherlei; und ihr größter Wunsch ist mitzureden, da die Zunge juckt. Sie erkennen nicht die Macht des Wissens, wissen nicht, sich auszudrücken - und ertragen Niederlagen nicht.

சொற்றாற்றுக் கொண்டு சுனைத்தெழுதல் காமுறுவர்,
கற்றாற்றல் வன்மையுந் தாந்தேறார், கற்ற
செலவுரைக்கும் ஆற்றியார், தோற்ப தறியார்,
பலவுரைக்கும் மாந்தர் பலர்.

314 Ohne eignes Wissen schnappt der Tor danach, was in eines andern Rede wichtig ist. - Unverfroren tritt er in den Kreis der Guten, plappert's nach und deckt so seine Dummheit auf.

கற்றதூஉ மின்றிக் கணக்காயர் பாடத்தால்
பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திரம் மற்றதனை
நல்லா ரிடையுக்கு நாணாது சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும்.

315 Wer von Weisheit reden will, sich auf dessen Seite schlägt, der des Sieges willen wilden Tieren gleich ein wütendes Gebrüll anhebt, der begreift die Wahrheit nicht. - Wie die Kürbiskerne wird er seine ausgeschlagenen Zähne liegen sehen in der eigenen Hand!

வென்றிப் பொருட்டால் விலங்கொத்து மெய்கொள்ளார்
கன்றிக் கறுத்தெழுந்து காய்வாரோ, டொன்றி
உரைவித் தகமெழுவார் காண்பவே, கையுள்
சுரைவித்துப் போலுந்தம் பல்.

316 Toren plappern ihre Lehre, die sie gar für Weisheit halten - kennen doch die Folgen nicht; werden Ungebührliches verkünden, was die andern kränkt. - Doch die Klugen, deren Ruhm unsterblich, werden tief beschämt solch Worte überhören, und die Mutter werden sie bedauern, die solch Toren einst gebar.

பாடமே ஓதிப் பயன்றெரிதல் தேற்றாத
மூடர் முனிதக்க சொல்லுங்கால், கேடருஞ்சீர்ச்
சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே, மற்றவரை
ஈன்றாட் கிறப்பப் பரிந்து.

317 Wie die Reize derer, welche ihre Lieb' verkaufen, kann man weise Schriften leicht verstehen, werden gründlich sie studiert. - Wer wie jene mit Verstand versehen, die so zart wie junge Sprossen: schwerlich kann er das ermessen, was an Wahrheit doch verborgen ist.

பெறுவது கொள்பவர் தோள்போல் நெறிப்பட்டுக்
கற்பவர்க் கெல்லாம் எளியநூல், மற்றம்
முறிபுரை மேனியர் உள்ளம்போன் றியார்க்கும்
அறிதற் கரிய பொருள்.

318 Mancher füllt sein Haus mit Büchern, doch versteht sie nicht. Weise, die sich um die Bücher sorgen, sind von einer Art. - Weise, die Gelesenes verstehen und es anderen erklären, gleichen ihnen nicht.

புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும் பொருடெரியார்
உய்த்தகமெல்லா நிறைப்பினும் மற்றவற்றைப்
போற்றும் புலவரும் வேறே பொருடெரிந்து
தேற்றும் புலவரும் வேறு.

319 Herr des Landes mit den weiten Bergeskette, wo das wilde Vieh
in Herden weit! - Ist's ein guter Kommentar über eine makellose
Arbeit, füllt man ihn mit deren Worten, die ihr Werk nicht gründlich
überprüfen und nicht vierfach Gliederung bedachten - und so die
Bedeutung seiner Arbeit zeigt?

பொழிப்பகல நுட்பநூ லெச்சமிந் நான்கின்
கொழித்தகலங் காட்டாதார் சொற்கள் பழிப்பில்
நிரையாமா சேர்க்கும் நெடுங்குன்ற நாட!
உரையாமோ நூலிற்கு நன்கு?

320 Werden sie aus niederem Geschlechte, doch gelehrter Werke
kundig, andere vor Fehlern in der Rede zu bewahren fähig sein? - Wer
doch edlem Haus entstammt und weise, mag sich nicht mit derer
Fehler plagen, denen ihrer Rede Thema unverständlich ist.

இற்பிறப் பில்லா ரெனைத்துநூல் கற்பினும்
சொற்பிறரைக் காக்குங் கருவியரோ? இற்பிறந்த
நல்லறி வாளர் நவின்றநூல் தேற்றாதார்
புல்லறிவு தாமறிவதில்.

33 Vom mangelnden Wissen

புல்லறிவாண்மை

321 Wer Verstand hat, sieht die Worte derer, die wahrhaftig lieben und voll Güte Tugend lehren, als nutzbringend an. - Toren können's nicht ermessen, sprechen nur verächtlich von der Tugend - wie die Suppenkelle nicht den Duft von Milchreis kennt.

அருளின் அறமுரைக்கும் அன்புடையார் வாய்ச்சொல்
பொருளாகக் கொள்வர் புலவர் பொருளல்லா
ஏழை அதனை இகழ்ந்துரைக்கும் பாற்கூழை
மூழை கவையுணரா தாங்கு.

322 Wird auch liebevoll gelehrt der Pfad der Tugend, hören doch die Toren, gleichwohl sie den Worten lauschen, nicht. - Der Hund des Gerbers packt und frißt das Leder, doch verschmäht den Duft von Milch- und Reisgericht.

அவ்வியம் இல்லார் அறத்தா றுரைக்குங்கால்
செவ்விய ரல்லார் செவிகொடுத்துங் கேட்கலார்.
கவ்வித்தோல் தின்னும் குணங்கர்நாய் பாற்சோற்றின்.
செவ்விய கொளத்தேற்றா தாங்கு.

323 Lebten oder stürben sie, was tut's! Schamlos Dumme, die nicht so viel Gutes tun wie ein Hirse Korn so klein, gleichwohl sie doch ständig sehen, wie ihr kostbar Leben schwindet: eines Auges Lidschlag ist ihr Lebensmaß.

இமைக்கும் அளவிற்கும் இன்னுயிர் போம் மார்க்கம்
எனைத்தானும் தாங்கண் டிருந்தும் தினைத்துணையும்
நன்றி புரிகல்லா நாணின் மடமாக்கள்
பொன்றிலென் பொன்றாக்கா லென்?

324 Da die Tage sind gezählet und kein Wächter dies verhindern kann, da gar mancher in der Menschen Mitten Schuld auf sich geladen hat: warum nicht gemeinsam lachen und sich all des Schönen freuen! Warum mürrisch abseits stehen, warum nähren Haß?

உளநாள் சிலவால் உயிர்க்கேமம் இன்றால்,
பலர்மன்னுந் தூற்றம் பழியால் பலருள்ளும்
கண்டாரோ டெல்லாம் நகாஅ தெவனோருவன்
தண்டித் தனிப்பகை கோள்?

325 Ein Mann trat vor versammelt Rat der Weisen, und da er den
anderen verachtet', lud er Schmach auf sich. - Verharret, wer verachtet
ward, in Schweigen, fragt man, ob's der Schmäher überlebt.

எய்தி யிருந்த அவைமுன்னர்ச் சென்றெள்ளி
வைதான் ஒருவன் ஒருவனை, வைய
வயப்பட்டான் வாளா இருப்பானேல் வைதான்
வியத்தக்கான் வாழும் எனின்.

326 Wer nicht tugendhafte Werke tat, noch bevor das Alter naht' -
wird mit bitterbösen Worten in dem Haus herumgestoßen, und sogar
die Dienstmagd wird ihm sagen, daß er auf die Seite trete oder aus
dem Hause geh'.

மூப்புமேல் வாராமை முன்னே அறவினையை
ஊக்கி அதன்கண் முயலாதான் - நூக்கிப்
புறத்திரு போகென்னும் இன்னாச்சொல் இல்லுள்
தொழுத்தையாற் கூறப் படும்.

327 Wer nur wenig weise, der genießt nicht, was das Leben Schönes
schenkt; weder gibt er denen, die's verdienen, milde Gaben, noch
kommt er dem guten Wege nahe, der vor aller Unbill schützt; und
verblendet richtet er sein Streben darauf, Wohlstand zu erwerben - und
vergeudet also seine Lebenszeit.

தாமேயும் இன்புறார், தக்கார்க்கு நன்றாற்றார்
எமஞ்சார் நன்னெறியுஞ் சேர்கலார், தாமயங்கி
ஆக்கத்துள் தூங்கி அவத்தமே வாழ்நாளைப்
போக்குவார் புல்லறிவி னார்.

328 In der Jugend nehmen sie kein Essen - gleichsam guten Taten,
auf die letzte Reise mit, doch zurren ihre Taschen auf dem Rücken
fest und sprechen: "Später lernen wir, was Weisheit ist!" - Gold, auf
das die Hände solcher Toren weisen, wird einst sauer schmecken wie

die Vilam-Frucht.

சிறுகாலை யேதமக்குச் செல்வுழி வல்சி
இறுகிறுகத் தோட்கோம்புக் கொள்ளார், இறுகிறுகிப்
பின்னறிவாம் என்றிருக்கும் பேதையார் கைகாட்டும்
பொன்னும் புளிவிளங்கா யாம்.

329 Wenn sie arm sind, oder spüren sie der Krankheit Todesgriff,
wenden sie sich andern Welten zu. Wächst der Wohlstand, hegen sie
nicht einen einzigen Gedanken, sei er wie ein Senfkorn klein, an die
andre Welt. - Töricht, wer sich so verhält!

வெறுமை யிடத்தும் விழுப்பிணிப் போழ்தும்
மறுமை மனத்தாரே யாகி, மறுமையை
ஐந்தை யனைத்தானும் ஆற்றிய காலத்துச்
சிந்தியார் சிற்றறிவி னார்.

330 Gleichwohl sie sich menschliche Gestalt erwarben: an die Tugend
denken sie doch nicht! Ihre Tag' verbringen sie vergebens - wehe! -,
sehen, wie der Tod begierig nach den Liebsten, lieb wie Leben, greift.
Warum ist das so?

என்னேற் நிவ்வுடம்பு பெற்றும் அறம்நினையார்
கொன்னே கழிப்பார்தம் வாழ்நாளை, அன்னோ
அளவிறந்த காதற்றம் ஆருயி ரன்னார்க்
கொளஇழைக்கும் கூற்றமுங் கண்டு?

34 Von der größten Torheit

பேதைமை

331 Die Schildkröt' ward von ihren Mördern in den Topf geworfen; drunter zündeten sie Feuer an; doch sie ist sich ihres Schicksals nicht bewußt und tummelt sich voll Unbedacht. - So ist deren Wert zu messen, die sich, in des Lebens Netz gefangen, fröhlich tummeln, während starker Schlachtgeselle Tod nur darauf lauert, daß er sie vernichten kann.

கொலைஞர் உலையேற்றித் தீமடுப்ப ஆமை

நிலையறியா தந்தீர் படிந்தாடி யற்றே

கொலைவல் பெருங்கூற்றம் கோள்பார்ப்ப ஈண்டை

வலையகத்துச் செம்மாப்பார் மாண்பு.

332 Sie brachen auf, im weiten Meer zu baden, doch dann schrien sie: "Laßt uns noch ein wenig warten, bis das Tosen ist verstummt!" So ist deren Wert zu messen, welche sprechen: "Laßt uns erst die Last ablegen, welch ein Haus zu führen schafft, und danach beschreiten tugendhaften Weg und weise sein!"

பெருங்கட லாடிய சென்றார் ஒருங்குடன்

ஓசை அவிந்தபின் ஆடுது மென்றற்றால்

இற்செய் குறைவினை நீக்கி அறவினை

மற்றறிவாம் என்றிருப்பார் மாண்பு.

333 Weraus einer guten Kaste und Asketentugenden vollbrachte, wer beständig lernte und aus gutem Hause stammet - und in hohem Alter stehet, der ist den fünf Punkten nach ohn' einen Fehl. - Daß er von dem Guten, schon in alten Zeiten festgeschrieben, und vom Ruhm in dieser Welt nichts weiß - machet jeden Vorteil wertlos, als ob Butter fehlte im Gericht aus Milch und Reis.

குலந்தவங் கல்வி குடிமைமூழ் பைந்தும்

விலங்காமல் எய்தியக் கண்ணும் நலஞ்சான்ற

மையறு தொல்சீர் உலகம் அறியாமை

நெய்யிலாப் பாற்சோற்றின் தேர்.

334 Steine sind viel besser als ein niedrig Mensch; gleichwohl sie kein Wort verstehen, sind sie dem von Nutzen, welcher sie gebraucht - weil sie stehen, bleiben, liegen oder weggetragen werden können: ganz wie es gewollt.

கன்னனி நல்ல கடையாய் மாக்களின்,
சோன்னனி தாமுணரா வாயினும் - இன்னினியே
நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் இயங்குதலென்
றுற்றவர்க்குத் தாமுதவ லான்.

335 Wird durch eines Toren Treiben nichts gewonnen, und er handelt, als ob er gewonnen habe, wenn er Zorn hegt gegen jene, die mit ihm zu streiten voll Verachtung sind, wenn er wütend übler Worte Schwall aus seinem Munde stößt - bleibet nur ein schmerzlich Jucken, das die Zunge quält.

பெறுவதொன் நின்றியும் பெற்றானே போலக்
கறுவுகொண் டேலாதார் மாட்டும் கறுவினால்
கோத்தின்னா கூறி உரையாக்கால் பேதைக்கு
நாத்தின்னும் நல்ல கனைத்து.

336 Herr des Meeres Ufers, wo so reich der Lorbeer blüht! - Jämmerliche Freundschaft derer, die Verachtenswerten folgen und die sprechen: "Unter unserm Willen werden wir sie beugen!" ist - als schлüge man auf einen Felsen und verlöre unter Schmerzen seine Hand.

தங்கண் மரபில்லார் பின்சென்று தாமவரை
எங்கண் வணக்குதும் என்பவர் புன்கேண்மை
நற்றவிர்ப் புன்னை மலருங் கடற்சேர்ப்பு!
கற்கிள்ளிக் கையிழந் தற்று.

337 Ist die Butter unerreichbar, kreisen Ameisen doch unaufhörlich um den Topf. - Niedrig Menschen hangen an den Reichen, auch wenn sie von ihnen nichts bekommen außer - nichts.

ஆகா தெனினும் அகத்துநெய் யுண்டாகின்
போகா தெறும்பு, புறஞ்சுற்றும், யாதுங்
கொடாஅ ரெனினும் உடையாரைப் பற்றி

விடாஅர் உலகத் தவர்.

338 An keinem Tag verdienen sie sich Gutes; an keinem Tage tun sie tugendhafte Tat; an keinem Tage geben sie den Armen; Freude, die aus der Umarmung ihrer Frauen kommt, ist ihnen fremd; ihrem Leben eilt kein Ruhm voran. - Warum hassen solche Toren nicht die Lebenszeit?

நல்லவை நாடொறும் எய்தார், அறஞ்செய்யார்
இல்லாதார்க் கியாதொன்றும் ஈகலார், எல்லாம்
இனியார்தோள் சேரார், இசைபடவாழார்
முனியார்கொல் தாம்வாழும் நாள்?

339 Freundschaft des, dem Güte fremd ist, dem du dennoch inniglich begegnest, gleichwohl er die Worte spricht: "Solch Empfinden kenn' ich nicht!" - brächte sie der Welt, vom Meer mit seinem wogend Wellenschlag umgeben, Nutzen -, wäre nichts als Kümmernis!

விறைந்தொருவர் தம்மை வியப்ப ஓருவர்
விறைந்திலேம் என்றிருக்குங் கேண்மை தழங்குசூரல்
பாய்திரைதழ் வையம் பயப்பினும் இன்னாதே
ஆய்நலம் இல்லாதார் மாட்டு.

340 Wissen, das du dir erworben, aller Welt bekannte hohe Leistung und der Adel deines Hauses bringen Anerkennung ein, wird dies von den andern hochgelobt. - Solltest du es selbst verkünden, werden andere dich sehen als von der Besessenheit befallen, gegen die kein Kraut gewachsen ist.

கற்றனவும் கண்ணகறை சாயலும் இற்பிறப்பும்
பக்கத்தார் பாராட்டப் பாடெய்தும் தானுரைப்பின்
மைத்துனர் பல்கி மருந்தின் தணியாத
பித்தனென் றெள்ளப் படும்.

341 Streutest du auch morgens Bruchreis vor das Huhn, scharrt' es doch im Abfall ohne Unterlaß. - Zeigtest und erklärtest dem, der niedrig Wesens, Schriften voller tiefer Weisheit, ginge er beharrlicher als vorher seinen Weg, der ihm Ergötzen bringt.

கம்பி கடவதாக் காலைத்தன் வாய்ப்பெயினும்
குப்பை கிளைப்போவாக் கோழிபோல் மிக்க
கனம் பொதிந்த நூல்விரித்துக் காட்டினும் கீழ்தன்
மனம்புரிந்த வாறே மிகும்.

342 Sprächest du zu dem, der niedrig Wesens: "Laßt uns ohne Zögern Zuflucht suchen bei den Weisen ohne Fehl!" würd' er sich vielleicht erheben und verschwinden mit dem Rufe: "Laßt uns gehen, laßt uns schlafen! " - fände sicher irgendeinen Grund.

காழாய் கொண்டு கசடற்றார் தஞ்சாரல்
தாழாது போவாம் எனஉரைப்பின் கீழ்தான்
உறங்குவம் என்றெழுந்து போமாம் அஃதன்றி
மறங்குமாம் மற்றொன் றுரைத்து.

343 Herr des schönen Landes, wo manch schwellend Sturzbach sich ergießt! - Wenn die Ehrenwerten Reichtum sich verdienen, wichen sie doch nicht von tugendhaftem Weg. - Wer ein niedrig Wesen hat, der ändert sich trotz allen Wohlstands nicht.

பெருநடை தாம்பெறினும் பெற்றி பிழையா
தொருநடைய ராகுவர் சான்றோர் பெருநடை
பெற்றக் கடைத்தும் பிறங்கருவி நன்னாட!
வற்றாம் ஒருநடை கீழ்.

344 Herr des schönen Landes, wo manch gleißend Sturzbach sich ergießt! - Wahrhaft Große sehen jede Wohltat, war sie auch so klein gewesen wie ein Hirsekorn, als so groß wie eine Palme an. - Magst du Wohltaten erweisen wie die Palme hoch: sie sind für den Undankbaren nichts.

தினையனைத்தே யாயினும் செய்தநன் றுண்டால்
பனையனைத்தா உள்ளுவர் சான்றோர் பனையனைத்
தென்றுஞ் செயினும் இலங்கருவி நன்னாட!
நன்றில நன்றியார் மாட்டு.

345 Liebest du den Hund aus goldner Schüssel fressen, richtet' er
sein Auge nur auf andrer Schüssel Rest. - Ihrem Wesen angemessen
sind die Taten der Gemeinen, auch wenn du sie als die wahrhaft
Großen siehst.

பொற்கலத் தூட்டிப் புறந்தரினும் நாய்மிறர்
எச்சிற் கிமையாது பார்த்திருக்கும், அச்சிர்
பெருமை யுடைத்தாக் கொளினுங்கீழ் செய்யுங்
கருமங்கள் வேறு படும்.

346 Ist auch prangend Wohlstand ihrer, brüsten sich die wahrhaft
Großen nicht damit. - Die Gemeinen stellen sich mit Indra auf die
gleiche Stufe, kommt zu ihrem Reichtum nur hinzu ein kleines Stück.

சக்கரச் செல்வம் பெறினும் விழுமியோர்
எக்காலுஞ் சொல்லார் மிகுதிச் சொல், எக்காலும்
முந்திரிமேற் காணி மிகுவதேற் கீழ்தன்னை
இந்திரனா எண்ணி விடும்.

347 Auch aus reinem, gelbem Golde, angetan mit edlen Perlen, dient
der Schuh doch nur dem Fuß. - Werden die Gemeinen ihres
Wohlstands wegen auch geschätzt, wird ihr niedrig Wesen dennoch
wegen ihrer Taten offenbar.

மைதீர் பசும்பொன் மேல் மாண்டமணியழுத்திச்
செய்த தெனினுஞ் செருப்புத்தன் காற்கேயாம்,
எய்திய செல்வத்த ராயினும் கீழ்களைச்
செய்தொழிலாற் காணப் படும்.

348 Sieggewohnter Herr des schönen Bergenlands! - Der Gemeine ist
mit groben Worten groß, und was Freundlichkeit bedeutet, weiß er
nicht; über andrer Sorgen freut er sich; und sein Zorn bricht immer und
sogleich sich Bahn; nutzlos läuft er auf und ab und gießt Verachtung
über alle, die er trifft.

கடுக்கெனச் சொல்வற்றாம், கண்ணோட்டம் இன்றாம்
 இடுக்கண் பிறர்மாட்டுவக்கும், அடுத்தடுத்து
 வேகம் உடைத்தாம் விறன்மலை நன்னாட!
 ஏகுமாம் எள்ளுமாம் கீழ்.

349 Herr des widerhallend kühlen Ufers, wo die Neythal-Lilie ihren Honigduft verströmt! - Würdige, da mancher viele Tage auf sie wartet, sagen: "Sie sind alte Freud!" und machen's ihnen angenehm. - Die Gemeinen aber schmähen sie.

பழைய ரிவரென்று பன்னாட்பின் நிற்பின்
 உழையினிய ராகுவர் சான்றோர், விழையாதே
 கள்ளுயிர்க்கும் நெய்தற் கனைகடல் தண்சேர்ப்பு,
 எள்ளுவர் கீழா யவர்.

350 Höre, Herr! - Die jungen Bullen lernen nicht, das Joch zu tragen und den Wagen fortzuziehen, füttert man sie nur mit Heu und trimmt sie nicht und reibt sie nicht beständig ab. - Trotz erworbenen Wohlstands wird das Wesen der Gemeinen nur durch ihre Taten offenbar.

கொய்புல் கொடுத்துக் குறைத்தென்றும் தீற்றினும்
 வையம்பூண் கல்லா சிறுகுண்டை ஐயகேள்.
 எய்திய செல்வத்த ராயினும் கீழ்களைச்
 செய்தொழிலாற் காணப் படும்.

351 Wahrhaft Weise, gleichwohl jung an Jahren, halten über sich gar strenge Wacht. - Die Gemeinen, alt geworden, doch nicht weise, widmen sich der Niedertracht. Wie der windgeschüttelt Bambus sind sie innen hohl.

ஆர்த்த அறிவினர் ஆண்டிளைய ராயினுங்
காத்தோம்மித் தம்மை அடக்குப, மூத்தொறுமம்
தீத்தொழிலே கன்றித் திரிதந் தெருவைபோல்
போத்தறார் புல்லறிவி னார்.

352 Frösche in dem großen Teiche werden ihren Schleim nicht los. - Wer nicht weise, gleichwohl er manch gutes Buch studierte, dem fällt auch die Gabe, reines Wissen zu erwerben, schwer.

செழும்பெரும் பொய்கையுள் வாழினும் என்றும்
வழம்பறுக்க கில்லாவாந் தேரை வழும்பில்சீர்
நூல்கற்றக் கண்ணும் நுணுக்கமொன் றில்லாதார்
தேர்கிற்கும் பெற்றி அரிது.

353 Herr des Bergesketten reichen Lands! - Eines andern Lob zu künden, da man vor ihm steht, ist schwer. - Wie nur kommt es, daß des Schlechten Zunge eines andern Vorzüg' schmähet und gar seine Fehler kündet, da er vor ihm steht?

கணமலை நன்னாட! கண்ணின் றொருவர்
குணனையுங் கூற்ற் கரிதால் குணனழுங்கக்
குற்றம் உழைநின்று கூறுஞ் சிறியவர்கட்
கெற்றா லியன்றதோ நா?

354 Züchtig Frauen stellen ihre Reize nicht wie Huren aus. - Wie das klare Brunnenwasser zeigen die Gemeinen jeden ihrer Reize, und sie brüsten sich mit ihnen im Vorübergehn.

கோடேந் தகலக்குற் பெண்டிர்தம் பெண்ணீர்மை

சேடியர் போலச் செயல்தேற்றார்,கூடிப்
புதுப்பெருக்கம் போலத்தம் பெண்ணீர்மை காட்டி
மதித்திறப்பர் மற்றை யவர்.

355 Die Gemeinen sind dem Meißel gleich, der bereit ist, eine Blütenknospe aus dem Stein zu schlagen, doch sich ohne Hilfe nicht bewegt. - Jenen, die sie darum bitten, tun sie nicht gute Tat. Jenen, welche die Gemeinen zwingen, folgen sie aufs Wort.

தளிர்மேலே நிற்பினுந் தட்டாமற் செல்லா
உளிநீரார் மாதோ கயவர், அளிநீரர்க்
கென்னானுஞ் செய்யார் எனைத்தானுஞ் செய்பவே
இன்னாங்கு செய்வார்ப் பெறின.

356 An der Berge Schönheit denken Jäger; Bauern denken an die Felder, welche reiche Ernten eingebracht; Gute denken an das Gute, aus der Würd'gen Hand geschenkt. - Die Gedanken der Gemeinen kreisen nur darum, was sie gekränkt.

மலை நலம் உள்ளும் குறவன், பயந்த
விளைநிலம் உள்ளும் உழவன், சிறந்தொருவர்
செய்ததன் றுள்ளுவர் சான்றோர், கயந்தன்னை
வைததை உள்ளி விடும்.

357 Die Guten hangen jenem an, welcher ihnen auch nur eine gute Tat erwies; hundertfaches Unrecht, ihnen angetan, vergeben sie. - Siebenhundertfach an Wohltat reich, machen die Gemeinen wegen eines ihnen angetanen Unrechts alle Wohltat schlecht sogleich.

ஒருநன்றி செய்தவர்க் கொன்றி யெழுந்த
பிழைநூறுஞ் சான்றோர் பொறுப்பர் கயவர்க்
கெழுநூறு நன்றிசெய் தொன்றுதீ தாயின்
எழுநூறுந் தீதாய் விடும்.

358 Es vollbringen die gemeinen Reichen keine Taten, wie es jene, die aus edlem Hause stammen, trotz der Armut tun. - Mädchen mit den scharfen Augen einem Schwerte gleich! - Schmückst du eines Ebers Hauer, wird er doch kein kriegsbereiter Elephant.

ஏட்டைப் பருவத்தும் இற்பிறந்தார் செய்வன
மோட்டிடத்துஞ் செய்யார் முழுமக்கள், கோட்டை
வயிரஞ் செறிப்பினும் வாட்கண்ணாய், பன்றி
செயிர்வேழ மாகுத லின்று.

359 "Heute, plötzlich, noch ein Weilchen, dann geht es dem Ende zu!"
Mancher denkt es, mancher spricht es aus und tut es freudlos seinen
Freunden kund. Bald schon wandelt sich sein eifriger Verstand. - Er
verwelket wie ein Lotosblatt.

இன்றாதும் இந்நிலையே ஆதும் இனிச்சிறிது
நின்றாதும் என்று நினைத்திருந், தொன்றி
உரையின் மகிழ்ந்துதம் உள்ளம்வே ராகி
மரையிலையின் மாய்ந்தார் பலர்.

360 Gleichwohl er im Wasser aufgewachsen, ist das Mark des grünen
Netti-Baumes doch nicht feucht. - Hier auf Erden ist der Reichen Herz
so hart wie Stein auf kahlem Bergesfels.

நீருட் பிறந்து நிறம்பசிய தாயினும்
ஈரங் கிடையகத் தில்லாகும், ஓரும்
நிறைப்பெருஞ் செல்வத்து நின்றக் கடைத்தும்
அறைப்பெருங்கல் லன்னா ருடைத்து.

37 Verschiedenes

பன்னெறி

361 Das Haus stößt an der Wolken Rand; prächtig Wäterschar hält Wacht; Edelsteine funkeln Lampen gleich. - Lebt nicht eine gute Frau darin, ist es wie ein dichter Dschungel, den man kaum durchqueren kann.

மழைதினைக்கு மாடமாய் மாண்பமைந்த காப்பாய்
இழைவிளக்கு நின்றிமைப்பின் என்னாம்? விழைதக்க
மாண்ட மனையானை யில்லாதான் இல்லகம்
காண்டற் கரியதோர் காடு.

362 Von makellosen Schwertern gut bewacht, ist sie, da sie aus der Ordnung ausbricht, schon nach kurzer Zeit mit Fehlern aller Art befleckt. - Lange dauert's, daß solch Frau mit sanfter Stimme jeglich Rechtsgut mit den Füßen tritt.

வழுக்கெனைத்து மில்லாத வான்வாய்க் கிடந்தும்
இழுக்கினைத் தாம்பெறுவ ராயின், இழுக்கெனைத்துஞ்
செய்குறாய் பாணி சிறிதே, அச்சின்மொழியார்
கையுறாய் பாணி பெரிது

363 Die Frau ist der leibhaftig Tod, die den Mann zu schlagen reizt; sie ist ein leibhaftig Leiden, die nicht zeitig in die Küche geht; als ein Drache herrscht im Hause, welche kocht und keine milden Gaben gibt! Jedes dieser drei ein Schwert - das den Ehemann erschlägt!

எறியென் றெதிர் நிற்பாள் கூற்றம், சிறுகாலை
அட்டில் புகாதாள் அரும்பிணி அட்டதனை
உண்டி யுதவாதாள் இல்வாழ்பேய், இம்மூவர்
கொண்டானைக் கொல்லும் படை.

364 Er hört von Furcht: doch fürchtet er sich nicht. Er hört die furchterregend Totentrommel: er versteht sie nicht. - Ein zweites Mal ein Weib zu nehmen und zu wohnen in der Mitten häuslicher Vergnügen ist ein Fehler, welcher Steinigung verdient. - Also ist der Weisen Wortgebot.

கடியெனக் கேட்டுங் கடியான், வெடிபட
ஆர்ப்பது கேட்டும் அதுதெளியான், பேர்த்துமோர்
இற்கொண் டினிதிநூடும் ஏழுறுதல் என்பவே
கற்கொண் டெறியுந் தவறு.

365 Das beste ist ein Leben in Bußfertigkeit. Mit den Lieben
beieinand' zu wohnen folgt darauf. Das Schlimmste - wegen jener
Wünsche, immer mehr zu haben - sind Gedanken, daß man nicht
genug erworben habe und dann jenen, die uns nicht verstehen, mit
gebeugtem Nacken folgt.

தலையே தவமுயன்று வாழ்தல்.ஒருவர்க்
கிடையே இனியார்கட் டங்கல்,கடையே
புணராதென் றெண்ணிப் பொள்நசையால் தம்மை
உணரார்பின் சென்று நிலை.

366 Wer wahrhaftig edlen Wesens, bringt die Zeit mit Lernen zu. -
Mittelmäßige vergeuden mit Vergnügen ihre Zeit. - Die Geringsten
heulen laut: "Das Essen schmeckt nicht! Wir sind noch nicht satt!" Und
vor Ärger finden sie noch lange keinen Schlaf.

கல்லாக் கழிப்பர் தலையாயார் நல்லவை
துவ்வாக் கழிப்பர் இடைகள், கடைகள்
இனிதுண்ணைம் ஆரப் பெறேரியாம் என்னும்
முனிவினாற் கண்பா டிலர்.

367 Der schwellend Keim des roten Reiskorns wächst und bringt
Korn von gleicher Art hervor. - Herr des Dorfes mit dem fruchtbar
Ackerland, auf des Feldern Ernten reifen gleichen Korns! - Immer ist
der Sohn so weise, wie sein Vater weise ist.

செந்நெல்லா லாய செழுமுளை மற்றுமச்
செந்நெல்லே யாகி விளை தலால், அந்நெல்
வயனிறையக் காய்க்கும் வளவய லூர!
மகனறிவு தந்தை யறிவு.

368 Reiche und Vollkommene, sie gingen hin. - Hurensöhne und
gemeines Pack vermehren sich. Niedrigste erheben Anspruch auf den
höchsten Platz. - Und die Welt steht Kopf wie eines Schirmes Griff.

உடைப்பெருஞ் செல்வரும் சான்றோரும் கெட்டுப்
புடைப்பெண்டிர் மக்களும் கீழும் பெருகிக்
கடைக்கால் தலைக்கண்ண தாகிக் குடைக்கால் போற்
கீழ்மேலாய் நிற்கும் உலகு.

369 Herr des schönen Landes, wo von hohen Bergen mancher Strom,
zu Tale fließend, Edelsteine mit sich führt! - Besser ist's, in einen
Abgrund sich zu stürzen, als ein Herz zu haben, das nicht willens,
seiner Lieben Leid zu stillen, die ihm künden ihre Kummernis.

இனியார்தம் நெஞ்சத்து நோயுரைப்ப அந்நோய்
தணியாத உள்ளம் உடையார் மணிவரன்றி
வீழும் அருவி விறன்மலை நன்னாட!
வாழ்வின் வரை பாய்தல் நன்று.

370 Berges Wasserströme und die Hure, reich geschmückt mit
kostbar Ohrgehängen, unterscheiden sich - genau betrachtet - nicht.
Es gibt keine Überschwemmung, bleibt der Regen aus. - Gleichsam
stirbt der Hure Liebe, fehlt das Geld im Haus.

புதுப்புனலும் பூங்குழையார் நட்பும் இரண்டும்
விதுப்பற நாடினவே றல்ல, புதுப்புனலும்
மாரி அறவே அறுமே அவரன்பும்
வாரி அறவே அறுமும்.

பொதுமகளிர்

371 Das Licht der Lampe und der Hure Liebe unterscheiden sich -
genau betrachtet - nicht. Ist das Öl verbraucht, erlischt das Licht.
Hurenliebe ist erloschen, hat verschwenderische Hand bezahlt.

விளக்கொளியும் வேசையர் நட்பும் இரண்டும்
துளக்கற நாடினவே றல்ல, விளக்கொளியும்
நெய்யற்ற கண்ணே அறுமே அவரன்பும்
கையற்ற கண்ணே அறும்.

372 Sie, geschmückt mit Edelsteinen, sprach: "In den Abgrund folg'
ich dir!" Doch genau an Abhangs Rand, da mein Geld zu Ende war,
wies sie weinend auf die schmerzend Füße - machte auf dem Absatz
kehrt.

அங்கோட்டகலக்குல் ஆயிழையாள் நம்மோடு
செங்கோடு பாய்துமே என்றாள்மன் செங்கோட்டின்
மேற்காணம் இன்மையான் மேவா தொழிந்தாளே
காற்கால்நோய் காட்டிக் கலுழிந்து.

373 Wäre er auch Mal, mit glühend Augen, der in Himmels schönen
Räumen von den Göttern wird verehrt: hat er kein Geschenk, dann
neigen sich die Frauen, zart wie Blütenknospen, grüßend mit gefaltet
Händen - machen aber auf dem Absatz kehrt.

அங்கண் விகம்பின் அமரர் தொழப்படுஞ்
செங்கண்மா லாயினும் ஆகமன் தங்கைக்
கொடுப்பதொன் றில்லாரைக் கொய்தளி ரன்னார்
விடுப்பர்தங் கையாற் றொழுது.

374 Frauen mit den lieblos Herzen, deren Augen schön wie blaue
Lilien sind, schmeckt ein armer Mann wie Gift! - Die im Angesichte
aller an der Presse drehen und genügend Geld besitzen, schmecken
ihnen zuckersüß.

ஆணமில் நெஞ்சத் தணிநீலக் கண்ணார்க்குக்

காணமி லாதார் கடுவனையர் காணவே
செக்கூர்ந்து கொண்டாரும் செய்த பொருளுடையார்
இக்காரம் அன்னார் அவர்க்கு.

375 Nur die Dummen, wilden Tieren gleich, suchen die Umarmung jener Frauen, die wie Aale sind; im klaren Wasser eines Sees gleicht ihr Kopf der Schlange und dem Fisch.

பாம்பிற் கொருதலை காட்டி ஒருதலை
தேம்படு தெண்கயத்து மீன் காட்டும் ஆங்கு
மலங்கன்ன செய்கை மகளிர் தோள் சேர்வார்
விலங்கன்ன வெள்ளறிவி னார்.

376 "Niemals werden wir uns trennen, wie auch Andril mit dem Partner oder Edelsteine mit dem Faden ihrer Kette eng verbunden sind!" sprach, mit goldnem Armschmuck angetan, die Frau. - Sie ist eines kämpfend Widders Horn geworden. - "O mein Herze! Bleibest oder gehst Du fort?"

பொத்தநூற் கல்லும் புணர்யியா அன்றிலும்போல்
நித்தலும் நம்மைப் பிரியலம் என்றுரைத்த
பொற்றொடியும் போர்த்தகர்க்கோ டாயினாள் நன்னெஞ்சே
நிற்றியோ போதியோ நீ?

377 Wer der zärtlichen Umarmung einer Hure glaubt, die wie wilde Ochsen an der Hand leckt und der Männer Wohlstand raubt und dann wie der Büffel ihres Weges springt - wird Verachtung vieler leiden als den wohlverdienten Lohn.

ஆமாபோல் நக்கி அவர்கைப் பொருள்கொண்டு
சேமாபோற் குப்புறாடஞ் சில்லைக்க ணன்பிணை
ஏமாந் தெமதென் றிருந்தார் பெறுபவே
தாமாம் பலரா னகை.

378 Wessen Ziel ist, tugendhaften Weg zu gehen, sucht nicht die Umarmung einer Frau, die mit ihren Reizen zu betören sucht und ein andres Ziel verfolgt: die nur gegen Geld zu haben ist. - Wird der Geldhahn zugedreht, gleicht sie eines kämpfend Widders Horn

ஊமாந்த போழ்தி னினியார்போன் நின்னாராய்த்
தாமார்ந்த போதே தகர்க்கோடாம் - மானோக்கிக்
தந்நெறிச் பெண்டிர் தடமுலை சேராரே
செந்நெறிச் சேர்தும் என் பார்.

379 Laß den zu den Huren gehen, der sie als sein eigen sieht und
den Worten solcher Frauen mit den schönen Brauen, welche glauben
machen sollen, glaubt. - Frauen, welche Grausamkeit verbergen, die
in ihren Herzen hockt! - Niemand anderm außer sich gehören sie.

ஊறுசெய் நெஞ்சந்தம் உள்ளடக்கி ஒண்ணுதலார்
தேற மொழிந்த மொழிகேட்டுத் - தேறி
எமர்ரென்று கொள்வாருங் கொள்பவே யார்க்கும்
தமரல்வர் தம்முடம்பி னார்.

380 Gleichwohl der Betrogene der Frauen mit den schönen Brauen
doch ihr tückisch Ziel erkennt, auch wenn's scheint, als meinten sie es
ehrlich -: wessen Leib voll Schlechtigkeit, erkennt die Wahrheit nicht.

உள்ளம் ஒருவன் உழையதா ஒண்ணுதலார்
கள்ளத்தாற் செய்யுங் கருத்தெல்லாம் - தெள்ளி
அறிந்த விடத்தும் அறியார்ஆம் பாவம்
செறிந்த உடம்பி னவர்.

கற்புடைமகளிர்

381 Nur den Frauen mit dem köstlich Duft der Brauen, hochgerühmt wie Ayirani wegen ihrer Reinheit selten Gut, ist es Hilfe auf dem Wege, ihre Reinheit zu bewahren - und den andern Männern fernzubleiben, die auf ihre Reize so versessen sind.

அரும்பெற்ற கற்பின் அயிராணி யன்ன
பெரும் பெயர்ப் பெண்டிர் எனினும் - விரும்பிப்
பெறுநசையாற் பின்னிற்பார் இன்மையே பேணும்
நறுநுதலாள் நன்மைத் துணை.

382 Auch in schlechten Zeiten wird gekocht und dann geteilet, was ein Topf mit Wasser auf dem Herde gibt, kämen - wie um gar das Meer zu leeren - auch Verwandte viel. - Hausfrau mit der sanften Stimme, wahrlich ihres Hauses Ruhm: sie erfüllet ihre Pflicht.

குடநீர் அட் டுண்ணும் இடுக்கட் பொழுதுங்
கடனீர் அறஉண்ணுங் கேளிர் வரினுங்
கடனீர்மை கைஆறாக் கொள்ளு மடமொழி
மாதர் மனைமாட்சி யாள்.

383 Offen sind die Seiten in dem viel zu kleinen Haus; überall dringt Regen ein. - Doch die Hausfrau mit den edlen Gaben wird gepriesen von den Leuten in dem Dorfe wegen ihrer Sittsamkeit. - Solch gesegnet Wohnort ist ein gutes Heim!

நாலாறும் ஆறாய் நனிசிறிதாய் எப்புறனும்
மேலாறு மேலுறை சோரினும் - மேலாய
வல்லாளாய்வாழும் ஊர் தற்புகழு மாண்கற்பின்
இல்லாள் அமர்ந்ததே இல்.

384 Sie ist eine Augenweide; ihrem Mann gefällt es wohl, wie sie sich schmückt; allen flößt sie Ehrfurcht ein; ihre Tugend ach beschämt die Leute in dem Dorf; sie gehorchet ihrem Mann aufs Wort; wenn es darauf ankommt, ist sie streng, gleichwohl sie sich doch von ihm erweichen läßt. - Solche Frau mit sanfter Stimme heißet Ehefrau.

கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகைபுனைவாள்,
 உட்குடையாள் ஊர்நாண் இயல்பினாள் - உட்கி
 இடனறிந் தூடி இனிதின் உணரும்
 மடமொழி மாதரான் பெண்.

385 "Nimmt er mich in seine Arme, überfällt mich wie beim ersten Male Scham aus Schüchternheit. Andere umarmen viele aus Gewinnsucht Tag für Tag. - Welch Geheimnis wohl dahinterstecken mag?"

எஞ்ஞான்றும் எங்கணவர் எந்தோள்மேற் சேர்ந்தெழினும்
 அஞ்ஞான்று கண்டேம்போ னானுதுமால் - எஞ்ஞான்றும்
 என்னை கெழீஇமினர் கொல்லோ பொருணசையால்
 பன்மார்பு சேர்ந்தொழுகு வார்?

386 Wie das Schriftstück, das er liest, er im Herzen gut versteht, weil bei dem ein großer Wohlstand, der hochherzig ist. - Gleich dem Schwerte in der Hand des Helden leuchtet auch der Ruhm der sittsam Frau.

உள்ளத் துணர்வுடையான் ஒதிய நூலற்றால்
 வள்ளன்மை பூண்டான்கண் ஒண்பொருள், தெள்ளிய
 ஆண்மகன் கையில் அயில்வாள் அனைத்தரோ
 நாணுடையாள் பெற்ற நலம்.

387 "Der Herr des Dorfes hat, wie's scheint, je ein Quantum Pferdefutter, schwarz und rot, gekauft und gleiches Geld dafür bezahlt, als wär' kein Unterschied. - Er, mit bergesbreiter Brust, gab sich denen mit den schönen Brauen hin, die niedriger als ich! - Unrein sucht' er gleichwohl meine Näh!"

கருங்கெள்ளுஞ் செங்கொள்ளுந் தூணிப் பதக்கென்று
 ஒருங்கொப்ப கொண்டானம் ஊரன், ஒருங்கொவ்வா
 நன்னுதலாத் தோய்ந்த வரைமார்பன் நீராடாது
 என்னையுந் தோய வரும்!

388 "Spielmann, sag nicht, was in meinen Ohren grausam klingt! Willst Du's dennoch sagen, lenke leise Deinen Schritt zurück; sag es denen, die wie eine Laute auf der rechten Seite sind! - Für den Herrn

des Dorfes bin ich wie das linke Instrument."

கொடியவை கூறாதி பாண! நீ கூறின்
அடிபைய விட்டொதுங்கிச் சென்று - துடியின்
இடக்கண் அனையம்யாம் ஊரற் கதனால்
வலக்கண் அனையார்க் குரை.

389 "Ich ertrug es nicht einmal, daß sich eine weiblich Fliege auf dem Herrn des Dorfes niederließ, das manch Reisfeld, über welches Wasser schimmert, schön umgibt, und wo man reiche Ernten hat. - Ach ich lebte nur, um seine Brust zu sehen, die, von andern mit dem Balsam aus dem duftend Sandelholz versehen, von den Huren inniglich umarmet ward."

சாய்ப்பறிக்க நீர்திகழுந் தண்வயல் ஊரன்மீ
தீப்பறக்க நொந்தேனும் யானேமன் - தீப்பறக்கத்
தாக்கி முலைபொருத தண்சாந் தணியகலம்
நோக்கி இருந்தேனும் யான்.

390 "Spielmann, lüge mich nicht an, daß er mich begehre, der mit einer Kette, deren Blütenknospen sich grad öffnen, angetan! - Für den Herrn des Dorfes schmeck' ich wie des Zuckerrohres fade Spitze. - Geh und sag es denen, die wie seine Mitte sind!"

அரும்பவிழ் தாரினான் உம்மருளும் என்று
பெரும் பொய் உரையாதி, பாண! கரும்பின்
கடைக்கண் ணனையநாம் ஊரற் கதனால்
இடைக்கண் ணனையார்க் குரை.

Teil III - Liebe

பகுதி 3 - காமத்துப்பால்

40 Von der Liebe

காமநுதலியல்

391 "Herr des wellenwogend Meeres kühlen Uferlands! - Gäb' es die Umarmung nicht, breitet' sich die Totenblässe über ihr Gesicht; wenn es an der Liebend' Streit gebricht, bleibt statt Liebe nur ein schaler Reiz. - Zu umarmen, um dann nein zu sagen, ist der schönste Weg!"

முயங்காக்காற் பாயும் பசலை, மற் றாடி
உயங்காக்காற் உப்பின்றங் காமம் - வயங்கோதம்
நில்லாத் திரை அலைக்கு நீள்கழித் தண்சேர்ப்ப!
புல்லப் புலப்பதோர் ஆறு!

392 "Wergewohnt, den Liebsten zu umarmen, dessen breite Brust die Blumenketten schmücken, dem ist's, wenn der Regen niederprasselt, als ob überall die Totentrommel schläge, wo aus Wolken zu vernehmen ist des Donners Groll - weil der Liebste 'gangen ist."

தம்மமர் காதலர் தார்தூழ் அணியகலம்
விம்ம முயங்குந் துணையில்லார்க் - கிம்மெனப்
பெய்ய எழிலி முழங்குந் திசையெல்லாம்
நெய்தல் அறைந்தன்ன நீர்த்து.

393 "Zur verwirrend Abendstunde, da die Arbeitsleut' ihr Werkzeug niederlegten, pflückte sie die schönsten Blumen, wand ein' Blumenkranz daraus - ließ ihn aus den Händen gleiten, hob ein laut Wehklagen an: 'Was kann dieser Kranz mir nützen, da ich, einsam und verlassen, weinen muß!'"

கம்மஞ்செய் மாக்கள் கருவி ஒடுக்கிய
மம்மர்கொள் மாலை மலர் ஆய்ந்து பூத்தொடுப்பாள்
கைம்மாலை இட்டுக் கலுழ்ந்தாள் துணையில்லார்க்கு
இம்மாலை என்செய்வ தென்று.

394 "Sinnend schaut sie in den Sonnenuntergang; eine Träne nach der andern aus den rotgeweinten Augen wischen ihre zarten Finger ab; schluchzend tasten diese, Ruhe suchend, übers Bett; und dieselben Finger zählen Tag um Tag. - Wehe, sind es meine Fehler, die sie

zählen mag?"

செல்குடர் நோக்கிச் சிதரரிக்கண் கொண்டநீர்
மெல்விரல் ஊழ்தெறியா விம்மித்தண் - மெல்விரலின்
நாவ்வைத்து நங்குற்றம் எண்ணுங்கொல் அந்தோதன்
தோள்வைத் தணைமேற் கிடந்து ?

395 "Es sah der kleine Eisvogel in die Augen meiner Liebsten, hielt sie für den Karpfen schön und folgte ihr; aus den Lüften stürzt' er nicht hernieder, mitzugehen, da er merkte - daß die Augenbraue wie ein Bogen war."

கண்கயல் என்னுங் கருத்தினாற் காதலி
பின்சென்ற தம்ம சிறுசிரல் - பின்சென்றும்
ஊக்கி எழுந்தும் எறிகல்லா ஒண்புகுவம்
கோட்டிய வில்வாக் கறிந்து.

396 "Als ich ihre Füße hüllte in das rote Tuch - schön ist ihre Taille, ihrem Mund entströmet roter Wasserlilien Duft! -, war da nicht ein Schluchzen: 'Sanfter, sanfter!' und das Tuch wegstoßend, zog sie ihre Füße nicht zurück? Ach und wehe, mußten sie erleiden steinigen und wüsten Dschungelpfad?"

அரக்காம்ப னாறும்வாய் அம்மருங்கிற் கன்னோ
பறற்கானம் ஆற்றின கொல்லோ :- அரக்கார்ந்த
பஞ்சிகொண் டூட்டினும் பையெனப் பையெனவென்
றஞ்சிப்பின் வாங்கும் அடி?

397 "Als dann jene, welche Palmblatt-Schriften lesen, in der Dämmerstund' am Abend gingen, dachte sie an ihren Liebsten, welcher gleichfalls ging - nahm die Blüten aus dem Kranz und wusch des Sandelholzes Duft von ihrer schönen Brust."

ஓலைக் கணக்கர் ஓலி அடங்கு புன்செக்கர்
மலைப் பொழுதில் மணந்தார் பிரிவுள்ளி
மலை பரிந்திட் டழுதாள் வனமுலைமேல்
கோலஞ்செய் சாந்தந் திமிர்ந்து.

398 "Freundin, deren Arme reich versehen sind mit Schmuck! Fragtest Du nicht, ob ich stark genug sei, meinem Liebsten nachzufolgen, wenn der Morgen graut? - Wer ein gutes Pferd erworben, hat im gleichen Augenblick gelernt, wie man es zu reiten hat!"

கடக்கருங் கானத்துக் காளைபின் னாளை
நடக்கவும் வல்லையோ? என்றி - கடர்தொடஇ!
பெற்றன் ஒருவன் பெருங்குதிரை அந்நிலையே
கற்றான் அஃதூரும் ஆறு.

399 "Meine Brust, die Perlenkette, meinen Leib umarmte sie. Was das alles zu bedeuten hatte, wußt' ich nicht. - War es gar der Liebsten Zeichen, sich auf jenen Weg zu machen, wo die Antilopenherden ängstlich auf der Flucht vor einem Tiger sind?"

முலைக்கண்ணும் முத்தும் முழுமெய்யும் புல்லும்
இலக்கணம் யாதும் அறியேன் - கலைக்கணம்
வேங்கை வெஞ்நெறிசெலிய போலும்என்
தீம் பாவை செய்த குறி.

400 "Er mit den drei Augen - und die Krähe - und die Kobra - und die Mutter, welche mich gebär: was denn machten sie nur falsch? - Mädchen, deren Busen goldne Gongu-Knospen schmücken! Daß der Liebste fortging, reich zu werden, ist mein größter Schmerz."

கண்மூன் றுடையானுங் காக்கையும் பையரவும்
என்னின்ற ஆயும் பிழைத்ததென்? - பொன்னின்ற
கோங்கரும் பன்ன முலையாய்! பொருள்வயின்
பாங்கனார் சென்ற நெறி.

Hinweise und Erläuterungen

Die Hinweise und Erläuterungen können als Interpretationshilfen dienen; sie wurden auf ein Mindestmaß gekürzt.

Die Zahlen vor den Hinweisen und Erläuterungen geben die Numerierung der Vierzeiler wieder.

Die Zahlen in runden Klammern sind im Anhang aufgeführte Literaturhinweise.

Die Zahlen ohne Textangaben nach der Numerierung der Vierzeiler sind eine Auswahl von Querverweisen bei inhaltlichen Wiederholungen, Vertiefungen oder Widersprüchen.

Die in deutsch zitierten Tirukkural-Verse beziehen sich auf eine Arbeitsfassung zu (3); sie, Versionen anderer Übertragungen und die Angaben zu Manu (18) sind eine Auswahl und können als Interpretationshilfen dienen.

Naladiyar

Teil I - Tugend; cf. Tirukkural 1-380

1 "nach sechsfacher Art": bitter, süß, sauer, salzig, sehr scharf, pikant

cf. 289

cf. Tirukkural 331 ff., besonders 333

cf. Tirukkural 333: "Wohlstand zerrinnet unter den Hand; es nutze der Mensch jede Stunde und tue, was ist von Bestand."

cf. Tirukkural 751 ff.; anders als Naladiyar 1

2 "in der Mitte": auf seinem Höhepunkt

3 "unter dem (...) Schirme": "über denen ein Schirm getragen wird"

"hat keinen Bestand": Er geht wegen seiner schlechten Taten auch in früheren Leben zugrunde.

cf. 21

- cf. Tirukkural 371 ff.
- 4 cf. 52, 182
- cf. Tirukkural 331: "Es gibt keine größere Torheit als die Narretei, Vergängliches so zu betrachten, als habe es ewig Bestand."
- 5 cf. 101 ff., besonders 102; 120
- 6 cf. Tirukkural 269; anders als Naladiyar 6: "Wer Buße verrichtet, erlanget wahrhaftige Kraft; über den Tod erlanget er Sieg."
- 7 cf. 22, 23
- 9 "ißt nicht": und genießt nicht
- cf. 10, 273, 274, 277, 280, 327, 338
- cf. Tirukkural 228: "Geizhalse horten den Reichtum, verlieren ihn doch; sie haben nichts von der Freude verspürt, den Armen Gutes zu tun."
- 10 Was die Honigbiene sammelte, wird ihr weggenommen.
- cf. 9, 273, 274, 277, 280, 327, 338
- 11 ff. cf. 21 ff., 41
- cf. Tirukkural 342: "Wer weltlichen Freuden beizeiten entsagt, dem werden viel wahre Freuden zuteil."
- 12 cf. 181
- 13 "Leib": Krug, Gefäß
- 14 cf. 15
- 15 Ironie im letzten Vers
- "Erbarmen": cf. (28), p. 13: "(...) This is the old-age law of nature."
- cf. 14

cf. Tirukkural 336: "Der Mensch war noch gestern, heut ist er nicht mehr; das ist der Lauf dieser Welt, denn alles vergeht."

- 16 "Schlachthaus": cf. (20), p. 13: Ort, wo man Teufelstänze (bacchanalische Tänze) aufführe.

Die Verse sind ein Beispiel für jinistisches Denken, welches das Töten auch von Opfertieren ablehnt.

"Schlächter": Tiere opfernder Brahmane

cf. (28), p. 13: "When a 'possessed' person is dancing and approaching with a sharp lance in one hand and a garland intertwined with tender leaves in the other hand, the goat which is tied there for being sacrificed and is about to die, snatches the tender leaves in the garland and munches them in glee. An exact analogy to this is the fool who indulges in pleasures in his youth. But the man of discrimination will never be deceived by the thought of the transient pleasures of his youth."

cf. Tirukkural 251 ff., 321 ff.

- 17 cf. 19, 36, 92, 272, 328, 332

- 18 cf. 284

- 19 Der Tod hole nicht nur altes, sondern auch junges Leben.

cf. 17, 36, 92, 272

cf. Hinweis in (20), p. 15: "The poet says, fruit ripens only to fall; but some falls even before it is ripe. The longest and most prosperous life must end in death; but in immature age also death often occurs. Tamil has a wealth of words English lacks; thus, in its first stage, new from the blossom, the apple is a பிஞ்சு; developed, but still immature it is காய் (19); when fully ripe it is கனி (17); 'fruit' in general is பழம்; and produce is பயன்."

cf. 17, 36, 92, 272, 332

- 20 cf. 28, 32, 34, 37, 328, 330

- 21 ff. cf. 11 ff.; 41

"unter dem (...) Schirme": "über denen ein Schirm getragen wird"

cf. 3

22 cf. 7

cf. Tirukkural 331 ff.

23 "Trommeln": hier Hochzeits- und Todestrommeln zugleich

cf. 7

cf. Tirukkural 34: "Jedwede Tugend ist darin geborgen, reinen und gütigen Herzens zu sein; andres ist nichts als ein protzig Getös'."

24 Das Begräbnis

"Verhüllt ist der Tote": cf. (20), p. 18: "They veil it, (...) "

"sie zünden das Feuer": Sie entzünden den Scheiterhaufen mit dem Herdfeuer aus dem Hause des Verstorbenen.

25 cf. Tirukkural 331 in den Hinweisen zu 4

27 "Streit": darüber, ob das Leben nur eine Täuschung sei

cf. Tirukkural 336: "Der Mensch war noch gestern, heut ist er nicht mehr; das ist der Lauf dieser Welt, denn alles vergeht."

28 cf. 20, 32, 34, 37, 330

cf. Tirukkural 331 ff.

30 "sie": Verwandte, die Familie

cf. Tirukkural 338: "Der Vogel entschlüpft dem zerbrochenen Ei und fliegt fort; das gleicht der Liebe der Seele zum Leib, die gleichsam zu ihrer Stunde entweicht."

31 cf. Tirukkural 261 ff.

Eine andere Deutung des letzten Satzes: Durch Buße in einem früheren Leben wurden sie als Menschen wiedergeboren; da sie nun

nicht Buße tun, werden sie in ihrem Ziel, den Kreislauf der Wiedergeburt zu durchbrechen, zurückgeworfen.

cf. (28), p. 24: "Persons who did benefactions in a past birth and cease to do so in the present birth will become poor in the next birth. As a consequence they will look up towards the high mansions of the rich and go there to beg, but they will be driven out as the threshold by the guards; then they will pine vainly standing outside."

32 "man": du

cf. 20, 28, 34, 37, 330

33 Auch Tod und Wiedergeburt sind "Frucht der Taten".

34 cf. 20, 28, 32, 37, 330

cf. Tirukkural 36: "Tu Gutes an denen, die deiner bedürfen, doch warte nicht, bis dein Leben sich neigt; Tugend selber wird treu dich begleiten zur Stunde des Todes und drüber hinaus."

35 Tugend ist das höchste Ziel.

36 cf. 17, 19, 92, 272, 328, 332

37 "Gewinn": Hier wird von zwei Arten der Befriedigung gesprochen: der sexuellen, die niedrig sei, und dem Sehnen nach dem 'Göttlichen', das groß sei.

"Geburt": Wiedergeburt

cf. 20, 28, 32, 34, 330

40 cf. (20), p. 28: "Parting with honour's jewel I might still consent to live a suppliant's life of shame, if when maintained by such disgrace, this body could abide in strength and last for length of days."

cf. 295

41 "Zartes Mädchen": Die Anrede sagt aus, daß Schönheit und Jugend vergänglich und deswegen die Liebe, auch als Lust, letztlich

unerheblich, da ebenfalls vergänglich, sei.

"Verletz die Haut": Schon die geringste Verletzung lasse die Wunde eitem; dann sei Hilfe nichtig: der Mensch werde krank und hilflos.

cf. Hinweis in (20), p. 30: "(...) Everything that can be said in disparagement of the 'body of humiliation' is heaped up there. This is a characteristic of Jain works. (...) The leading idea in the chapter is, that the body is a deception, skin-covered foulness, essential impurity clothed in a fascinating manner. You cannot cleanse the utterly unclean body by any external, ceremonial ablutions. Get rid of it! And then, how unreasonable is love (i. e. lust)!"

cf. 11 ff., 21 ff.

cf. Tirukkural 340: "Die Seele hat keine beständige Bleibe im Leib. Warum nur sucht sie zu wohnen in diesem wertlosen Haus!"

42 "längst nicht fertig": ein Embryo

cf. 47

44 "Wasserlilien": schön wie die Augen von Frauen

"Karpfen": cf. Wortangaben

"Löcher": Öffnungen am oberen Teil der Palmyranuß, nachdem der süße Inhalt entnommen wurde; angesichts der Vergänglichkeit können auch Frauenaugen nicht mehr verführen, da Totenschädel auch solche "Löcher" aufweisen.

45 "brechen den Entschluß": den Entschluß zu entsagen

47 "dem irdenen Gefäß": dem menschlichen Leib

"Löcher": Augen und die Körperöffnungen

49 Ironie im letzten Vers

51 ff. cf. 52, 326

- cf. Tirukkural 341 ff.
- 52 "der Sterne Weisheit": Astrologie
cf. 4, 182
cf. Tirukkural 331 ff.
- 53 hier freiwillige Armut
cf. 55, 298, 301, 309
- 54 cf. 60
- 55 cf. 53, 302, 309
- 56 "hieß es": sagten die Gelehrten, Brahmanen
- 59 cf. Tirukkural 21 ff.
- 60 cf. 54
- 61 "deren Wert": den Wert der Fliege
cf. Tirukkural 331 ff.
cf. Tirukkural 130: "Rechtschaffenheit selber sucht den auf, der Selbstbeherrschung erwarb und dem Zorn nicht erliegt."
- 62 cf. Tirukkural 969: "Es stirbt das Reh, verliert es das Fell; so setzen die Edlen dem Leben selber ein Ende, ist ihnen genommen die Ehr'."
cf. Tirukkural 970: "Der Edle erträgt nicht länger Verlust seiner Ehr'; andächtig faltet die Welt ihre Hände und preiset ihn an des Ruhmes Altar."
- 64 cf. 71, 325, 335
- 65 cf. Tirukkural 152: "Ertrage geduldig das Unrecht, das dir widerfuhr; besser ist's aber, daß du es vergißt!"
- 66 "Asche": 'heilige' Asche für rituelle Zwecke; nach G. U. Pope in

(20), p. 46, aus Kuhdung hergestellt

67 Das ist ein Beispiel für jinitische Denkweise.

cf. Tirukkural 861: "Kämpfe nicht mit überlegenem Feind; wagen sie es, dich zu reizen, erhebe gegen die schwachen Gegner die Faust!"

68 cf. Tirukkural 309: "Wer jeglichen Zorn auf der Stelle aus seinem Herzen verbannt, gerät an das Ziel all seines Begehrs."

71 cf. 64, 325

cf. Tirukkural 151 ff.

72 Der Missionar G. U. Pope deutet 'geduldiges Ertragen' als 'Vergebung'; er vertritt in seiner Einleitung zu (21) die These, das Werk sei vom Christentum beeinflusst worden. Der deutsche Missionar Graul, (13) und (14), äußert sich vorsichtiger. G. U. Pope greift den Gedanken in der Einführung zu seiner Naladiyar-Fassung (20) nicht mehr auf.

cf. 75

73 "strengen Worte": Ermahnungen; auch Tadel

"des Feindes": auch "des Fremden"

cf. Tirukkural 795: "Wahre Freunde weisen auf deine Laster, auf daß du sie bitter beweinst, wann immer du abkommst vom Wege der Rechtschaffenheit."

75 cf. 72, 174, 221, 223, 229

cf. Tirukkural 807: "Wer lange aus tiefstem Herzen geliebt, läßt nicht von der Liebe zum Freund, ist auch durch dessen Verschulden das Ende bestimmt."

77 cf. 71 ff.; 222

78 Es sei besser zu sterben, als zu betteln.

cf. 292, 301 ff.: Es mag die Bettelei aus religiösen Gründen ge-

meint sein. - Die Jainas kannten und kennen keine Bettelorden.

cf. Tirukkural 1041 ff., 1051 ff., 1061 ff.

Im Tirukkural 1061 ff. wird das berufsmäßige Betteln abgelehnt, jedoch nicht das Betteln aus Not.

81 cf. Hinweise zu 233 und in (20), p. 335: "There are seven chief hells." - Er führt ein Beispiel an: In einer der Höllen werde man in einem Bottich geröstet.

82 cf. Tirukkural 146: "Der Ehebrecher entkommt nicht den Vieren: dem Haß, der Sünde, der Furcht und der Schmach."

84 "starke Hand": Es sind auch Ordnungskräfte gemeint, die solch illegales Tun aufdecken und den Täter zur Rechenschaft ziehen.

85 "vormals": in einem früheren Leben

"Zwitter": Er hat seinen guten Ruf verloren; ausgestoßen muß er sich auf der Straße sein Leben in Niedrigkeit verdienen.

86 "günstige Gelegenheit": cf. (20), p. 58: "seeking (out an auspicious day"; in der Konkordanz: "affectious desire".

87 "schläft": cf. (20), p. 58: "(...) and sets his affections upon her, (...)"

"leckte": vor Lust

89 "diese drei": Begierde, Zorn, Dummheit

91 ff. cf. Tirukkural 221 ff.

cf. 112, 141, 147, 148, 150, 153, 185, 212, 241, 271, 300, 343

cf. Tirukkural 218: "Wer seine Pflichten erfüllt, wird wiederum anderen Gutes erweisen, träfe ihn auch der Armut bitteres Joch."

92 "Kräfte": Mittel und Fähigkeiten, die daraus folgen: Gutes tun

cf. 17, 19, 36, 272, 328, 332

93 cf. Tirukkural 371: "Dem Fleißigen hat das Schicksal Wohlergehen

bestimmt, dem Faulen aber die Not."

cf. Tirukkural 376: "Was das Schicksal verweigert, kann niemand bewahren, gleichwohl er sich müht; verschwendete er auch all sein Vermögen: er muß es behalten, wenn es das Schicksal bestimmt."

94 Wer geizig sei, müsse dies in einem anderen Leben in Armut 'büßen'.

"iḷ": Iß die eigene Nahrung; du brauchst also keine Not zu leiden.

cf. Tirukkural 216: "Des Freigebigen Wohlstand gleicht einem Baum im Herzen des Dorfes, der reiche Frucht erbringt."

97 Auch in Zeiten der Not müsse den Armen geholfen werden.

cf. Tirukkural 218: "Wer seine Pflichten erfüllt, wird wiederum anderen Gutes erweisen, träfe ihn auch der Armut bitteres Joch."

98 cf. Tirukkural 211: "Wie kann die Welt der Wolke jemals den Regen vergelten! So wollen nicht Dank, die mildtätig sind."

cf. Tirukkural 221: "Den Armen zu geben ist wahrhaft barmherzige Tat; andere Gaben sind nur geliehen auf Zeit."

99 cf. Tirukkural 223: "Der Edle aus freudigem Herzen nur gibt; nimmer wird ihn der Geiz übermannen und also sprechen: 'Ich gebe doch nichts!'"

100 "drei (...) Welten": Himmel, Hölle, Erde [?]

cf. Tirukkural 233: "Alles vergehet auf dieser Welt; doch alle Zeit währet für große Taten ein unvergleichlicher Ruhm."

cf. Tirukkural 234: "Wer dauernden Ruhmes teilhaftig auf Erden, den ehren die Götter mehr als unsterbliche Seelen, die bei ihnen sind."

101 cf. 5, 120

cf. Tirukkural 371 ff.

cf. Tirukkural 376 in den Hinweisen zu 93

102 cf. 5, 101 ff; 120

103 "Wohlstand": personifiziert als Schicksal

cf. 109

104 "Heiligen": Asketen

106 cf. 252, 265, 266, 267

"warum": cf. Hinweise zu 252

107 cf. 282

109 cf. 103

cf. Tirukkural 361 ff.

110 cf. 117

111 ff.: cf. Tirukkural 291 ff.

cf. (20), p. 75, zur 'Wahrheit': "(...) but here it is not simply truth as opposed to falsehood that is treated of, but also reality opposed to what is an appearance only. In a world of feigning and folly a man must be true."

cf. (20), p. 76: "(...) But to delay and cheat the soul faint with desire is a sin like his who 's/lays' a benefit conferred."

cf. Hinweis in (20), p. 76: "To 'kill a benefit' is a curious phrase. (...) It means 'to pervert, turn good into evil.' Perhaps the idea of நஞ்சு etc. is 'while (the suppliant) is suffering from desire, the deceiving him by standing (as though about to give) and then running away from him. This is a Sanskrit idiom too."

cf. 344, 357

112 cf. 91, 141, 150, 153, 185, 212, 300, 343

113 cf. Tirukkural 752: "Die Armen werden von allen verachtet, die

Reichen von allen geehrt."

114 "drei Dinge": Tugend, Wohlstand, Lust

cf. (20), p. 77: "Of the three things that endure upon this faultless earth, he who gains the midmost gains the two extremes also. He who gains not the midmost gains the cruel smart that the turtle feels when put into the pot to boil."

Wenn wie G. U. Pope: cf. 331

115 cf. Tirukkural 1046: "Die Worte der Armen zählen nicht auf der Welt, auch wenn sie vollkommen und voll tiefer Weisheit die Wahrheit tun kund."

117 cf. (20), p. 78: "When men scorn you, before their faces scorn them too! (...)"

cf. 110

121 Strafe für das Töten und Fleischessen

"Feuerstätte": Verbrennungsstätte

122 Strafe für das Jagen, Fangen und Einsperren von Tieren

"schwarze": feuchte, fruchtbare

"unfruchtbare": trockne, verdorrte

cf. (28), p. 83: "It is wrong to capture small birds like sparrows roaming freely in the bee-swarmed groves and put them in cages to be maintained as pets. Those who do this will in their next birth become [i. e. become] bonded slaves and labour hard in wet and dry fields with iron chains on their legs."

cf. Hinweis in (20), p. 81, über 'Jijava-Chintamani' von Tiruttakkadevar, dessen Werk vielleicht nur wenig später als das Naladiyar entstand: "In Ji. Chin. xiii. 250-295 we have a striking illustration of this quatrain. *Jivagan*, the hero of the poem, is met by a divine teacher, to whom he proposes the question, 'What is the history of my past transmigrations? What sin am I now expiating?' The Guru tells him the following story: 'In the country

of *Dadaki*, in the city of *Bhumimatilagam*, there was a king whose name was *Pavanamadevan*. His wife was *Cayamati*. Their son's name was *Codaran*. *You are that son*. His parents married him to beautiful wives, and one day when he was sporting with them on the shore of a lake covered with lotos flowers, his wives begged him to cause some young cygnets to be caught and given them as pets. This he ordered his servants to do, and the ladies fed the young birds with milk and treated them with the utmost tenderness. One day the father of the young prince saw the captive birds, was horror-struck, and sending for his son, thus addressed him: 'My son, those who separate birds and beasts from their kindred, and imprison them, will themselves in another birth be torn away from their kindred and reduced to captivity. பூவைகிளிதோகை புணரன்ன மொடுபன்மா யாவை அவைதங்கிணையிளங்கி அழ வாங்கிக் காவல் செய்துவைத்தவர் கடங்கி னை யிளங்கிப் பேரவா] The prince hearing this, was sore afraid, and caused the birds to be released and restored to their flowery home on the lake. He afterwards in due time, renounced the kingdom, performed penances, became the *Indra* of an *Aeon*, and was incarnate in your person. Your own exile, captivity, and conflicts have all been the consequences of that one sin! *Jivagan* was so impressed by this narrative, that he renounced the world, gave himself up to a life of penance, and at last obtained release."

123 Strafe für das Töten und Fleischessen

cf. Tirukkural 330: "Sehet den Leib, von Armut und Krankheit verzehrt: Er hat in seinem vergangenen Leben getötet; so sprechen die Weisen."

124 cf. 171 ff., 231 ff.

125 cf. 138, 156, 166, 211, 390

cf. Tirukkural 782: "Freundschaft mit Würdigen ist wie der zunehmend Mond; Gemeinschaft mit Toren ist wie der abnehmend Mond."

128 cf. (28), p. 86: "O Ruler of the region where the mountain-rills wash away the mire and render the land pure! (...)"

Teil II - Wohlergehen, Wohlstand; cf. Tirukkural 381-1080

- 131 ff. cf. Tirukkural 391-430
- 132 "nirgends": in keiner der Welten
- 135 cf. (20), p. 92: Hanca, ein Vogel aus der Mythologie, trinke aus einem Milch-Wasser-Gemisch nur die Milch.
- 137 cf. 233
- 138 "Wurzelrest": hart, trocken, nicht süß
cf. 125, 156, 166, 390
- 140 cf. Tirukkural 34: "Jedwede Tugend ist darin geborgen, reinen und gütigen Herzens zu sein; andres ist nichts als ein protzig Getös'."
- 141 ff. cf. 91, 112, 147, 148, 150, 153, 185, 212, 241, 300, 343
cf. Tirukkural 951 ff.
- 144 cf. (28), p. 100: "When persons of noble birth do good deeds, the people do not pay regard to it, holding that this is naturally expected of them. But if they do improper acts, the people will hold them to scorn. But in the case of persons of low birth, we can see a contrary picture - so, it serves no special purpose, when persons of noble birth do good acts! Only labour remains."
cf. Tirukkural 951: "Aufrichtigkeit und Furcht vor der Schande sind von Natur aus Eigenschaften derer aus vornehmem Haus."
- 145 "gleichet einem Baum": d. h. ist kein Mensch; verhardt unbeweglich im Erdreich
cf. Tirukkural 600: "Wahrer Wohlstand ist Stärke des Willens; wer nichts davon hat, ist ein Holz in menschlicher Form."
- 146 "gütig Hand": den Armen gegenüber
cf. Tirukkural 953: "Viere zeichnen den wirklichen Adel: ein feines Lächeln ziert sein Gesicht, freigebig ist er, spricht niemals ehrlose Worte und weiß, was Anstand ist."

147 cf. 91, 112, 141, 148, 150, 153, 185, 212, 241, 300, 343

cf. Tirukkural 955: "Wer altem und vornehmem Hause entstammt, gibt nie seine Freigebigkeit preis, ward das Vermögen im Laufe der Zeit auch gering."

148 cf. 91, 112, 141, 147, 150, 153, 185, 212, 241, 300, 343

149 cf. 184, 185, 358

150 cf. 91, 112, 141, 147, 148, 153, 185, 212, 241, 300, 343

151 cf. 176

cf. Tirukkural 957: "Wie dunkle Flecken im Antlitz des Mondes werden die Fehler und Laster derer aus vornehmem Haus offenbar."

152 Das Wichtigste sei das Ziel. Der Speer, der einen Löwen verfehlt, sei nicht schlechter oder besser als der Pfeil, der einen Schakal tötet.

cf. (28), p. 106: "A venture may be accomplished early or it may not. But the great ones would undertake only great ventures without a flaw. An attempt to shoot a lion fatally with an arrow may fail: still the great ones will feel glad because the great attempt was worthwhile. On the other hand, even if a jakal's body is rent asunder with an arrow, the great ones will deny the venture as worthless."

cf. 194

cf. Tirukkural 772: "Ruhmreicher ist's, daß die Lanze den Elefanten verfehlt, als daß der Pfeil einen Hasen durchbohrt."

cf. Tirukkural 596: "Erfolg vergeht nicht, da jeder Gedanke nur großen Zielen geweiht, ist vorher auch Fehlschlag bestimmt."

153 cf. 91, 112, 141, 147, 148, 150, 185, 212, 241, 300, 343

155 cf. (20), p. 103: "Even when one speaks who has an ungrammatical knowledge of the letter, but not of the meaning, who is of a low (empty) school, and is unlearned, the good with kindly

compassion will listen, though it is pain to them, being grieved that he should be put to shame in the presence of many."

cf. 316

156 cf. 125, 138, 166, 211, 390

157 cf. Tirukkural 199: "Wer wahrhaftig sieht, spricht selbst aus Versehen kein unnützes Wort."

161 ff. cf. Tirukkural 891 ff.

cf. Tirukkural 29: "Niemand kann auch nur kurze Zeit den Zorn der Asketen ertragen, die auf dem Gipfel des Bergs der Entsagungen stehn."

162 "Verschwendung ist's": d. h. für "jene"; sie lassen die kostbaren Augenblicke ungenutzt verstreichen.

cf. (28), p. 113: "It may be difficult to gain the friendship of the low-born and foolish persons, even with the offer of a daughter in marriage. (...)"

163 cf. 294

164 cf. Tirukkural 29 in den Hinweisen zu 161

cf. Tirukkural 900: "Erführen sie alle Hilfe der Welt, so werden selbst Könige nimmer errettet vor Untergang und sicherem Tod, sind strenge Asketen im Zorne ergrimmt."

165 cf. 340

cf. Tirukkural 439: "Erhebe dich niemals über die andern; laß fahren dahin, was nichts Gutes erbringt!"

166 cf. 125, 238, 156, 211, 390

168 cf. 247

171 ff. cf. Tirukkural 451 ff.

174 cf. 76, 173, 223

- 176 cf. 151
- 177 ff. cf. 124, 231 ff.
- 181 cf. 12
- cf. Tirukkural 361 ff., 971 ff.
- 182 "vergeßlich": Sie bedenken nicht die Vergänglichkeit aller Dinge.
- cf. 4, 52
- 183 cf. Tirukkural 24: "Er ist die Saat, bereit für die Felder des Himmels, der seine fünf Sinne bezwang."
- 184 cf. 149, 185, 358
- cf. Tirukkural 975: "Wer groß ist im Herzen, wird Großes vollbringen; die andern vermögen es nicht."
- 187 cf. 219
- cf. Tirukkural 816: "Zehnmillionenmal besser ist Haß aller Weisen als Freundschaft mit törichtem Pack."
- cf. Tirukkural 817: "Einhundertmillionenmal besser als Zechgenossen und Schmeichler ist offener Feind."
- 190 "drei Fehler": Begierde, Zorn, Dummheit
- cf. Tirukkural 30: "Es endet das Leiden, sind die Begierden, der Zorn und die Dummheit besiegt."
- 191 ff. cf. Tirukkural 591 ff., 611 ff.
- "die": Tänzerin
- 194 cf. 152
- cf. Tirukkural 618: "Es ist keine Schmach, verläßt dich das Glück; doch über den Faulen kommt die Schand'."
- cf. Tirukkural 619: "Stehen auch Götter im Wege, bringet Bemü-

hen doch Lohn; anstelle des Schicksals bezahlt dich der Fleiß."

cf. Tirukkural 620: "Wer sich beständig und standhaft der Arbeit ergibt, weist selbst das Schicksal in seine Schranken zurück."

200 "dreier Länder": cf. 296

cf. (20), p. 414, über die drei Länder nach der tamilischen Dichterin Avvai (Avvaiyar cf. Hinweise zu 250):

"1. The *Pandi-nadu*: The bound of territory of the *Pandi* land lies south of the *Vellarru* (= 'the white river': Palar). To the west of the *Peruveli* (the great plain). Its southern point is *Kanni*, (*Kumari*, Comorin), with its clear stream. On the east lies the sea, explored by the spy. It extends 56 *Kathams* (560 miles)."

"2. The *Cera-nadu*: *Parani* is the northernmost place. The most eastern *Cencodu* (= 'the precipice': Trichengode). As its western limit *Kori-kudu* (= 'hen-coop': Calicut). On the south is the sea-coast. Declare the bound of the *Cera* country to be 80 *Kathams* (800 miles)!"

"3. The *Cora-nadu*: The sea is on the east. South is *Vellarru* that chafes its banks. Westward is *Kotta-ikarai* (the fort-bank). On the north is the river *Pennai* (Pennar). 24 *Kathams* (240 miles) is the bound of the *Cora* land." G. U. Popes Hinweis: "Its capital was *Urraiyur* or *Kori*."

"freundlich": großmütig und großzügig

201 ff. cf. Tirukkural 521 ff.; teilweise andere Deutung als im Naladiyar

202 cf. Tirukkural 216: "Des Freigebigen Wohlstand gleicht einem Baum im Herzen des Dorfes, der reiche Frucht erbringt."

cf. Tirukkural 217: "Wohlstand in Händen hilfreicher Menschen gleicht einem Baum, der gute Arznei für alle erbringt."

204 cf. Tirukkural 815: "Verzichte getrost auf die Freundschaft des Niedriggesinnten, der dein Vertrauen mißbraucht in Zeiten der Not!"

205 "die andern": Feinde, Fremde

cf. (28), p. 138: "Those persons who relieve the misery of all without discriminating - 'He is of this nature. He is my friend. He is my foe' - will be acclaimed as noble among the people."

cf. Tirukkural 781 ff., besonders 790

cf. Tirukkural 790: "Freundschaft ist dumpfe Gemeinheit, wenn sie also spricht: 'Wie sehr du mich liebst, so sehr lieb ich dich!'"

206 cf. 207, 210, 217

cf. Tirukkural 1065: "Nichts ist so köstlich als das durch der eigenen Hände Arbeit erworbene Mahl, mag es auch dünne Wassersuppe nur sein."

207 cf. 206, 210, 217

208 cf. Tirukkural 521: "In Zeiten der Not zeigen nur die Verwandten beständige Treu'."

209 cf. 238, 369

210 "Auge einer Katze": Mit diesem Vergleich werden Farbe und Frische der Mahlzeit angezeigt.

cf. Tirukkural 1065 in den Hinweisen zu 206

211 cf. 125, 138, 156, 166, 390

cf. Tirukkural 781 ff., besonders 782, 783; 791 ff.

cf. Tirukkural 782: "Freundschaft mit Würdigen ist wie der zunehmend Mond; Gemeinschaft mit Toren ist wie der abnehmend Mond."

cf. Tirukkural 783: "Freundschaft mit Würdigen gleicht dem Lesen bedeutender Bücher; je mehr man sich in sie vertieft, desto mehr erliegt man ihrem bestrickenden Bann."

212 cf. 91, 112, 141, 148, 150, 153, 185, 241, 300, 343

cf. Tirukkural 793: "Ergründe sein Wesen, die Herkunft und Laster, seine Verwandten und andern Umgang; ist er es wert, so sei er dein Freund!"

cf. Tirukkural 794: "Suche den als Freund zu gewinnen, der gutem Hause entstammt und fürchtet die Schmach, müßtest du dafür auch zahlen jedweden Preis!"

213 "Hund": Er gilt als unrein; dies ist die einzige Stelle, an der er geschätzt wird.

cf. Tirukkural 814: "Ein unzuverlässiges Pferd wirft den Reiter ab in der Schlacht; weit besser ist es, einsam zu bleiben, als solch einer Freundschaft teilhaftig zu sein."

214 cf. 237

215 "Teich": Ein künstlich angelegter oder natürlicher Tank, in dem das Regenwasser gespeichert wird.

Die Lotosblüte öffnet und schließt sich täglich; die hier genannte Baumbblüte, einmal erblüht, bleibt geöffnet, bis sie verwelkt ist.

cf. 246

cf. Tirukkural 425: "Es liebet den Weisen alle Welt, besitzt er ein ausgeglichenes Wesen und übertreibt nicht zur einen und andern Seit'."

216 cf. Hinweis in (20), p. 139: "This quatrain is a riddle, and the latter half rather puzzles all the commentators. The meaning is this: Some men must be daily cultivated, or their friendship fails. Of these - the lowest type - the *Areca* is the emblem, for it requires daily care and irrigation. Others must be attentively considered for some time, till friendship has become a fixed habit. Of these - the medium type - the Cocoa-palm is the emblem, for it requires constant care in its earlier stages only. Others, once friends are friends for ever. Of these - the highest type - the Palmyra is the emblem. Planted in sandy plain, it requires no care, and is of incalculable value (அனணியு) to South India. Comp. B. I. S. 4249." - [B. I. S., i. e. Böhtlingk, Otto: Indische Sprüche. St. Petersburg 1870, 2. Aufl.]

217 cf. 206, 207, 210

cf. Tirukkural 1065 in den Hinweisen zu 206

218 cf. 261, 263, 275

219 cf. 187

220 Es sei besser, mit jedem freundschaftlich zu verkehren, damit der Gefahr, die 'unwürdige' Freunde heraufbeschwören, besser begegnet werden könne.

cf. (28), p. 147: "It is good to associate with many persons and after testing their suitability, become deeply friendly with them. It would be sad even to part from a serpent, that can bite one fatally, after long association with it!"

221 cf. 75, 229

221 ff. cf. Tirukkural 781 ff., 791 ff., 801 ff., 811 ff., 821 ff.; teilweise andere Deutung als im Naladiyar

cf. Tirukkural 807: "Wer lange aus tiefstem Herzen geliebt, läßt nicht von der Liebe zum Freund, ist auch durch dessen Verschulden das Ende bestimmt."

222 cf. 71 ff., besonders 77

223 cf. 76, 174

224 cf. (28), p. 150: "Oh Ruler of the seacoast whereon boats unload their cargo of pearls washed forth by the waves from the depth of the sea! (...)"

cf. Tirukkural 799: "Im Angesichte des Todes sitzt der Stachel gar tief bei dem Gedanken an Freunde, die Treue gebrochen in Stunden der Not."

225 Freundschaft sei unauflöslich; andere Verse widersprechen dem.

"Feuer": Herdfeuer

cf. Tirukkural 809: "Alle Welt möchte' allein mit ihm teilen, der von

langwährender Liebe zum Freunde nicht läßt."

226 "Gabe": Regen

228 cf. Tirukkural 801 ff., besonders 804, 805

cf. Tirukkural 804: "Was immer der Freund ohn' dein Wissen getan, nimm es, als habest du's selber gewollt!"

cf. Tirukkural 805: "Hat der Freund dich im Herzen verletzt, so laste es ihm doch nicht an; weise den Schmerz seinem Unwissen zu oder der Liebe zu dir!"

229 cf. 75, 221

230 ff. cf. 124, 234, 271 ff., 339

Es sind schlechte Freunde, die hinterrücks reden und keine Geheimnisse bewahren können und deren niedriges Mundwerk um des eigenen Vorteils willen anderen schadet.

"lacht": lacht verächtlich darüber

cf. 158, 238

cf. Tirukkural 811 ff., besonders 813; 821 ff.

cf. Tirukkural 813: "Die Falschen berechnen Gewinn einer Freundschaft in Geld; von gleichem Schlage sind Diebesgesindel und hurendes Pack."

231 "sie": falsche Freunde

"bis sie ihren Zweck erreicht": So nutzen falsche Freunde den anderen bei jeder sich bietenden Gelegenheit aus.

233 "Wonne": auch Regen

"Höllen": cf. Hinweise zu 81 und in (20), p. 150: "For the 'hells' see Ji. Chin. xiii, § 10." [Ji. Chin., i. e. Jivaga-Chintamani von Tirutakka-Devar; vermutlich nur wenig jünger als das Naladiyar]

cf. 137

234 "Flamme": nur ein Strohfeuer

cf. 131 ff., 339

235 "denen": nach G. U. Pope (20), p. 251: Heiligen, Asketen

236 cf. 89, 125

237 cf. 214

cf. (28), p. 157: "Oh Ruler of the land where the female monkeys rap on the head with their knuckles the on-coming old monkeys and rob them of the fruits held by them! Friendship with a person not of like mind will never be joyous."

cf. Hinweis in (20), p. 152: "As in other verses, the address to his patron harmonizes with the theme: the picture of the flippanant little ape is intended as a satire upon the presumption of the young men whose forward behaviour in the learned assemblies and elsewhere was distasteful to him." - ["to him": dem im ersten Vers angesprochenen Herrscher]

238 "lacht": lacht verächtlich darüber

cf. 209, 230, 369

240 "Viper": eine weibliche Viper

241 Großmut gegenüber dem geschlagenen Feind

cf. 148

"Schlange": Rahu

Zwei Deutungen zur Stärke Rahus sind hier möglich: sie mache, daß er nichts zu erleiden habe, oder seine Kraft verursache Leiden; cf. 400.

Deutung des Dämons Rahu bei Zimmer, Heinrich: Indische Mythen und Symbole. Schlüssel zur Formenwelt des Göttlichen. Düsseldorf, Köln 1981; pp. 195-196, 200-201

cf. Hinweis zu Rahu in (20), p. 155: "This refers to *Rahu* (रौह),

a Daita, raised to the skies, who causes eclipses by his efforts to swallow his old enemies, the sun and the moon. Eclipses do not occur when the moon is in its crescent stage, which is the occasion of the poet's quaint conceit."

cf. Tirukkural 421 ff.; teilweise andere Deutung als im Naladiyar

cf. Tirukkural 773: "Es heiet, da Tapferkeit sei, ohne Nachsicht zu sein; doch dem geschlagenen Feinde zu Hilfe zu eilen ist mehr."

243 G. U. Pope bezieht in (20), p. 156, die Verse auf die damaligen Auseinandersetzungen zwischen Jainas und Brahmanen.

246 cf. 215

cf. Tirukkural 425: "Es liebet den Weisen alle Welt, besitzt er ein ausgeglichenes Wesen und übertreibt nicht zu einen und anderen Seit'."

247 cf. 168

cf. Tirukkural 839: "Freundschaft mit Toren ist wahrhaftig sü: du fhlst keinen Schmerz, verlassen sie dich."

248 Ein jeder bestimme sein Schicksal selbst.

cf. (20), p. 159: "He that establishes a man in good, and he that disturbs that good position and casts him down, and he that more and more exalts a man and establishes him, and he that makes a man head (among men) is (the MAN) HIMSELF."

cf. (28), p. 164: "To reach a high position - to conduct oneself properly even in a low state - to rise progressively - for all these, the chief ingredient is self-effort."

249 Den Stolz zu opfern ist zuweilen klug.

"folgen": in weltlichen Dingen, z. B. bei Geschftsabschlssen

250 "Hafen": geschtzte Anlegestelle; Zufluchtsort

"verdient": nach beschwerlicher Fahrt in fremden Gewssern

G. U. Pope (20), p. 160, sieht einen Zusammenhang zu Sindbad dem Seefahrer: "The verse probably refers to *Kaviripumpattinam* (Caveripattam: காவிரிப்பூம்பட்டினம் or புகார், where the hero of the famous poem, Cilappathigaram, lived. காவிரிபுதும்பட்டினம் = 'the town where the Caveri enters the sea'). This was one of the five chief cities of the Cora kingdom [cf. Hinweise zu 200]. Here, the legend says, there lived a princely merchant named Pathan (? பாந்தன்) (...) a traveller: Sindbad, *the sailor*, of whose history this quatrain may well be a summary. A poem, of 100 quatrains, in his praise, absurdly ascribed to *Avvai* exists under the title *Panthan-anthathi*." - [Avvai, auch Avvaiyar: eine berühmte tamilische Dichterin, der Legende nach eine Schwester Tiruvalluvars, die aber wahrscheinlich später lebte und u. a. zwei didaktische Bücher, 'Atti-Cudi' und 'Konrrai-Venthan', geschrieben haben soll.]

cf. u. a. (13), pp. 185-196, (14) und (21) zur Legende Tiruvalluvars und Avvaiyars

- 251 "mehr ein weiblich Wesen als ein Mann": cf. (20), p. 162: "The want of refined knowledge is poverty, its possession is very great and abundant wealth. When one considers, will not a sexless creature, more woman than man, adorn herself with the jewels that her eye desires?"

cf. Hinweis in (20), p.162: "A comparison of *Nannul* 264" [i. e. eine tamilische Grammatik] "throws light on the (to us) strange illustration used by he poet. The *சூடு* may assume either masculine or feminine attire; but when its nature inclines to the feminine, and the masculine element is overborne, the creature naturally and instinctively puts on feminine ornaments, forfeits its place as male, and is styled *சூடி*. The regard for mere external adornments shows the prompting of a lower nature."

251 ff. cf. Tirukkural 321 ff., 331 ff., 831 ff., 841 ff., aber auch die anders zu deutenden Verse 241 ff.

cf. Tirukkural 841: "Wahrhaftige Armut ist geistige Armut; andere Armut gibt's nicht für die Welt."

- 252 "Was der Grund sei?": Wie in 106 sind folgende Lesarten möglich: "Möchtest du den Grund wissen?", "Wenn du den Grund wüßtest.", "Wisse den Grund."

"Frau der Zunge": "Frau, die seit altersher auf der Zunge wohnt"; Saraswathi, Göttin der Weisheit und des Lernens, Mutter der Veden

"Frau der Blume": "Frau, die seit altersher auf der Blume [Lotos] wohnt"; Lakshmi, Göttin des Wohlstands und des Glücks

cf. 106, 265, 266, 267

- 253 cf. (20), p. 163: "He who, when his father urgently bade him learn, did not take it as a serious matter, but contemned it; when, before many men, some one gently presents a written palm-leaf, will in anger fetch a stick to beat him as guilty of an insult."

cf. Hinweis in (20), p. 163: "This is an ambiguous verse: வினி is either 'call' or 'grow angry', or இனி, 'contemn.' Commentators differ. I take it thus: the man cannot read, and when in an assembly some one quite courteously offers him a manuscript, he takes it as a reflection on his ignorance, and begins to belabour him. See வாழு. வாழ்க்கை is either 'a stick faultily used,' or 'a stick that punishes a fault.'"

In (26) heißt es, daß der in der Jugend Lernunwillige, der später ein Manuskript zu lesen und es zu erklären versuche, Schande hervorrufe.

- 254 cf. Tirukkural 711 ff., 721 ff.

- 255 cf. 256, 311, 314

- 256 cf. 255, 311

cf. Tirukkural 642: "Wohlstand und Untergang hängen am Wort; hüte deshalb die lockere Zung!"

- 257 cf. Hinweis in (20), p. 165: "The union of the two comparisons is perplexing. First, good teaching is wasted on fools; secondly, it is like a wooden peg (or an axe) shivered by contact with a rocky mountain; i. e. its effect is lost through the obtuseness of the pupil."

- 258 "sie": die Holzkohle

260 cf. 311 ff.

"schaut er (...) ins Gesicht": um sich Mut zu machen

Es sei nicht gut, wenn man eine Gegenlehre verkünde und damit die wohlgefügte Ordnung durchbreche, wann immer es einem gefalle.

261 cf. 218, 263, 264, 266, 267; 275, 368

263 cf. 218, 261, 275

264 "nichtig": Verdienste seien schwer einzuschätzen: Ein angenehmes Leben in Wohlstand sei das Ergebnis für vorbildliches Verhalten in diesem Leben; andererseits falle er auch denen zu, die sich in einem früheren Leben Verdienste erworben.

cf. 261 ff., besonders 266, 267; 368

cf. (28), p. 174: "The truly wise persons pine in poverty without any resources. But fools strut about in splendour, clad in silk raiment in this world. Only past 'merit' (punya) can explain this disparity."

265 "Du mit Augen schlanken Pfeilen gleich": Lakshmi

cf. 106, 252, 266, 267

266 "Goldne Dame": "Dame des Glücks"; Lakshmi; thront auf dem Lotos

cf. 261 ff., besonders 264, 265, 267; 368

267 "Du mit Augen Pfeilen gleich": Lakshmi

cf. 106, 252, 261 ff., besonders 264, 265, 266; 368

268 "zu Fuß": d. h. als Pilger

"der Schamlose": Ausdruck für den Brahmanen eines Dämonentempels

269 Verschwendeter Wohlstand

"ihnen": denen, die es weder verdienen noch brauchen

cf. Tirukkural 11 ff., besonders 17

cf. Tirukkural 17: "Die Schätze des weiten Meeres wären dahin, nähmen die Wolken nicht seine Wasser und gäben sie ihm nicht als Regen zurück."

271 "Kochen-Essen": die richtige Haushaltsführung

cf. 91

cf. Tirukkural 227: "Schwerstes Gebrechen ist Hunger aus Not; wer doch gelernt, sein Brot mit den Armen zu teilen, den trifft er nicht."

cf. Tirukkural 229: "Des Geizhalses einsames Mahl ist bitterer gar als des Bettelnden Brot."

272 cf. 17, 19, 36, 92, 328, 332

273 cf. 9, 10, 274, 277, 280, 327, 338

274 cf. 9, 10, 273, 277, 280, 327, 338

cf. Tirukkural 228: "Geizhäse horten den Reichtum, verlieren ihn doch; sie haben nichts von der Freude verspürt, den Armen Gutes zu tun."

275 cf. 218, 261, 263

277 cf. 9, 10, 273, 274, 280, 327, 338

279 cf. 355

cf. Tirukkural 1078: "Die Guten folgen nach einem einzigen Wort; wie Zuckerrohr beugen sich andere nur der Gewalt."

280 cf. 9, 10, 273, 274, 277, 327, 338

281 ff. cf. Tirukkural 1041 ff.

"ihm": d. h. dem Schurken

282 Der sich einschmeichelnde Bettler

Hier wird eher die Armut als schlecht verworfen als das Verhalten eines Armen, der zu allen Mitteln greife, um seinem elenden Los zu entgehen oder es zu mildern.

cf. 107

cf. Hinweis in (20), p. 183: "There is not only an ironical reference to the importunity of the needy mendicant, but a subtle hint of the moral worthlessness - utter attenuation of all good - which poverty is apt to bring: the poor man is lighter than vanity itself!"

284 cf. 18

cf. Tirukkural 752: "Die Armen werden von allen verachtet, die Reichen von allen geehrt."

285 cf. 287

286 cf. 288, 310

287 "Zähne": so weiß wie Jasmin

cf. 285

288 "Armut": cf. (20), p. 186: "(...) subject to (அற்றுபுல) obstacles (முடிக), (...) because of straitened circumstances."

cf. (28), p. 188: "For a man who is ever concerned with his own welfare, without offering any aid to those who come to him in want, it would be better to go to a distant land and eke out his livelihood by standing a-begging before the gates of many houses."

cf. 286, 310

289 cf. 1

291 ff. cf. Tirukkural 961 ff.

cf. 298, 310

292 cf. 78, 301 ff.

293 Abhängigkeit von den Reichen: Zerstörung der Selbstachtung

Gastfreundschaft, die nicht aus dem Herzen komme, sondern als bloße Pflichtübung verstanden werde, solle abgelehnt werden.

cf. (28), p. 191: "We, poor persons, welcome our guests and taking them inside our homes, do them honour. But rich persons think that their home will be spoilt, if they take us - the poor - inside; so they make us stand outside and offer a little food. So, scorn the friendship with the rich!"

cf. Tirukkural 966: "Warum nur denen noch schmeicheln, die dich geschmäht! Es bringt weder Ehren noch öffnet es himmlische Tor."

294 cf. 163

295 cf. 40

cf. Tirukkural 968: "Ist denn der Leib unsterblicher Art, auf daß man ihn rettet' auch um den Preis seiner Ehr?"

cf. Tirukkural 1017: "Es gäbe lieber sein Leben, die Scham zu bewahren, als sie zu verlieren, das eigene Leben zu retten, wer Schamgefühl hat."

296 "dreier mächtig Länder": das Land der Coras, Ceras und der Pandiyas in Südindien; cf. Hinweise zu 200

297 "Augen scharfen Pfeilen gleich und Brauen wie ein Bogen lang": wie Lakshmi; Schönheitsideal

298 Die Worte der Reichen drücken hier Verachtung gegenüber den Armen aus.

"in ihnen": in den Ehrenwerten

cf. 53, 291, 301, 310

cf. Tirukkural 1057: "Beim Anblick von Menschen, die geben, ohne den Bettler zu schmähen, jubelt des Bettelnden Herz."

299 cf. (20), p. 193: "It is no *shame (disgrace)* not to (be able to) give those who desire it of us. The shrinking on account of fear (felt) day by day is not *shame (modesty)*. But to become reduced in other ways, and not (dare to) tell what injuries those who love us not have inflicted on us is *shame (disgrace or self-respect)*."

cf. Hinweis in (20), pp. 193-194: "The verse is very ambiguous. (...) The idea may be: (1) 'Nothing is so shameful (disgraceful, degrading, dishonouring) as to be compelled to bear the uncomplaining silence the rich man's contumely;' or (2) 'Real self-respect (generous shame) is the keeping from the knowledge of every one the insults to which we have been subjected.'"

cf. (28), p. 194: "It is not shameful to keep quiet without offering help to those who have come to us for it. It is not also truly shameful when we show fear on the right occasion. But it is really shameful to keep secret the help rendered to us by a wealthy person, when we were in a lowly state."

cf. Tirukkural 1011: "Die Würdigen erröten vor Scham über schändliches Tun; ein Mädchen errötet aus anderem Grund."

300 "was dort liegt": Aas

cf. 91, 112, 141, 147, 148, 150, 153, 185, 212, 241, 343

301 Von den dummen, herablassenden Gönnern

cf. 53, 78, 292, 298

cf. (20), p. 196: "Will men themselves possessed of clear discerning knowledge follow after those who have yielded themselves up to mental bewilderment, and who (erroneously) say (of suppliants), 'These poor folks depend entirely on us, evermore are they without resources of themselves?'"

cf. Hinweis in (20), p. 196: "Comp. 53 and 298 for the real position and character of the man whose poverty is voluntary. Here மருள் and தெருள் are contrasted. The one (மருள்) regards earthly life as real, and does not know that the pious mendicant, by his renunciation, which is the result of the other (தெருள்), is gaining an eternal immunity from births and deaths. (...) The giver is in truth the dependant one: he obtains merit only through the

pious mendicant!"

302 cf. Tirukkural 1064: "Die weite Erde wäre zu klein, des Größe zu preisen, der auch in äußerster Armut nicht gehet der Bettelnden Weg."

303 cf. 293

304 "Glück": Lakshmi

305 cf. Tirukkural 1066: "Nichts entwürdigt die menschliche Zunge so sehr, als zu betteln, und wäre es gar um das Wasser für eine dürstende Kuh."

cf. Tirukkural 1069: "Bei dem Gedanken ans Los eines Bettlers schmilzt das Herz dahin; doch muß es zerbersten bei dem Gedanken, daß Bettlern die Hilfe verwehrt."

cf. Tirukkural 1063: "Nichts ist verwerflicher, als gar zu sagen: 'Mög' ich durch Betteln der Armut entgehn!'"

306 "Laß die Sorgen kommen (...)": sich in sein Schicksal fügen

307 G. U. Pope (20), p. 199, weist auf zwei Interpretationsmöglichkeiten hin: "This is capable of a double interpretation: 'He who scorns no suppliant escapes all future births;' or, 'No man will ever be found among those born of women who does not despise mendicants'"

308 cf. Tirukkural 1069 in den Hinweisen zu 305

cf. Tirukkural 1070: "Der Bettler muß sterben, wird ihm die Hilfe verwehrt. In welchem finsternen Loch kann sich des Geizhalses Leben dann noch verbergen, zu flehen um Schutz?"

309 "stille seinen Weg zu gehen": Das Leben in der Einsiedelei sei besser, als zu betteln.

cf. (28), p. 200: "There is nothing wrong in a poor person seeking a rich man and serving him. But if that man of riches does not cognise the need by himself, should one ask for aid openly, forsaking all shame? It would be more joyous to continue in dire poverty."

cf. 53, 55

310 "Feuerbrand": der zerstört

cf. 286, 288, 291, 298

cf. (20), p. 201: "Relying on old friendship, in an affectionate manner, render such assistance as your intimacy warrants. If he will not endure (the assistance), will it not be a fire heaped up and burning in his bosom?"

cf. Hinweis in (20), p. 201: "I do not see any other meaning. The latter clause is ambiguous as to தம் (his): in whose bosom, and why? I think the intention is: 'If you allow your old friend to feel that your help has not been what was befitting your intimacy, *you* will feel remorse afterwards;' or, possibly, '*he* will feel deep and lasting pain.'"

cf. Tirukkural 801 ff.

cf. Tirukkural 801: "Liebenden Umgang mit'nander zu pflegen ist innige Freundschaft; willig räumt sie dem Freunde notwendige Freiheiten ein."

311 cf. Tirukkural 711 ff., 721 ff.

"Versammmlung", Rat der Weisen etc.: cf. (20), p. 202: "Here it is the assembly of the learned (கோட்டி). Many such conferences were held when Jains, Buddhists, and Caivas of several sects were contending in the South. (...) - Much prudence, courage, dialectic skill, absolute conviction, and unscrupulous energy were often exhibited in those conflicts. There was also the *Cangam* (சங்கம்) or Academy in Madura, to which every new Tamil work was submitted. The literati had their assemblies with prescriptive rights and privileges in every petty court, and at many temples. Thus every work should have a verse or two in the preface, called அவையடக்கம், 'submission to the assembly', in which criticism is humbly deprecated."

cf. (20), p. 203: "*Decline entirely to utter words of wisdom before heretics* (காரறிவாளர் = men of darkened knowledge, - men who professing to be wise, have their understanding darkened), who

having forsaken the way pertaining to the assemblies of *true wisdom*, have there laid down propositions of *unwisdom*, and propagating them diligently, live in accordance with their own *shallow wisdom*!"

cf. Hinweis in (20), p. 203: "In கைஞ்ஞானம் (lit. 'hand-wisdom') there is a double meaning. It is either, 'mere hand-to-mouth-wisdom,' or 'fistycuff-wisdom,' alluding possibly the hand-to-hand encounters that often took place in those days."

cf. 255, 256

cf. Tirukkural 719: "Hüte dich, selbst aus Versehen Worte zu Toren zu sprechen, die für die Klugen bestimmt!"

cf. Tirukkural 720: "Sprich nicht zu denen, die feindlich gesinnt; gleichsam wird Nektar verschüttet auf schmutzigen Grund!"

312 cf. (20), p. 204: "Well-disciplined men come not near the heretic (= man of evil learning, the teacher of evil system), who stores up (in his memory certain formulas, comp. 304), as though he understood their worth, and repeats them by rote (lit. *as a tongue-lesson*). The heretic, if worsted in the assembly, will abuse the family (of his opponents); or he will spring up and challenge them to fight."

"und ruft zum Kampf": cf. Hinweis in (20), p. 204: "தோள் புடைக் கேள்ளா = 'he will grasp his own shoulders' - clasp his left upper arm with the right hand, and his right upper arm with his left hand: the attitude of a Tamil pugilist ready for an encounter."

313 cf. 314

cf. Tirukkural 649: "Wer nicht mit wenigen Worten viel sagt, der macht auch mit vielen Worten nur lautes Getös'."

314 cf. 255, 313

cf. Tirukkural 402: "Ein Dummkopf, der sich erhebt, eine Rede zu halten, gleicht einer Frau ohne Brüste, welche die Blicke der Männer auf sich lenken will."

- 315 cf. Hinweis in (20), p. 205: "உரைவித்தகம் எழுவார் is curious. Three interpretations are possible: (1) 'Those who rise propound their opinion as wisdom.' Here உரை = 'word, opinion' with காட்ட understood, and வித்தகம் (நக) = 'as decisive words of wisdom'. (2) Comparing உரைவித்தகம் with சொன்னான் (311), we may translate 'Those who rise to utter (உரைக்க understood) words of wisdom'. (3) The metre suggests உரைவித்து அகம் எழுவார் = 'Those who rise in the place to speak.' But there are serious difficulties."
- 316 cf. 155
- 317 Man könne leicht erlernen, Buchstaben zu schreiben oder zu lesen, doch nicht ihre Bedeutung.
- "derer", "jene": der Huren
- 319 "Kommentar": 'bearbeitetes' Werk eines anderen
- "Gliederung": nach G. U. Pope in (20), p. 207: Inhalt, Paraphrase, Interpretation, eigenes Wissen
- Hier werden die 'Niedriggeborenen' als schlechte Kritiker bezeichnet.
- 320 cf. (28), p. 207: "Persons deeply learned in the *shastras*, but not born of a noble family will not endure the blemishes in the speeches of the others before an assembly. But persons of noble parentage and real scholarship will ignore the erroneous talks of those not learned in the *shastras*."
- 321 ff. cf. 251 ff., 331 ff.
- cf. Tirukkural 831 ff., 841 ff.
- 322 "frißt das Leder": Der als unrein geltende Hund frißt die Lederreste, obwohl ihm liebevoll von einer 'niedrigen' Person, hier dem ebenfalls als unrein geltenden Gerber, alle Leckereien vorgesetzt werden.
- 323 cf. Tirukkural 331: "Es gibt keine größere Torheit als die Narretei, Vergängliches so zu betrachten, als habe es ewig Bestand."

cf. Tirukkural 337: "Der Mensch weiß nicht, ob er morgen noch lebt; doch Wünsche hat er zuhauf."

324 cf. 338

cf. Tirukkural 999: "Allüberall auf der weiten Erden herrschte doch Dunkel am hellichten Tag, gäbe es nicht eines Lächelns freundliches Licht."

325 cf. 64, 71, 335

326 cf. 51 ff., besonders 52

327 cf. 9, 10, 273, 277, 280, 274, 338

328 "Essen": Reiseproviand für die andere Welt

cf. 17, 19, 20, 36, 92, 272, 332

cf. (20), p. 214: "In the very earliest time (*in early youth*) they take not food for the journey which they must make (*into another world*), tying tightly the wallet on their shoulders; but tying tightly (*their treasure bags*), they say, 'In after days we will learn wisdom:' the gold these idiots will indicate with their hands (as legacies, when they are speechless, and in the grasp of death) will be as sour *vilam* fruit."

cf. Hinweis in (20), p. 214: "They have not speech to tell survivors where the wealth that they themselves have not used lies buried. It is like the sour, sapless wood-apple. (261.)"

cf. (28), p. 213: "Persons of little understanding, when they are strong in body to be able to do charitable acts, spend their lives without even thinking about charity. They behold directly their dearest kinsfolk being in the clutches of the Lord of Death; yet they learn no lesson from it!"

330 cf. 20, 28, 32, 34, 37

331 ff. cf. 251 ff.

Das Kapitel handelt auch von den "drei Fehlern", d. h. von Begierde, Zorn, Dummheit; cf. 89, 190.

"Schlachtgeselle Tod": Mörder; Todesgott Yaman

Es sei mehr als Dummheit, sich irdischen Vergnügen hinzugeben und nicht alles zu tun, dem Kreislauf der Wiedergeburten zu entkommen.

cf. 114

cf. Tirukkural 341 ff., besonders 348, 349

cf. Tirukkural 348: "Wer völlig entsagt, erlanget Erlösung; die anderen werden wiedergeboren und fallen dem Tode anheim."

cf. Tirukkural 349: "Dem Kreislauf der Wiedergeburten entgeht, wer völlig entsagt; die anderen werden wiedergeboren und fallen dem Tode anheim."

332 cf. 19, 328

333 "guter Kaste": "in eine 'hohe' Kaste hineingeboren"

335 cf. 325

336 cf. Hinweis in (20), p. 219: "They will not succeed in obtaining any of the benefits of a real, fitting, congenial friendship, though they sacrifice both independence and honesty."

338 cf. 9, 10, 273, 274, 277, 280, 327

339 cf. 231 ff., besonders 234

340 "Kraut": Arznei

cf. 165

cf. Tirukkural 439: "Erhebe dich niemals über die andern; laß fahren dahin, was nichts Gutes erbringt!"

341 ff. cf. Tirukkural 1071 ff.

cf. Tirukkural 410: "Um wieviel mehr sind die Menschen als wildes Getier? Um soviel sind die Klugen als die Dummen mehr."

343 cf. 91, 112, 141, 147, 148, 153, 185, 212, 241, 300

cf. Tirukkural 977: "Die Dreistigkeit derer mit unbedeutendem Wesen kennen nicht Maß, sind sie zu Wohlstand gekommen und Macht."

cf. Tirukkural 978: "Die wahrhaft Großen sind immer bescheiden; wer doch gering und bedeutungslos ist, posaunet seine vermeintliche Größe hinaus in die Welt."

cf. Tirukkural 979: "Wahrhaftige Größe ist immer bescheiden; wer doch gering und bedeutungslos ist, rühmet und preiset sich selbst."

344 cf. 111, 357

cf. Tirukkural 101 ff.

345 Der Hund sei nur gierig nach Abfall.

cf. Tirukkural 410 in den Hinweisen zu 341

347 cf. 350

cf. Tirukkural 1001: "Wer Wohlstand anhäuft und ihn nicht genießt und nutzt, der gleicht einem Toten."

348 "Freundlichkeit (...), weiß er nicht": Er ist im Gegenteil grausam.

349 "Die Gemeinen": Subjekt

cf. Tirukkural 801 ff.

350 cf. 347

351 ff. cf. Tirukkural 1071 ff.

353 Nur Gemeinen fällt Verachtung leicht.

355 "welche die Gemeinen zwingen": die Gemeinen: Akkusativ

cf. 279

cf. Tirukkural 1077: "Niedriggesinnte mißgönnen die Reste des Essens an ihrer Hand; sie geben sie höchsten denen, die ihnen die Knochen zerbrechen mit wütender Faust."

357 cf. 111, 344

358 cf. 149, 184, 185

359 cf. (28), p. 229: "There have been many persons who hoped and declared that prosperity would come soon or late, only to get finally frustrated and destroyed like a lotus leaf in its own place."

cf. Tirukkural 337 in den Hinweisen zu 323

361 ff.: Nach G. U. Pope (20), p. 235, habe Pathumanar die Überschrift für das Kapitel verfaßt, nachdem er zehn Stanzen anderen Kapiteln nicht habe zuordnen können.

cf. (20), p. 236: "The mansion meets the clouds. A stately band of warders keep watch around. Gems glisten therein like lamps. What then? *Where the owner has not a wife of dainty excellence, the house within is a waste, hard to explore.*"

cf. (28), p. 231: "(...) the house would be like a crematorium."

362 cf. (18): Manu IX, 10-18

cf. Ellis in (7), p. 188: "Though women of light conversation (!) be as strictly guarded as the blade of a sword is carefully preserved (!); yet, if by any relaxation of vigilance, an opportunity be offered to them, little of this time will be occupied by deeds which are not evil, and much of it by them."

365 "die uns nicht verstehen": die nicht bußfertig sind und nur darüber lachen

"mit gebeugtem Nacken": unterwürfig

cf. 292, 309, 366

366 cf. 365, 338

367 Der Wert eines Produktes werde an der Qualität seines Materials

gemessen.

cf. Hinweis in (20), p. 239: "The chieftain rules a tract of land: மருதநிலம். Here the type of men hardly changes from generation to generation. Village communities are scarcely affected by political revolutions." [!]

368 "gingen hin": starben

cf. 261 ff., besonders 264, 266, 267

369 cf. 209, 238

370 cf. 371

cf. (20), p. 241: "The mountain freshet, and the love of those adorned / With pendant jewels rare, examined calmly prove / To differ nough: *that* fails when rains that feed it fail; / And love of *these* fails too, when income fails!"

cf. Ellis in (7), p. 188: "When rightly perpended the water of the freshes and the love of women adorned with ear-rings differ not; for the water of the freshes will be dried up when the rain ceaseth, and so will their love when income faileth."

371 ff. cf. Tirukkural 911 ff.

cf. Hinweis in (20), p. 242: "This is a poor chapter." - Sagt G. U. Pope es als Missionar?

cf. 370

cf. (20), p. 242: "The lamp's light and harlot's love examined well are seen to differ not a whit: the lamp's light goes out when the feeding oil is consumed; and the harlot's love is spent when the lavish hand has spent its wealth."

cf. Ellis in (7), pp. 188-189: "When rightly perpended the light of a lamp and the love of courtezans differ not; for the former is extinguished when the oil is dried up, and the latter estranged when the empty hand no longer contains money."

373 "Mal": auch Tirumal, d. h. Vishnu

cf. (20), p. 243: "Though he be *Mal* the fiery-eyed, whom in the heaven's fair homes immortals worship, if in the hand he bring no gift, the women tender as the buds men cull, will straight dismiss, bowing low with folded hands."

cf. Hinweis in (20), p. 243: "Ellis must be wrong. See 𑀧𑀸𑀓𑀭𑀺."

cf. Ellis, zitiert nach (20), p. 243: "Let them have been even as liberal as Shengánmài (*sic*) the goddess of prosperity, who is worshipped by the gods in the beauteous heavens, courtezans whose hands are tinted like opening buds, will forsake those who have no wealth to bestow upon them, reverentially saluting them with folded hands."

374 "Frauen": Dativ

cf. (18): Manu III, 158 und IV, 84, 85

Bei Manu gilt die Ölpresse als so unrein wie zehn Schlachthäuser.

375 Huren passen ihr Verhalten den Wünschen ihrer Kunden an.

cf. (20), p. 244: "The silly ones (...) in the clear lake: (*are of a double and deceitful nature.*)"

cf. (28), p. 241: "The eel has the skill to appear in shape like a snake before the serpent coming to swallow it and like a fish before another fish. Likewise, harlots will suit their love to the nature of their visitors. Only persons lacking in sense will desire to clasp their shoulders."

376 "Herze": Innerstes, Verstand

cf. 378

377 "ihres Weges springt": um dem Pflug, dem Joch, also der Verpflichtung zu entgehen

378 cf. 376

cf. (20), p. 245: "Those whose avowed purpose is to walk the way of rectitude seek not the embrace of the fascinating, fawn-

eyed damsels, who walk in the way of their own, who are pleasant when gratified with gifts, and when they are filled (= *when no more gifts are to be expected*) are like the horn of the fighting ram."

379 cf. (20), p. 246: "(...) (i. e. *they have no souls to give!*)"

380 "Schlechtigkeit": in (28) "evil destiny"

cf. (20), p. 246: "(even where their minds are (*apparently*) set upon some person (...))"

381 ff. cf. Tirukkural 51 ff.

Die indische Literatur ist reich an Beispielen für die Hingabe der Frau, die G. U. Pope auch "womanly excellence" nennt.

384 cf. Hinweis in (20), p. 249: "All Tamil poets regard it as an accomplishment in a woman to know how and when to assume an offended air (அநு. புல. மிணங்கு), and when to come to a good understanding with her spouse, and lay aside (உணங்கு).

cf. (7), p. 189: "She who is pleasing to the eye, who in all things gratifieth her husband according to his desire and at all times standeth in awe of him, whose modesty is so conspicuous as shame her sex, who reverenceth her husband, and in all her love-quarrels with him acteth with such prudence that reconciliation affordeth him increased delight; this mildly speaking matron is truly a woman."

385 "Andere": Huren

387 cf. Hinweis in (20), p. 251: "The four stanzas 387-400 seem out of place, and are probably more recent."

cf. (20), p. 251: "The lord of the town has bought, it seems, black *gram* and red *gram*, a *tuni* and a *pathakku*, as if they were all the same! (...)"

[*gram*: *dolichos uniflorus*; Pferdefutter; hier unterschiedliche Qualitäten]

[*tuni*: alte tamilische Münzeinheit]

[*pathakku*: alte tamilische Maßeinheit]

"denen": Huren

"unrein": auch "ungewaschen"

388 cf. Hinweis in (20), p. 251: "The tambour has two hollow vessels (கலி); it is the right one that yields the music. (Comp. 390.) She will not hear of her husband's wrong doings; these are for other and fitter ears to hear."

cf. (28), p. 249: "Only the right side is important in the case of a drum, the left side is not so regarded. We remain frustrated like the left side of a drum, separated from the husband. Oh, bard, do not come here mocking our husband and in vain enhance our unhappiness! Go back your way! If you like, go to the harlot who is being used by my husband like the right side of the drum and speak to her mockingly about him." (...)"

389 "von andern": von den Huren

390 "denen": den Huren

"seine Mitte": der Mittelteil des Zuckerrohrs; süßer als die Spitze

Teil III - Liebe, Leidenschaft; cf. Tirukkural 1081-1330

391 Sein Freund spricht; oder er spricht zu sich selbst.

392 Sie spricht.

cf. Tirukkural 1227: "Am Morgen knospet mein Leid, es öffnet die Blütenblätter am Tag, am Abend aber ist all mein Kummer erblüht."

393 Ihre Freundin spricht zu ihm.

"Kranz": hier und an anderer Stelle "Blumengirlande"

cf. 397

cf. Tirukkural 1227

394 Trennungsschmerz

Er spricht zu seinem Freund (oder zu sich selbst).

"Bett": Es ist leer.

cf. (28), p. 253: "Will my beloved be feeling unhappy, recalling my lapse in ignoring her plea to stay, when lying down on the bed with her hand for a pillow, she recounted how, wiping the gathering tears from her eyes at the sight of the setting sun, she had kept a tally of the days of her separation from me?" (...)"

395 Er spricht zu seinem Freund (oder zu sich selbst).

cf. (20), p. 258: "The little kingfisher seeing in the eyes of my beloved (*as she was disporting in the tank*) (...)"

Der Vogel verwechselte sie anfangs wegen ihrer schönen Augen mit dem Karpfen. - Karpfen: cf. Wortangaben

396 Die Mutter spricht. Sie sieht voraus, was ihrer Tochter geschehen wird.

397 Sie spricht; oder ihre Freundin spricht zu ihm, der sich in der Nähe versteckt halten mag.

"Als dann jene (...)": cf. (28), p. 255: "(...) when accountants rest from their day's labour (...)."
 Die "Mutter" schwärmte für das Leben - hier ist es eine einzige

cf. 393

cf. Tirukkural 1231: "Kummerschwer weinen die Augen um ihn, der in die Fremde gezogen und mich gar so schmähdlich verließ; vor duftenden Blumen schämen sie sich ach so tief."

398 Sie spricht zu ihrer Freundin.

"wenn der Morgen graut": auch "an dem Tag danach", "am nächsten Morgen"

"wer": ein Krieger

"hat (...) gelehrt": Begeisterung sei der beste Lehrer.

cf. (20), p. 259: G. U. Pope merkt humorvoll an: "I am afraid the lady was mistaken!"

399 Ihre Mutter spricht.

Die Worte sind wie ein verweifelter Abschied.

"jenen Weg": in den Dschungel

cf. (28), p. 256: "My daughter pressed me close with her pearl-necklace and pointed breasts. I did not understand the reason for it then. But now I feel that she wanted me to realise that she was going on a trip to the forest full of lions chasing the deer." (...)

400 Sie spricht.

"Er mit den drei Augen" ist Shiva. Er erweckte den Liebesgott Kaman, einen seiner Söhne, wieder zum Leben. - Deswegen muß sie ihren Liebesschmerz erleiden.

Was die "Krähe", d. h. Kuyils, des Kuckucks (*endynamis indicus*) Pflegemutter, von der Liebe sagt, macht sie traurig.

Die "Kobra" [G. U. Pope sagt auch im Tirukkural "Drache" ("dragon")] verschlang den Mond. - Sie, die Frau, kann das Licht des Halbmondes nicht ertragen; cf. Wortangaben zu Rahu und Hinweise zu 241.

Die "Mutter" schenkte ihr das Leben. - Nun ist es eine einzige Qual.

"was denn machten sie nur falsch?": oder: "kann man ihnen etwa die Schuld geben?"

Wortangaben

Adambu: convolvulus grandiflorus; mit großen weißen Blüten, die der Schwan als Konkurrenten sieht; cf. 107

Ambal: ponditeria; Wasserlilie mit roten oder weißen Blüten; cf. 44 (als Lotos), 236, 374, 396

Andril: mythologischer Vogel, der ohne Partner nicht überleben kann; cf. 376

Ayirani: auch Indrani; tugendhafte Ehefrau Indras; cf. 346, 381

Auberginen: solanum indicum; Brinjal; cf. 264

Banjan: u. a. ficus indica; Affenschwanzbaum; cf. 38, 197

Betelnuß: areca catechu; Pinangpalme; cf. 216

Brechnuß: strychnos nux vomica; cf. 217, 243

Feronia: cf. Vilam

Fliegen: gelten als unrein; cf. 61, 218, 259, 389

Frauen mit sanfter Stimme u. a.: gute Ehefrauen

Frauen mit den schönen Brauen u. a.: Huren

Fremde: die "anderen" etc.; auch Nachbarn, manchmal Feinde

Freunde: auch die Ehefrau oder Familienangehörige

Gayal: wilder Ochse; soll seine Opfer töten, indem er sie ableckt; cf. 377

Gemeine, die Gemeinen: Menschen mit niedrigem Wesen; die Niedriggesinnten; nicht der Kastenzugehörigkeit entsprechend

Gerber: gilt als unrein; cf. 322

Göttertrank: Amritam; 'Ambrosia'; verleiht Unsterblichkeit; wird in der Schale des Mondes aufbewahrt; cf. 200, 210, 217

- Ghee:** geklärte Butter; auch Ritualbutter; cf. 116, 124, 239, 282, 337
- Gongu:** bombax gossipinum; Seidenwollbaum; die Blüten; cf. 223, 400
- Herr:** Anrede eines Pandiya-Herrschers; nicht religiös gemeint
- Hase:** wohnt auf dem Mond; symbolisiert die dunklen Flecken, die das Auge sieht; cf. 176
- Hund:** gilt als unrein; nur von 'Niederkastigen' gehalten; cf. 70, 213, 218, 254, 322, 345
- Indra:** vedischer Gott, später König der Götter; göttlicher Krieger, Besieger der Dämonen; cf. 346
- Kalam:** carina carandas; saure, schwarze Wildfrucht; cf. 103
- Kalli, Tirukalli:** euphorbia nerifolia; saure Frucht; cf. 262
- Kanthal:** gloriosa superba; cf. 283
- Karpfen:** cyprinus; seine großen Augen und der 'feuchte Blick' gelten als Schönheitsideal; cf. 44, 395
- Katham:** Längenmaß; 1 Katham = ca. 10 Meilen; cf. 100
- Kuvalai:** ponditeria; Wasserlilie; gilt hier als Lotos; cf. 236
- Lakshmi:** Göttin des Wohlstands und des Glücks; cf. 225, 252 und Hinweise zu 252; 265, 266, 267, 304
- Mal:** Tirumal, Vishnu; cf. 373
- Margosa:** azadirachta indica; bitter; cf. 112, 207, 210, 239, 244
- Netti:** Aeschynomene; cf. 360
- Neythal:** nymphaea alba; cf. 349
- Padri:** bignonia chelonoides; Trompetenblumenbaum; cf. 139
- Palmblatt-Schriften:** Bücher, Manuskripte; getrocknete, zugeschnittene, beschriftete Palmblätter; gelocht, von einer Schnur zusammengehalten

Palmyra-Palme: borassus flabelliformis; cf. 44, 96, 105, 216, 256, 264, 344

Pflichten: Sie beinhalten tugendhaftes Verhalten, wie vor allem Gutes tun, Ehrerbietung gegenüber dem Alter hegen, für die Familie sorgen und andere Verhaltens- und Denkweisen pflegen, wie u. a. in den Kapitelüberschriften im Naladiyar und Tirukkural wiedergegeben. - *Dharma* wird in vier Hauptstationen eines Lebenslaufes möglich: u. a. durch ständiges Lernen in Kindheit und Jugend, Erwerb von Wohlstand durch Arbeit und Gründung einer Familie, Askese und durch Erwerb von Weisheit durch Weltabgeschiedenheit im letzten Lebensabschnitt.

Punnai: calyophyllum inophyllum; Lorbeer; cf. 97, 117, 246, 336

Rahu: 'Drache', mythologische Schlange; cf. 148, 241 und Hinweise zu 241

Safran: curcuma longa; dient hier auch der Schönheitspflege; cf. 131

Sandelholz: santalam album; kostbares, duftenden Holz; cf. 48, 180, 234, 389, 397

Sarasvathi: Göttin der Weisheit und des Lernens; Mutter der Veden; cf. 252 und Hinweise zu 252

Schildkröte: gilt als Beispiel für die Beherrschung der Sinne, da sie Kopf und Glieder unter ihren Panzer zurückziehen, d. h. sich von der Welt zurückziehen kann; cf. 331

Shiva: für die Shivaiten bedeutendster Aspekt des Göttlichen oder höchster Gott der Trinität 'Brahma-Vishnu-Shiva'; cf. 400 und Hinweise zu 400

Tod: Yaman, Gott des Todes

Wein: u. a. Toddy; alkoholisch; aus dem Saft der Blüten der Palmyrapalme gewonnen; cf. 157

Vengai: pterocarpus bibolus; 'Kino'-Baum; cf. 180

Vilam: feronia elephantum; saure Frucht des Holzapfelbaumes; Lekkerbissen für Elephanten; cf. 103, 261, 328

Ausgewählte Literatur - Naladiyar und Tirukkural

- (1) Aiyar, V. V. S.: Tirukkural. Tiruchirapalli 1964. [Nach ib.: The Maxims of Tiruvalluvar. Madras 1916]
- (2) Arasu, Rao Sahib S. R. V.: A Modern Commentary of the Kural. Madras 1972
- (3) Beissert, Uwe: Tirukkural von Tiruvalluvar. Basel 1990
- (4) Beschius, Constantius Josephus [Beschi, Constantio Josepho]: Tirukkural. [Beschi starb 1747; übertrug die Teile I und II ins Lateinische; cf. (21)]
- (5) Cämmerer, A. F.: Des Tiruvalluver Gedichte und Denksprüche. Aus der tamilischen Sprache übersetzt von A. F. Cämmerer, der Weltweisheit Doctor und königlich dänischer Missionar in Trankebar. Nürnberg 1803. [Zitiert nach Graul, cf. (13): verschollenes Fragment]
- (6) Drew, H. W.: Tirukkural. [Cf. (30). Fragment; Englisch]
- (7) Ellis, Francis White [F. W.]: Naladiyar. With Translation in English by Rev. Dr. G. U. Pope [cf. (20)]. Foreword by Dr. M. Varadarajanar [1958]. Madras 1963
- (8) Ellis, Francis White [F. W.]: Tirukkural. [Cf. (21) und (30). Fragment; Englisch]
- (9) EVS Publishers [Hrsg.]: Sayings of Tiruvalluvar. Singapore 1984
- (10) EVS Publishers [Hrsg.]: Thiruvalluvar. 'The Greatest Tamil Poet'. Singapore o. J. [Comic zur Legende]
- (11) Frenz, Albrecht [und] Lalithambal, K.: Tirukkural von Tiruvalluvar. Madurai 1977
- (12) Gopal, K.: Valluvathil Ariviyel (Science in Tirukkural). Arumbavoor 1992. [Tamil]
- (13) Graul, Carl: Der Kural des Tiruvalluver. Ein gnomisches Gedicht über die drei Strebeziele des Menschen. Leipzig/London 1853. Tom 3 in: Bibliotheca Tamulica sive opera praecipua Tamulicen-

- sium edita, translata, adnotationibus glossariisque instructa. Lipsiae/Londini 1855/1856. [Tamil-Latein-Deutsch; Fragment in Neu-Tamil]
- (14) Graul, Carl: Indische Sinnpflanzen und Blumen zur Kennzeichnung des indischen, vornehmlich tamilischen Geistes. Erlangen 1865. [Anthologie früher tamilischer Dichtung]
 - (15) Kuppuswamy Mudaliyar K.: Naladiyar. English introduction and translation. With Tamil commentary by the late C. Rajagopali. 1903. [Cf. (25)]
 - (16) Lazarus, John: Tirukkural. [Cf. (30). Fragment; Englisch]
 - (17) Maniyagam Publications [Hrsg.]: Tributes and Translations of Tirukkural. Madras 1986
 - (18) Müller, F. Max: The Laws of Manu. Translation with extracts from seven commentaries by G. Bühler. Translated by various Oriental scholars and edited by F. Max Müller. New York 1966. [Nach ibid.: Sacred Books of the East, 25. Oxford 1886]
 - (19) Muthukumaraswamy, R.: Tiruvalluvar and Tirukkural (Socrates of Southern India & Universal Bible. Walajabad 1982
 - (20) Pope, G. U.: The Naladiyar Or Four Hundred Quatrains in Tamil With Introduction, Translation and Notes Critical, Philological And Explanatory To Which Is Added a Concordance And Lexicon With Authorities From The Oldest Tamil Writers. New Delhi 1984. [Nach ibid.: Oxford 1893. Cf. (7)]
 - (21) Pope, G. U.: The Sacred Kural of Tiruvalluvar-Nayanar with Introduction, Grammar, Translation, Notes Lexicon and Concordance (In which are reprinted Fr. Beschi's and F. W. Ellis' versions). New Delhi 1984. [Nach ibid.: London 1886. Cf. (29)]
 - (22) Pushparatha Chetti, U.: Naladiyar. With clear Tamil commentary and an English translation of the text. Madras 1892
 - (23) Radjamohan, Sandriga [und] Seenivasan, T.: Naladiyar. Madras 1991. [Cf. (26). Tamil]
 - (24) Rajagopalachari, C.: The Great Book of Thiru-Valluvar.

Selections from Book I and II. With English translation and notes. Bombay 1989

- (25) Rajagopali [Rajagopalachari], C.: Naladiyar. Tamil Commentary. With an introduction and translation by K. Kuppaswamy Mudaliyar. 1903. [Cf. (15)]
- (26) Seenivasan, T. [und] Radjamohan, Sandriga: Naladiyar. Madras 1991. [Cf. (23). Tamil]
- (27) Schweitzer, Albert: Die Weltanschauung indischer Denker. Mystik und Ethik. München 1982 (nach: zweite, auf Grund der englischen Ausgabe von 1935 neugefaßte Auflage 1965). [Besonders pp. 162 ff.]
- (28) Srirama Thesikan, S. N.: Naladiyar. Thelivurai. Madras 1990. [Text mit Interpretation in Neu-Tamil und Englisch]
- (29) Sundaram, P. S.: Tiruvalluvar. The Kural. Madras 1987, New Delhi 1990
- (30) The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevely, Limited [Hrsg.]: Tirukkural. With Translations in English by Rev. Dr. G. U. Pope [cf. (20)], Rev H. W. Drew [cf. (6). Fragment], Rev John Lazarus [cf. (16). Fragment] and Mr F. W. Ellis [cf. (8). Fragment]. Madras 1982

1. The first part of the paper is devoted to a general discussion of the problem of the origin of life.

2. The second part of the paper is devoted to a detailed discussion of the problem of the origin of life.

3. The third part of the paper is devoted to a detailed discussion of the problem of the origin of life.

4. The fourth part of the paper is devoted to a detailed discussion of the problem of the origin of life.

5. The fifth part of the paper is devoted to a detailed discussion of the problem of the origin of life.

6. The sixth part of the paper is devoted to a detailed discussion of the problem of the origin of life.

7. The seventh part of the paper is devoted to a detailed discussion of the problem of the origin of life.

